

Họa Mi

Contents

Họa Mi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	34
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	57
9. Chương 9	67
10. Chương 10	77
11. Chương 11	84
12. Chương 12	94
13. Chương 13 : Ngoại Truyện 1	102
14. Chương 14ngoại Truyện 2	103

Họa Mi

Giới thiệu

Đầu thu năm đó,Họa Mi gả đến Hạ Hầu Gia ở Phượng Thành, trở thành thê tử của Hạ Hầu Dẫn,Nà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mi>

1. Chương 1

Nam Quốc Phượng Thành.

Ngọn lửa chiến tranh đang đến gần, giống như một tảng đá đè nặng trong lòng mỗi người.

Chỉ là, trận chiến này thật sự đánh đã lâu lắm, lâu làm cho người ta chết lặng, lâu làm cho người ta dần dần quen với việc trong lòng đè nặng một tảng đá.

Cho dù đang đánh giặc, bách tính* vẫn sống, củi gạo, dầu mỡ, muối tương, dấm chua, trà mọi thứ đều chuẩn bị. Mà các quan lớn phần lớn là sa lầy vào nhàn hạ, hàng đêm xướng ca, choáng ngợp trong vàng son xa hoa đồi trụy.

Trong Phượng thành, các ngành nghề càng lúc càng lộ vẻ phồn vinh hưng thịnh. Mọi người hưởng thụ tơ lụa, lá trà, đồ sứ cùng với đủ loại kiểu dáng, món ăn mỹ vị quý hiếm, kỳ trân dị bảo từ phía Nam vận chuyển đến.

Thành này hiện đang đứng ở cảnh hưng thịnh, phồn hoa xưa nay chưa từng có.

Giống như là một đóa mẫu đơn nở rộ hoàn toàn, bởi vì gần đến thời kì héo tàn, cho nên giờ khắc này nhan sắc có vẻ hết sức diễm lệ, hương khí đặc biệt nồng nàn.

Mọi người như là đều đã quên, ngọn lửa chiến tranh tại biên giới đất nước đã cháy lan ra đồng cỏ, không hề ngừng lại

Tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng đến, gót sắt chiến mã đạp trên phiến đá cũng như là đạp vào tảng đá trong lòng mỗi người. Nơi chiến mã hướng đến, mọi người trên đường bất giác dừng lại động tác, nhìn chăm chú vào con chiến mã cùng với một nam nhân thô kệch mặc quân trang trên chiến mã.

Gót sắt phi đạp, không coi ai ra gì, thẳng đến trước một gian cổng và sân rộng lớn là lương hành*, quân nhân mới xả cương dừng ngựa, gọn lẹ nhảy xuống lưng ngựa.

Trước lương hành chật ních các đoàn xe, mọi người hò hét dỡ xuống từng túi ngũ cốc hoa màu. Các loại ngũ cốc lương thực được tiểu nhị kiểm nhận, kiểm tra chất lượng thật sự, xác nhận cùng ghi chép số lượng.

Đây là lương hành lớn nhất Phượng thành, xét về quy mô khắp thiên hạ, cũng là số một số hai, cốc lương giao dịch trong một ngày, liền đủ để uy ăn no một đám quân đội.

Thóc, lúa, tấc*, lúc mì, đậu, mạch, các loại ngũ cốc, cùng với đại lượng hoa màu, như gạo, tiểu mạch, cây yến mạch, lúa mạch, kiều mạch, khoa mạch, tiểu mễ, cao lương, nhân bobo, gạo nếp, đậu tương, đậu đỏ, đậu đen, đậu phụ, cây đậu cô-ve, đậu tương, hoa sinh, hạch đào, cây điều, hạt vừng, hạt thông vân vân... những người chuyên trách có trách nhiệm trong một ngày xuất nhập hàng hóa đều ghi lại rõ ràng, cuối cùng sẽ do lương hành quản sự thu thập thỏa đáng, sau khi mặt trời lặn sẽ tiến vào phòng chủ nhân, giao cho chủ nhân xem qua.

Quân nhân đi vào lương hành, nhìn lương thực chồng chất như núi, một bên mắt neho lại.

Quản sự lập tức đặt quyển sách trong tay xuống, đi ra quây, tự mình tiến đến đón tiếp, thân thiện tiếp đón : “Tào quân gia, đã lâu không thấy, khó được gặp ngài đại giá quang lâm ”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Tào Duẫn liền nhíu mày, thô lỗ đẩy ra chướng quây, xoay bước đi nhanh tự hướng lối hẹp trong phòng đi đến. “Người khác ở nơi nào?”

“Tào Quân Gia nói là Hồ gia sao?” Quản sự thái độ vẫn là cung kính. “Hồ gia đang ở trong phòng bàn bạc, cùng đội buôn vận chuyển lương thực bàn bạc lộ tuyến mới. Lúc này chắc là thảo luận xong rồi.”

Tào Duẫn bước chân không dừng, xuyên qua cửa lương hành rồi bước vào phòng chính đi thẳng đến phía sau lương hành, gặp một tòa đại sảnh ba gian rộng rãi.

Trước phòng có bậc thềm đá, thềm đá là tảng đá tạc ra, cửa phòng rộng lớn thoáng mát, trong phòng nghị sự dường đã muốn bàn bạc xong, một vài người trung niên đứng dậy cáo lui, lúc rời đi còn nhìn Tào Duẫn liếc mắt một cái.

Trong phòng nghị sự chỉ còn lại có một người nam nhân mặc lam bào.

Hắn hơn ba mươi tuổi, dung nhan tuấn lãng, lúc nào cũng mang theo một chút ý cười, con ngươi đen nội liễm mà lại ôn hòa, nhìn về bề ngoài chính là thương nhân tâm thường, không mang theo bất cứ lực sát thương nào. Chỉ có dưới thân mình mặc lam bào rộng thùng thình, khi gơ tay nhắc chân, ngẫu nhiên kéo

căng hai vai rộng lớn hoặc là cánh tay, tiết lộ giấu ở dưới quần áo kỳ thật là một nam nhân tuy gầy nhưng hữu lực.

Hạ Hầu Dàn cảm tình loài hổ, mỗi người đều xưng hán một tiếng Hổ gia. Hấn là thương nhân lương thực lớn nhất Phượng thành, tính cách sâu rộng khó lường, tin tức linh thông, thủ đoạn kinh doanh lại tuyệt diệu, mặc dù là ở thời buổi loạn lạc cũng có thể thông thương khắp nơi, đem lương hành kinh doanh sinh động.

Nhìn thấy Tào Duẫn bước đi đến, ý cười của hấn không giảm, khoe miệng khe khẽ, thần thái thông dong.

“Tào huynh, gần đây khỏe không?” Hấn nhướn mày hỏi.

Tào Duẫn vung bàn tay to lên.

“Giảm lược bớt đi, ta không có thời gian khách sáo với người.” Hấn tự hướng đến ghế ngồi xuống.

Hạ Hầu Dàn thấy thế mới ngồi xuống hỏi: “Có việc gấp?”

“Đúng vậy.”

“Tào huynh cứ việc nói thẳng.”

Tào Duẫn hít sâu một hơi.

“Ta cần một số lương thảo.” Hấn nhìn thẳng Hạ Hầu Dàn. “Càng mau càng tốt.”

Bạc môi ý cười không giảm.

“Quân đội lương thảo không phải đều từ triều đình cung ứng sao?” Hạ Hầu Dàn hỏi, vẻ ung dung nhưng bên trong lại rất tinh anh, ẩn sâu dưới đáy mắt những ngọn nguồn suy nghĩ đích thực, làm cho người ta khó có thể phỏng đoán tâm tư của hấn.

Tào Duẫn cắn răng, tay nắm thành quả đấm đấm mạnh một quyền lên bàn.

“Mẹ nó, bọn nó đưa đến lương thảo ngay cả nhét cũng không đủ để nhét kê răng!” Hấn lớn tiếng chửi bới rít gào, lại liên tục đập mạnh xuống mặt bàn, phát ra âm ầm ầm tiếng vang. “Càng con mẹ nó là lương thảo còn chưa chuyển đến, tin tức đã bị lộ, đều bị người của Bắc Quốc phái tới chặn ngang hỏa thiêu toàn bộ!”

“Tào huynh muốn nói hiện nay tiền tuyến không còn nữa điểm quân lương?”

“Quân lương?” Tào Duẫn cười lạnh. “Các huynh đệ của ta hiện tại là ăn vỏ cây, là gặm rễ cây, gạo từ ba ngày trước đã không có.”

Hạ Hầu Dàn vươn ngón trỏ nhẹ nhàng gõ mặt bàn, con ngươi đen thâm u nhìn thẳng Tào Duẫn. “Tào huynh cần ta hỗ trợ cái gì?”

“Dem lương thảo bán cho ta.”

Tào Duẫn nói một hơi, thần sắc ngưng trọng, từ trong ngực móc ra một bao đồ vật để trên bàn.

“Đây là ta bán toàn bộ gia sản đổi thành ngân lượng, ước chừng hơn sáu trăm lượng, muốn cùng người mua ba tháng lương thảo cho năm ngàn binh mã.” Hấn nhìn thẳng Hạ Hầu Dàn.

Theo lý mà nói, quân lương bị đốt là nên hồi báo triều đình, thỉnh triều đình lại chuyển một lần lương thảo xuống đó. Thế nhưng chờ đợi, phải đợi thêm quan viên thương lượng, thực ra là muốn ở giữa vơ vét lợi ích, tầng tầng lớp lớp khấu trừ rườm rà, trì hoãn đưa xuống, các huynh đệ tiền tuyến không biết phải đói chết bao nhiêu.

Chờ không kịp triều đình phái lương, Tào Duẫn kiếm bạc trực tiếp đến Hạ Hầu phủ.

Hấn từng có nhiều lần kinh nghiệm đau thương, biết rõ thay vì trông chờ vào những quan viên không biết tình hình chiến đấu nguy cấp tiếp tế, còn không bằng hậu trữ kiếm bì trực tiếp hướng Hạ Hầu Dàn cầu viện.

Tào Duẫn xiết chặt nắm đấm.

“Hạ Hầu, mạng người quan trọng, ta thế nào cũng phải mang lương thảo trở về, không thể không có! Ta biết số ngân lượng này không đủ ”

Thanh âm dễ nghe, theo phía sau bức rèm che truyền đến. “Đủ .”

Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn vén lên bức rèm che, một thiếu phụ xinh đẹp tinh tế tựa thiên tiên, làn da trắng nõn, bưng một chén canh lớn ngọt ngào nóng hổi theo phòng bên đi đến, một nha hoàn theo phía sau.

Thiếu phụ làn da trắng mịn hồng hào, trong trắng lộ hồng, hai tròng mắt trắng đen rõ ràng, trong veo như suối, trên người mặc xiêm y thanh lịch, tóc cài chiếc trâm hình con bướm vàng quý giá, ngoài ra không có đồ trang sức nào khác.

Nàng nhìn trượng phu trước, ôn nhu mỉm cười rồi mới nhìn hướng Tào Duẩn.

“Đây là Tào Quân Gia vì huynh đệ tiền tuyến bôn tẩu lâu ngày, khổ tâm tính toán xuất ra ngân lượng, quý trọng hơn so với mọi thứ, sao lại không đủ?” Hoạ Mi nhẹ giọng nói, khoe miệng hàm chứa nụ cười yếu ớt, biểu tình dịu dàng mà nhã nhặn trầm tĩnh.

Hôm nay nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp như tiên, Tào Duẩn không được tự nhiên nghĩ muốn đứng lên. Quân nhân thô lỗ dũng cảm nay gặp gỡ tạo hình tựa như bạch ngọc, cử chỉ phảng phất tinh tế mong manh quả thực là chân tay luống cuống.

“Tào Quân Gia, mời ngồi.” Nàng khẽ nói.

Đông!

Thân thể hần có phản ứng nhanh hơn so với đầu óc, lập tức ngoan ngoãn ngồi trở lại.

Hoạ Mi bưng canh ngọt, đi đến bên cạnh bàn đặt xuống, cặp kia tinh xảo nhu đề, bị ánh mặt trời chiếu vào càng lộ vẻ trong suốt.

“Đã nhều ngày vào thu, trời cũng lạnh dần, thỉnh Tào Quân Gia nếm thử bát canh ngân nhĩ táo đỏ này. Ngân nhĩ nhuận phế lưu thông máu, táo đỏ bổ ích khí, đều đối với thân mình hữu ích.” Nàng xoay người, từ nha hoàn bên cạnh mang tới một túi giấy đặt lên bàn.

Túi giấy phồng lên, bên trong nhẹ nhàng tỏa ra mùi hương được liệu.

“Đây là dược chữa thương bổ khí, vốn định phái người đưa đến cho ngài, không nghĩ tới quân gia hôm nay cái đã tới rồi. Dược này xin mời quân gia mang về, đối với vết thương bị trúng tên của ngài ít nhiều có thể có chút giúp ích.”

Tào Duẩn có chút kinh ngạc, sững sờ nhìn nàng.

“Người biết ta bị trúng tên?”

“Hổ Gia nói qua, Tào quân gia hơn hai tháng trước bị ám toán, vai trái trúng một tên. Chuyện này Hổ gia nhớ mãi không quên, lo lắng không thôi từng cùng Hoạ Mi đề cập qua vài lần.” Nàng nét mặt vui cười dịu dàng, giọng điệu ôn nhu, vừa mềm mại vừa ấm áp, giống như muốn là muốn tiến vào sâu trong lòng người.

Tào Duẩn trong lòng nóng lên, xiết chặt nắm tay cảm động không thốt nên lời.

Hạ Hầu Dần vươn tay, bàn tay dày rộng mọc mào cảm tay nhỏ bé của thê tử. Hoạ Mi mềm mại dựa vào trượng phu, như chim nhỏ nép vào người, hai người hai tay giao nhau nhau, tình cảm ân ái không thể diễn tả bằng lời.

“Tào huynh, về chuyện lương thảo, ta sẽ làm hết sức.” Hạ Hầu Dần nói.

Tào duẩn cắn răng.

“Ta biết, chuyện này căn bản là làm khó dễ người.” Ngân lượng không đủ, chính là một vấn đề trong đó.

Hạ Hầu Dần danh dự tuyệt hảo, đối với ngũ cốc hoa màu thu thập vào lại kiểm định nghiêm cẩn, tuyệt không có hỗn tạp thứ phẩm, bởi vậy rất nhiều thương gia tranh giành nhau ký ước với Hạ Hầu gia.

Hạ Hầu gia hàng hóa mặc dù nhập vào nhiều, nhưng là hàng hóa nên bán thì từ đầu đã muốn bán ra, nếu chưa thành hàng hóa cũng sớm bị thương gia đặt trước, có thương gia cho dù cầm ngân lượng đến cầu cũng lấy không được hàng hóa, làm sao có thể sắp xếp lương thảo để cung cấp quân đội.

“Tào huynh nói quá lời.” Hạ Hầu Dần cười nhẹ: “Sẽ có biện pháp giải quyết.”

“Là có biện pháp.” Mềm mại tiếng nói lại lần nữa vang lên.

Hoạ Mi dựa lưng tựa, sóng mắt ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Khu vực Lĩnh Nam, thóc lương một năm có thể gặt hái ba lần, trước đó vài ngày Hồ gia mới cùng thương đội phía Nam bàn bạc thỏa đáng, đem thóc lương Lĩnh Nam vận chuyển về phía Bắc. Dựa theo tính toán, đợt thứ ba thóc lương đã có thể thành lương thực, nếu lấy tàu xe gấp rút vận chuyển đến phương Bắc, hẳn là tới kịp.”

Ở những nhà thương gia bình thường, nữ nhân luôn khóa kín ở khuê phòng, không được xuất đầu lộ diện, không được lắm mồm, lại càng không cho phép tham dự thương sự.

Nhìn khắp Phượng Thành, chỉ có Hoạ Mi là khác biệt, Hạ Hầu Dần trao cho cô quyền lực là khác xa nhiều trưởng phu khác nguyện ý cho. Hẳn chẳng những làm cho nàng tham dự thương sự, nguyện ý lắng nghe ý kiến của nàng, thậm chí liên tục tham dự xã giao, cùng nàng như hình với bóng.

Cặp mắt đen thâm liêm thật sâu nhìn chăm chú vào cô, trên mặt môi ý cười càng đậm.

“Như thế thật là biện pháp tốt.” Hắn tán dương gật đầu. “Như vậy, là có thể giải trừ tiền tình trạng thiếu quân lương cấp bách ở tiền tuyến.”

Hai mắt Tào Duẩn sáng lên, mạnh mẽ nhảy dựng, đánh nghiêng chén canh ngân nhĩ táo đỏ trên bàn.

“Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên là thật.” Hoạ mi cười yếu ớt, mắt khẽ chớp. “Hồ Gia một lời nói đáng giá ngàn vàng, nếu đã đáp ứng Tào Quân Gia thì lương thảo trong vòng mấy ngày sẽ đưa đến tiền tuyến, tuyệt không nuốt lời. Trong chốc lát, Hoạ Mi sẽ trước hết mời quân sự mở kho thóc, đưa ra năm xe lương thảo đi trước thay Tào Quân Gia ngài vận chuyển để cho các huynh đệ tạm lấp bụng.”

Tào Duẩn quả thực khó có thể tin, hắn đi lẩn quẩn ở trong phòng, trong lòng vừa cao hứng lại vừa cảm kích, sau một lúc lâu sau mới dừng lại bước chân, cầm giữ lại kích động cảm xúc, thận trọng nghiêm túc nhìn Hạ Hầu Dần.

“Hạ Hầu, đa tạ.”

“Nên nói lời cảm tạ là ta.” Hạ Hầu Dần nói. “Là Tào huynh ở tiền tuyến chiến đấu hăng hái, bảo vệ cho phương Bắc chiến tuyến, Hạ Hầu một nhà cùng cả tòa Phượng Thành, thậm chí khắp cả miền Nam dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp.”

“Đây là trách nhiệm của người quân nhân!”

“Như thế, ta cùng dân chúng cũng chỉ là cống hiến chút sức lực nhỏ mà thôi.”

Tào Huân hét lớn một tiếng.

“Hảo! Hạ Hầu không hổ là Hạ Hầu, phân ân tình này ta Tào Duẩn suốt đời không quên.” Hắn hướng ngược võ thật mạnh. “Sau này, huynh đệ nếu cần ta giúp đỡ cứ việc mở miệng, Tào Duẩn ta dù vào nước sôi lửa bỏng, sẽ không thoái thác!” Hắn ôm quyền vỗ tay tán thưởng, đôi mắt sáng lên, giọng nói như chuông đồng. “Bây giờ ta chạy về tiền tuyến chuẩn bị chiến tranh, cáo từ!” Nói xong, hắn xoay người muốn đi.

“Quân gia đi thông thả.” Hoạ Mi mở miệng nhắc nhở. “Xin đừng quên được của ngài a!”

“A, xem trí nhớ của ta này!” Tào Duẩn vuốt đầu, lại lui trở về, xấu hổ cười cười, ôm lấy trên bàn gói thuốc: “Đa tạ tấu tử.” Nói lời cảm tạ sau, hắn cất túi thuốc đi nhanh ra ngoài.

Hoạ mi đứng ở trong phòng nghị sự, xuyên thấu qua cửa sổ điều khắc, nhìn Tào Duẩn bóng dáng dần dần đi xa, ý cười trên khóe miệng đỏ hồng dần dần rút đi.

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Hai cánh tay trắng kiện hữu lực vây quanh eo nhỏ của nàng, lực đạo nhẹ nhàng mà ôn nhu từ phía sau ôm nàng vào lòng.

Hạ Hầu Dần ôm thê tử, tựa vào nàng bên tai, nhẹ giọng hỏi một câu: “Đau lòng sao?”

Hoạ mi gật gật đầu, tựa vào ngực tượng phu, biết cho dù không nói một lời, hắn cũng vẫn có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng.

Ba tháng lương thảo cho năm ngàn binh mã, đương nhiên không phải là hơn năm trăm lượng có thể mua được; mà nàng còn đưa ra chủ ý từ phía Nam vận chuyển thuốc lương đưa đến phương Bắc chiến tuyến. Như vậy, lương thực đừng nói là không có được một phần lợi nhuận nhỏ, ngược lại còn phải bồi thường rất nhiều ngân lượng.

Nhưng, nàng không tiếc hận thuốc lương, không cần tròn và khuyết, chỉ đau lòng những người lính ở trên chiến trường, anh dũng giết địch, lại bụng đói kêu vang, đợi không được lương thảo của binh lính.

“Chúng ta hết sức.” Hạ Hầu Dần ôm thê tử, nhẹ giọng an ủi. Vợ chồng nhiều năm hắn rất hiểu biết nàng, biết lòng của nàng trảng so với ai khác đều mềm yếu.

Hoạ Mi lại lần nữa thở dài, nhìn chăm chú vào bên ngoài chấn song cửa sổ, mơ hồ có thể thấy được bầu trời quang đăng mùa thu.

“Rốt cuộc còn muốn bao lâu, thiên hạ mới có thái bình đây?”

Nam nhân phía sau trầm mặc không nói, chính là nắm chặt hai tay, đem nàng vây quanh càng chặt, ôm vào lồng ngực của hắn, là chỗ an toàn.

Sau khi vào thu, đêm lạnh như nước.

Lương hành đã sớm tắt đèn, cửa chính bị đóng lại kỹ càng, phòng ốc ở phía sau cửa hàng, cũng bị bọn người hầu tắt đèn đuốc.

Bên trong Hạ Hầu phủ, theo đêm dài bên ngoài dần dần yên tĩnh.

Ở sâu trong phủ trạch, đình viện được cây mai bao phủ chung quanh hết sức đẹp đẽ chính là nơi ở của nam nữ chủ nhân Hạ Hầu gia. Ngọn đèn trong phòng xuyên thấu qua khung cửa điêu khắc, khiến nửa cánh cửa hiện ra.

Sân phòng tinh xảo, chỉ mở một cánh cửa sổ, từ bên trong cửa sổ nhìn ra có thể thấy được hình ảnh cành lá mai thanh nhã trong bóng tối ở ngoài sân.

Hoa mai là nàng từ phương Nam mang đến.

Năm đó nàng gả tiến Hạ hầu phủ, mang theo một cành hoa mai, từ nhà của nàng đi vào nhà của hắn, như vậy lạc địa sinh căn.

Hôn nhân của bọn họ hoàn toàn là nhờ mai mối, khi vén lên hồng sa khăn voan, liếc mắt nhìn mới nhìn rõ dung mạo của đối phương.

Năm ấy, nàng mới mười sáu tuổi, ngay cả là cổng chính cũng chưa từng ra, cổng trong chưa từng bước, thiên kim khuê tú dưỡng ở khuê phòng nhưng cũng nghe qua Hạ Hầu Dần thanh danh hiển hách.

Về truyền kỳ của hắn liền ngay cả người phía Nam cũng tán dương không ngớt.

Nghe nói, hắn mười năm tuổi liền tham dự Hạ Hầu gia thương sự, mười tám tuổi khi phụ thân đột nhiên qua đời, hắn hiện ra khả năng quyết đoán kinh người, trong thời gian ngắn nhất ổn định lòng người, bảo trụ việc làm ăn của Hạ Hầu gia. Không chỉ như thế, trong khả năng kinh doanh của hắn, Hạ hầu gia càng hưng thịnh hơn xưa, trong vòng vài năm, quy mô liền tăng gấp mấy lần.

Hai mươi ba tuổi Hạ Hầu Dần đã thành người lỗi lạc trong thương nghiệp, là thương nhân có quyền thế rất mạnh trong Phượng Thành. Mọi người truyền thuyết hắn ánh mắt tinh chuẩn, tâm tư kín đáo, bất luận là việc buôn bán gì, hắn đều có thể liếc mắt một cái nhìn rõ lợi hại, tính toán rõ ràng ra lợi nhuận gì, hàng hóa gì, thậm chí là giá trị bất luận kẻ nào. . .

Có thể đặt lên cửa việc hôn nhân này, anh trai và chị dâu của nàng cao hứng cực kỳ, bỏ qua của nàng lo lắng không yên, vì nàng chuẩn bị của hồi môn thật lớn, nở mày nở mặt đem nàng gả đi ra ngoài.

Nàng bất an , bối rối , khẩn trương , nơm nớp lo sợ, trên đường theo phía Nam đi vào Phượng Thành, thẳng đến Hạ Hầu Dần vén lên hi khăn lụa hồng, dùng đôi mắt đen nhìn nàng, đối với nàng lộ ra mỉm cười. . .

Nàng cảm thấy Nguyệt Lão đãi nàng không tệ.

Tình ý của bọn họ trong lúc đó, ngày theo ngày phát sinh, tuy rằng ôn hòa thông thả nhưng cũng kiên định. Trong việc kinh doanh, hẳn có lẽ đúng như đồn đãi như vậy cao thâm khó lường, khó có thể nắm lấy nhưng khi đối mặt nàng hẳn lại chỉ có vô tận nhu tình yêu thương.

Cảnh mai năm đó mang đến, dưới bàn tay chăm sóc của hắn, dần dần trưởng thành khỏe mạnh, hàng năm nở rộ. Biết nàng yêu nhất hoa mai, hắn còn sưu tầm các loại mai danh tiếng gieo trồng ở bốn phía trong sân, cùng nàng hàng năm ngắm hoa.

Thành thân đến nay, nàng vẫn có thể cảm nhận được hắn ôn nhu, tận sâu trong thâm tâm hiểu được hắn đối của nàng sủng ái, che chở là vượt xa rất nhiều so với những trượng phu khác dành cho thê tử.

Thư phòng đèn tắt, nàng nghe được âm thanh di động của cái bàn.

“Phu nhân, nước nấu tốt lắm.” Nha hoàn thấp giọng nói.

“Đổ vào là được rồi.” Hoạ Mi nói, mỉm cười. “Đêm đã khuya, người cũng trở về nghỉ ngơi đi!”

“Dạ.”

Nha hoàn động tác nhẹ không tiếng động, đem bồn đồng đặt ở trước bàn trang điểm bên giường, mới cúi chào cáo lui, lúc rời đi còn cẩn thận đem cửa đóng lại.

Thân ảnh mặc lam bào rời đi thư phòng tối đen, đi qua hồ điệp thính tinh xảo, tiến vào trong phòng ngủ.

“Nàng tại sao còn chưa ngủ?” Hắn hỏi.

Hoạ Mi chỉ nở nụ cười, uyển chuyển đi ra phía trước, hai tay trắng nõn như cánh bướm lướt trên nhánh hoa, thuần thực dịu dàng vì hắn cởi ra lam bào.

“Ta đang đợi chàng.” Nàng nói, biết rõ thói quen nghỉ ngơi của hắn. Biết hắn sau khi tắm rửa, còn có thể nán ở thư phòng trong chốc lát, sau khi xác nhận xong việc buôn bán hôm nay mới có thể trở về phòng nghỉ ngơi.

Hắn vẫn muốn nàng sớm đi ngủ.

Nàng cũng luôn chờ hắn, không chịu đi vào giấc ngủ.

Hoạ Mi nhẹ nhàng phụ giúp trượng phu, làm cho hắn ngồi ở cạnh giường, tiếp theo nhắc váy, đáng người nhỏ nhắn vì hắn tháo bỏ hài.

Hạ Hầu Dần cầm tay nàng chậm rãi lắc đầu, tiếng nói ấm áp: “Nàng cứ từ từ.”

Nàng cười lắc đầu.

“Không, ta muốn tự tay đến.” Nàng thay hắn bỏ đi hài, cẩn thận thu xếp ổn thỏa rồi trở lại trước kính trang điểm đem khăn mặt thấm trong nước ấm, vắt khô.

Nàng ôn nhu, chuyên chú vì hắn chà lau hai tay, lau sạch đầu ngón tay dính mực đen, rồi đến lòng bàn tay thô ráp. Nàng hầu hạ hắn rửa mặt, lại dùng khăn mặt ấm áp, xoa bóp hai vai rộng lớn, cởi xuống áo khoác, cuối cùng trên cơ thể tinh trắng chỉ còn lại có nội y đơn bạc.

Sau đó, tay nhỏ bé linh hoạt cởi bỏ mái tóc dài của hắn, nàng mang tới cây lược chải tóc bằng gỗ mun, từng nhát từng nhát một cẩn thận tỉ mỉ , mãi cho đến tóc đen nhánh mượt mà như da lông mẫn thú.

Tuy rằng, hết thấy những việc này đều có thể do nô bộc làm, nhưng là nàng lại kiên trì tự mình động thủ.

Nàng muốn tự tay chiếu cổ hần, hầu hạ hần, hàng đêm đều như thế, giống như là một nghi thức vô cùng thân mật, động tác như vậy chỉ nên thuộc về quyền lợi của thê tử, nàng không nghĩ nhờ người khác làm giúp.

Sau khi chà lau cơ thể trượng phu xong, Hoạ Mi đi trở về trước gương trang điểm, đem khăn mặt thả lại vào bồn đồng, rồi cắt cây lược chải tóc bằng gỗ mun.

“Hổ Ca, chàng nhớ rõ ngày mai là ngày gì sao?” Nàng hỏi, xoay người lại khẽ nháy hai mắt nhìn hần, ánh mắt ôn nhu lại thông minh nghịch ngợm.

Mỗi người đều xưng hần Hổ Gia, ở trước mặt người khác, nàng cũng gọi hần Hổ Gia. Chỉ có vào khuê phòng, vợ chồng hai người một chỗ, nàng mới có thể sửa lại xưng hô, vô cùng thân thiết gọi hần Hổ Ca.

“Ngày mấy?” Hạ Hầu Dần nheo lại ánh mắt, trong lòng suy nghĩ “Mười hai tháng chín.”

Nàng khẽ cười một tiếng.

“Ta là hỏi chàng, có nhớ mười hai tháng chín là ngày gì hay không?”

“Sau sinh nhật của nàng bốn tháng hai ngày.”

Khuôn mặt non mềm hơi đỏ lên. Hoạ Mi cắn môi, giận dữ liếc mắt nhìn hần, hai má mịn màng đỏ ửng. “Ai hỏi chàng chuyện này đâu?”

Hần nhìn nàng, uể oải nằm ở trên giường, thân mình khoan khoái, vẻ mặt mãn nguyện.

“Bằng không là ngày gì?”

“Biết chàng không nhớ rõ.” Nàng cười, đi trở về cạnh giường.

Cách giường còn có vài bước, một cánh tay mạnh mẽ cường tráng lập tức vươn ra dễ dàng bắt lấy nàng, như là mãnh thú bắt lấy con mồi, nháy mắt đã đem nàng kéo đến trên giường.

Hần động tác rất mau, tao nhã, nhanh chóng, lại còn mang theo một chút mệt mỏi. Thành thân đến nay nàng vẫn là không thể thích ứng hần ngẫu nhiên lộ ra thân thủ mau lẹ.

Nàng biết hần từ nhỏ luyện võ, bất luận là thể lực hoặc là thân thủ, chẳng những hơn thương nhân tầm thường, mà so với võ tướng trường chinh quán chiến cũng không chút nào thua kém.

Nhưng hần ngày càng nhu nhược yếu ớt, làm cho bản thân nàng là thê tử, thỉnh thoảng vẫn bị lừa gạt.

Trừ phi là giống hiện tại, hần vô cùng thân thiết chặt chẽ dán vào nàng, thân hình cường kiện đem nàng đè ép vào giường, khí lực rắn chắc chỉ cách mấy lớp vải dệt dán chặt vào đường cong của nàng, nàng mới có thể rõ ràng “thể nghiệm” được thân mình hần thật sự có bao nhiêu tinh tráng.

“Là ngày gì? Ân?” Hạ Hầu Dần cười hỏi, hơi thở khẽ chạm vào mái tóc thê tử.

Khuôn mặt của nàng bị hơi thở hần khẽ chạm càng đỏ bừng.

Hoạ Mi trấn định nổi lòng, lông mi buông xuống cố ý không nhìn tới hần. “Mười hai tháng chín là sinh nhật quý nữ của thương nhân tàu thuyền Trần lão gia.”

“Ồ?” Hần nhẹ nhàng lên tiếng, đối mặt với khuôn mặt đỏ hồng của nàng so với lời nói phát ra từ miệng nàng càng cảm thấy hứng thú.

“Trần cô nương năm nay mười hai, say mê viết văn, Trần lão gia luôn kiêu ngạo nói, trong nhà không chừng có nữ Trọng Nguyên.” Nàng chuyển khai khuôn mặt nhỏ nhắn, tránh đi hần quấy rầy. “Ta chuẩn bị tốt một bộ sách đóng buộc chỉ kinh, sử, tử, tập (Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập), ngày đó, khi chàng đi nhớ mang theo làm lễ vật chúc mừng Trần cô nương.”

“Ân.”

“Còn có, ngày mai thành Bắc Vương lão bản muốn tới. Hần lần trước đến uống là Thiết Quan Âm, nhưng hần có nói hoa cúc mùa thu nhập trà rất thơm cho nên ta đã chuẩn bị cúc hoa phở nhĩ.”

Nàng suy nghĩ tinh tế tỉ mỉ, nên có thể nhớ rõ ngày nào nên tặng lễ vật gì, thậm chí còn nhớ rõ, từng người khách đến chơi uống trà nào, ăn trà bánh gì, những việc nhỏ không quan trọng, thì không cần Hạ Hầu Dần lo lắng toàn do nàng để ý xử lý thỏa đáng.

Thủ đoạn làm ăn của hắn cùng suy nghĩ tinh tế tỉ mỉ của nàng, những năm gần đây luôn phối hợp không chê vào đâu được.

Chính là, giờ này khắc này Hạ Hầu Dần trong lòng cũng không phải là đặt ở việc buôn bán.

Bạc môi nóng hổi, lúc gần lúc xa chạm khẽ, cùng hình dáng xinh đẹp, mái tóc thơm ngát của nàng chỉ còn cách một hơi thở.

“Chỉ như vậy sao?” Hắn hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

Khuôn mặt Hoa Mi càng hồng, từ giọng điệu hắn nghe ra bầu không khí đặc biệt vô cùng thân thiết của vợ chồng. Nàng nhận ra được ngữ khí như vậy, ánh mắt như vậy liền biết hắn kế tiếp sẽ đối nàng làm chuyện gì. . . . Nàng hiện tại nếu nếu không mở miệng đem sự tình nói rõ ràng, chỉ sợ đợi lát nữa sẽ không mở miệng được .

“Đợi chút.” Nàng vội vàng đưa tay vào gối nằm lấy ra một vật, nhét vào hắn trong lòng. “Này cho chàng.”

“Đây là cái gì?”

“Hà bao.” Nàng khẽ nháy mắt, bổ sung một câu. “Ta thêu .”

Bản thân là thê tử, nàng biết trong ngực hắn chỉ mang theo một cái hà bao cũ kỹ. Nhưng thật ra cái đó đã dùng trong rất nhiều năm, đã sớm rách, hắn luyện tiết lưỡng lự không chịu vứt bỏ, nên mấy tháng trước, nàng liền thừa dịp không có hắn, tự tay thêu hai cái hà bao thật đẹp.

Hạ Hầu Dần mở ra lòng bàn tay, thấy hà bao có hoa văn hổ đen vô cùng tinh xảo. Trong đôi mắt đen thâm u hiện lên một chút ánh sáng nhu hòa, hắn tầm mắt di chuyển nhìn thấy trong gối đầu còn có một cái hà bao khác, cũng thêu hoa văn hình con hổ, nhưng dùng chỉ thêu màu đỏ.

“Đây là của ta.” Hoa Mi dùng tay nhỏ bé lấy cái hà bao đó, hai má lại đỏ.

Nàng thêu giống nhau hổ văn chỉ có chỉ thêu khác màu, để cho ai liếc mắt nhìn thoáng qua cũng biết bọn họ thuộc loại lẫn nhau.

Hạ Hầu Dần ánh mắt càng dịu dàng, nghiêng người sát lại đem cơ thể nhỏ nhắn của nàng ôm vào trong lòng, bàn tay to nắm tay nhỏ bé, lòng bàn tay hai người giữ chặt hai cái hà bao kia.

“Cám ơn nàng.” Hắn nhẹ giọng nói, hôn hôn tóc nàng.

Hoa Mi đỏ mặt, không biết nên trả lời cái gì, chỉ lẳng lặng nằm ở trong lòng hắn, quyến luyến hơi thở, nhiệt độ cơ thể, tiếng tim đập của hắn.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, nàng nằm trong vòng tay ôm ấp của trượng phu chỉ cảm thấy trong lòng ấm ngọt, tình nguyện như vậy không muốn xa rời hắn, kiếp này, kiếp sau kiếp sau nữa. . .

“Có lạnh không?” Tiếng nói trầm thấp tựa vào bên tai nàng hỏi, hai tay to lớn áp tay nhỏ bé của nàng trong lòng bàn tay, đến khi tay nhỏ bé lạnh như băng dần dần trở nên ấm áp.

“Không có.” Nàng nhẹ giọng trả lời.

Nàng sinh ở phía Nam, lớn lên ở phía Nam, thói quen bốn mùa như khí hậu mùa xuân, sau mùa đông gả đến Phụng Thành lần đầu tiên mới nhìn thấy tuyết. Mùa đông khắc nghiệt đối với nàng mà nói thật sự là tra tấn.

Nhưng mà đêm đông nơi này tuy rằng lạnh, nhưng chỉ cần có hắn ôm ấp, thân thể của nàng, tứ chi, thậm chí còn giấc mộng của nàng vẫn là ấm áp .

Nàng tựa sát vào ngực trượng phu, nhắm hai mắt mỉm cười thở ra, chỉ cảm thấy cuộc đời này rất cuộc không còn bất cứ ước nguyện nào khác.

Nội trường xuân ý nồng đậm, nụ hôn của hắn rơi xuống miệng nàng, nàng mềm mại đáp lại, thừa nhận hắn trao cho hết thấy, ở trong lòng hắn thở gấp, khẽ rên rỉ .

Đêm, càng sâu .

2. Chương 2

Thu ý tiệm tiệm thâm nùng

Trung thu quá hậu đích mỗ nhật

Nhật xuất, không khí hoàn thị lãnh lương đích.

[Tạm dịch :

Thu ý dần dần thâm nồng.

Trung thu qua đi ngày nào đó.

Mặt trời mọc, không khí vẫn là lạnh lạnh .]

Họa Mi nằm ở trên giường, đôi mắt mơ màng buồn ngủ khẽ hé mở, tay nhỏ bé hướng phía trước tìm kiếm, lướt qua gấm vóc xanh biếc, mềm mại dưới thân.

Lạnh quá.

Nàng mệt mỏi cử động thân mình, tóc dài như tơ lụa xỏa tung, khẽ dụi đôi mắt nhìn chăm chú vào đôi gối trên chiếc giường uyên ương.

Một cái phía trên có vết hằn là dấu vết nàng vừa mới tỉnh ngủ, mà cái còn lại không hề lõm xuống, trên mặt gối còn giữ cảm giác mát lạnh ban đêm.

Tối hôm qua Hạ Hầu Dền không có trở về.

Thành thân đến nay được tám năm, tuy cũng từng bởi vì thương sự, hắn đi xa đến phía Nam, vợ chồng xa cách mấy ngày để nàng một mình ngủ ở khuê phòng. Nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên, hắn trắng đêm chưa về lại không có báo cho nàng biết hắn đi đâu.

Họa Mi ở trong phòng ngủ, đợi suốt cả đêm, đợi mãi cho sắc trời ngoài cửa sổ sáng lên, cuối cùng mệt mỏi cùng cực, nàng mới thoảng chớp mắt trong chốc lát.

Nha hoàn thân thiết sớm chuẩn bị nước nóng cũng khăn mặt, ở ngoài hồ điệp thỉnh chờ. Nàng nhẹ giọng gọi, nha hoàn lập tức cầm nước ấm đi vào, hầu hạ nàng rửa tay rửa mặt, tẩy đi cơn buồn ngủ còn sót lại.

Họa Mi ngồi trước kính chải sửa lại mái tóc dài, vắn búi tóc lệch sang một bên, đổi giày thêu, mặc xiêm y xong xuôi, trang phục cùng tinh thần đều chỉnh tề, liền rời đi Mai Viên, đi đến lương hành.

Lương hành vẫn theo lệ thường người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Người quản sự luống tuổi đang cúi đầu, vội vàng ghi lại vừa xong một đám hạt kiều mạch, vừa định chỉ huy bọn tiểu nhị, đi xuống thống nhất với người thương gia , vừa mới vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy thân ảnh thướt tha tú nhả.

Hắn vội vàng đứng dậy tiến lên chào đón.

“Phu nhân, sớm.”

“Sớm.” Họa Mi cúi người, môi cười yếu ớt, cẩn thận hỏi: “Quản sự dùng qua bữa sáng chưa?”

“Dùng qua, đa tạ Phu nhân quan tâm.”

“Hai tháng trước, nhân sâm trong nhà quản sự nên uống cạn rồi?” Nàng hỏi , suy nghĩ tinh tế tỉ mỉ khiến người khác kinh ngạc.“Mấy ngày trước đây có người tặng nhân sâm hảo hạng, ta cho người ta cắt vài lát nhân sâm, thỉnh ngài hôm nay mang về nhà dùng!”

Quản sự kinh sợ, đầu cúi càng thấp, đối với tuổi còn trẻ lại hiền lành sẵn sóc làm chủ mẫu của gia đình, sớm vui lòng phục tùng.

“Phu nhân, người như vậy. . . Thuộc hạ gánh vác không nổi a!” Trong cả Phượng Thành không, trong cả thiên hạ, chưa từng nghe qua có chủ tử nhà ai đối cấp dưới sẵn sóc hào phóng như thế .

“Xin đừng nói như vậy. Cả gian lương hành, từ trên xuống dưới đều dựa vào ngài thu xếp, Hồ gia cũng thường xuyên nhắc tới, nói công việc ở lương hành nếu thiếu ngài, hẳn thật đúng là không biết nên làm sao bây giờ!” Họa Mi cười cười, lại phân phó một câu. “Huống chi, phu nhân của ngài cũng dạy ta không ít món ăn ngon, ta còn muốn mời ngài ngày khác mang phu nhân đến trong phủ chơi, lại dạy ta vài món đồ ăn đâu!”

“Dạ.”

Đôi mắt mang ý cười, ở trong và ngoài lương hành to lớn, tìm tòi trong chốc lát, một lúc lâu sau, nàng mới mở miệng nhẹ giọng hỏi: “Ngài sáng nay có thấy Hồ gia ?”

“Hồ gia vừa trở về, đã vào nhà .” Quản sự vội vàng trả lời.

Họa Mi gật gật đầu.

“Vậy à, có lẽ là vừa đúng lúc nên không gặp gỡ đi!” Nàng nhẹ nhàng băng quơ trả lời, đi đến ngoài lương hành, thấy con ngựa của trượng phu.

Con hắc mã than dài cổ cao, chân cường tráng bờm dài, là danh câu* hiếm có, Hạ Hầu Dần đối nó vô cùng nuông chiều, cho người cẩn thận chăm sóc, mỗi tuần còn ra khỏi thành, giục ngựa trên đường một phen.

Lúc này, kia con ngựa ngay tại dưới bậc thang, Họa Mi đi đến chỗ hắc mã, nhẹ nhàng vỗ về bờm ngựa. Lông rậm màu đen còn nước bùn bắn tung tóe đã muốn khô, mã phu khiêng một thùng nước trong đến, con ngựa đang cúi đầu uống nước, xem ra chẳng những là khát mà còn mệt mỏi cực kỳ.

Nó mệt đến như vậy, sợ là bốn ba cả đêm không có nghỉ ngơi đi?

Họa Mi vỗ nhẹ nhẹ hắc mã, cẩn thận phân phó.

“Sau khi uống nước xong, cho nó ăn lương thảo, dùng vải bố lau khô sạch bùn bám. Nhớ rõ, dùng bố khô là tốt rồi, đừng dính ẩm ướt , đừng làm nó cảm lạnh.”

Rời đi lương hành, nàng quay về trong phòng, tới trước phòng nghị sự, viết mấy trương bái thiếp tiếp đó tính cả quà tặng, dặn dò những người khác nhau mang theo bái thiếp khác nhau, quà tặng khác nhau đến những nhà thương gia lui tới khác nhau, có khi là ân cần thăm hỏi, có khi là đáp tạ, có còn lại là hạ lễ.

Ngoại trừ chuyện này, liền ngay cả mọi việc trong Hạ Hầu phủ đệ, nàng cũng xử lý đâu vào đấy, nên ăn cái gì, nên mặc cái gì, nên lấy cái gì, nên đưa cái gì nàng đều nhớ rõ rành mạch, nô bộc dưới sự chỉ huy của nàng, người người cẩn thận không dám làm ra nửa điểm sai lầm.

Thẳng đến giữa trưa công việc thường lệ đều xong, nàng mới đứng dậy hướng Mai Viên đi đến.

Mùa thu trời lạnh, tuy rằng ánh nắng còn ấm nhưng cành lá mai đã muốn rụng lá lại rụng lá điêu tàn, lá rụng tràn đầy cả vườn, dẫm nát tạo ra âm thanh.

Họa Mi còn chưa đi vào nhà, từ xa chợt nghe phía đại sảnh hồ điệp truyền đến tiếng cười kiều ngọt.

“A, bá bá, cháu muốn mấy viên nho nhỏ này .” Tiểu cô nương cất giọng, cười hì hì nói.

Tiếng nói thấp trầm nam tính vang lên.

“Được.” Thanh âm của Hạ hầu Dần đầy ý cười. “Cẩn thận một chút, đừng nuốt vào.”

Tiểu cô nương hừ một tiếng.

“Sẽ không đâu!”

Họa Mi đi vào phòng ở, thấy ở phía trước cửa sảnh hồ điệp, có một lớn một nhỏ đang nói chuyện cười đùa. Hạ Hầu Dần mặc lam bào ngồi ở bên cạnh bàn, trước bàn là năm, sáu cái hòm nhung tơ.

Ánh nắng chiếu vào phòng, ở trên hình dáng khuôn mặt hắc tạo thành một tầng tinh tế viền vàng, con người đen u liễm, ngoài ý cười còn có chút ủ rũ.

Một tiểu cô nương chừng sáu tuổi, mi thanh mục tú, mặc áo hồng ngồi trên đùi hắc làm nũng nói chuyện, tay nhỏ bé mũm mĩm trắng hồng nắm chặt không biết cái gì.

Nhìn thấy Họa Mi đến, vẻ mặt tiểu cô nương tỏa sáng, bùm nhảy xuống giẫm lên đôi giày hồng nhỏ thêu hoa, thùng thùng đồng hướng nàng chạy tới, nhào vào váy của nàng, ôm của nàng chân, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát giống con mèo con làm nũng.

“Bá mẫu, ôm!” Tiểu cô nương vươn tay, vẻ mặt chờ mong.

Họa Mi cười vươn tay, chỉ chỉ lên mũi tiểu cô nương, sủng nịch nói: “Yến Nhi lớn rồi, bá mẫu ôm không được.”

Trong Hạ Hầu gia, được sủng ái yêu thương nhất không ai qua được Hạ hầu Yến.

Nàng là con gái của bào đệ của Hạ Hầu Dần, mẫu thân ốm yếu chết sớm, làm cho nàng vừa ra đời không có nương, phụ thân Hạ Hầu Thần lại bận việc làm ăn, thường xuyên không ở trong phủ. Mà tiểu nữ oa xinh đẹp dính người này lại không thiếu một chút tình yêu thương nào, Hạ Hầu quý phủ cao thấp, toàn đem nàng thành đứa trẻ can đảm, thông minh mà thương yêu, sủng trứ.

Cho dù Họa Mi ôm không được, Yến Nhi cũng không chịu buông tay, nàng yêu nhất bám lấy bá mẫu xinh đẹp, tay nhỏ bé mũm mĩm trắng hồng vòng chặt chẽ không chịu buông ra, nhắm mắt đi theo đuôi.

“Cháu ôm như vậy, bá mẫu làm sao đi được?” Hạ Hầu Dần ra tiếng nhắc nhở.

Yến Nhi nhăn cái mũi, thế này mới tâm không cam, tình không muốn buông tay ra, đầu ngón tay mập mập cầm lấy nếp váy của Họa Mi, ngoan ngoãn theo lại đây. Cho dù Họa Mi ở bên cạnh bàn ngồi xuống, nàng vẫn là nghiêng đầu ngả trên váy, không muốn xa rời làm nũng.

“Yến Nhi ăn điểm tâm chưa?” Họa Mi hỏi, lấy tay vuốt sửa tóc của tiểu cô nương, mỗi lần đối tiểu cô nương vạn phần sủng ái, trong lòng cũng có chút cảm giác tiếc nuối.

Thành thân nhiều như vậy năm, tuy rằng vợ chồng tình thâm nhưng nàng vẫn không mang thai.

Nàng cỡ nào hy vọng có thể có một đứa con.

Nếu là cô gái lớn lên sẽ giống nàng. Nếu là con trai, khẳng định sẽ lớn lên giống hắc nam nhân nàng yêu nhất. . .Đứa nhỏ sẽ có mắt của hắc, mi của hắc, mũi của hắc. . .

Yến Nhi ngã ở trên váy nàng không mở miệng nhưng nha hoàn ở một bên vội vàng báo cáo.

“Tiểu thư không chịu dùng bữa.”

“Sao vậy?” Ngón trỏ của Họa Mi vòng quanh tóc tiểu cô nương, cúi đầu dỗ “Yến Nhi, vì sao không ăn cơm? Không ăn cơm sẽ không lớn lên đâu!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, môi đỏ hồng phụng phịu.

“Những cái đó ăn không ngon mà!”

“Như vậy Yến Nhi muốn ăn cái gì?”

Mắt to chớp chớp, tràn ngập chờ mong.

“Ăn cháo bá mẫu nấu.” Nhớ tới hương vị ngon lành, nàng liền nước miếng chảy ròng.

Họa Mi cười cười cầm khuôn mặt nhỏ nhắn, xoa nhẹ chóp mũi tiểu cô nương.

“Chỉ biết cháu kén chọn.”

“Là bá mẫu nấu cháo ăn quá ngon.” Yến Nhi nhào lên ôm lấy váy Họa Mi, nửa là làm nũng nửa là làm xấu.“Trừ bỏ cháo á mẫu nấu ra, cháu cái gì cũng không ăn.”

“Vậy không phải là phải cảm ơn trời đất, ta buổi sáng mới nấu một nồi cháo ốc khô, bằng không thì sẽ đói phá hư cái bụng nhỏ của cháu .”

“A, có cháo ốc khô sao?” Hai mắt Yến Nhi sang rờ.

“Có.” Họa Mi cười gật đầu, nhìn về phía nha hoàn ở một bên.“Lúc này độ nóng cũng vừa rồi, người đi đem lại đây, chuẩn bị chén đũa cho Hồ Gia và tiểu thư.”

Nàng đặc biệt nấu nồi cháo ốc khô là vì Hạ Hầu Dần. Nàng âm thầm đoán, đêm qua đến bây giờ hẳn có lẽ cái gì cũng không ăn, hẳn yêu nhất cháo ốc khô nàng tự tay nấu , mà cháo nóng ấm, mùi vị nhẹ, cũng rất thích hợp ăn lúc này.

Nha hoàn cúi chào, không dám chậm trễ lập tức đi ra ngoài.

“A, đợi chút, ta cũng phải đi!” Yến Nhi chờ không kịp, nghĩ đến mùi vị cháo ốc khô, bụng nhỏ liền cô lỗ cô lỗ vang, vội vã muốn nhanh đi uống chén cháo nóng hầm hập, khẩn cấp chạy theo nha hoàn đi ra ngoài.

Tiếng cười ngân vang dần dần đi xa, yên ương đại sảnh lại yên lặng.

Họa Mi ngẩng đầu nhìn trượng phu, còn chưa cất lời Hạ Hầu Dần đã vươn tay từ trong tóc của nàng lấy ra một mảnh lá mai điều tàn.

“Trời thu lạnh nàng nên khoác thêm nhiều kiện xiêm y.” Hắn thản nhiên nói, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, ôn nhu tràn đầy.

“Sáng nay vội vàng tỉnh dậy nên quên.” Họa Mi nhìn chăm chú vào trượng phu, gương mặt như tranh vẽ khẽ nhăn mày. “Hồ Ca, chàng đêm qua đi nơi nào?”

Hạ Hầu Dần mỉm cười, lại từ tóc mai của nàng lấy ra một mảnh lá mai.“Đêm qua uống nhiều, Vương lão bản giữ ta ở lại trong phủ hẳn ngủ lại một đêm.”

“Sao không phái người trở về nói một tiếng?”

“Ta quên.”

Mi mắt thật dài chớp chớp, tuy rằng trong lòng biết rõ nhưng không có vạch trần.

Hắn chưa từng quên chuyện gì.

Vợ chồng nhiều năm, nàng nhìn hắn cố che dấu một mối đoán rằng hắn đại khái là một đêm chưa từng chớp mắt. Nhưng mà, có nguyên nhân nào đó làm cho hắn không muốn nói sự thật, nàng cũng không có vạch trần, chấp nhận hết thấy mọi lời nói của hắn.

Trong tám năm nay, đây là lần đầu tiên che giấu nàng sự tình gì đó.

Có lẽ khi hắn chuẩn bị tốt, hắn sẽ nói cho nàng sự thật.

Có lẽ, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không nói, tối hôm qua phải đi đâu, làm chuyện gì.

“Lại đây, giúp ta chọn vài thứ.” Hạ Hầu Dần nhẹ giọng nói, đem hòm nhung tơ hướng trước mắt nàng, không dấu vết đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Đây là cái gì?”

“Trân châu.”

Hòm nhung tơ đầu tiên mở ra, một viên lại một viên trân châu tròn trịa đầy ắp, làm cho người ta hoa mắt thần mê, liền khiến cho Họa Mi xuất thân danh môn, gả nhập hào môn nhất thời cũng phải nhìn ngây người.

“Đây là ta để Bảo Đức Phường đưa tới, là trân châu tốt nhất của bọn họ, tất cả đều được tạo ra ở Nam Hải.” Hắn lấy ra một viên trân châu quý giá sáng óng ánh tiến đến bên tai nàng, ở thùy tai trắng nuốt của nàng lẫn lộn.

Trân châu vốn rất quý trọng, mà trân châu này sinh ra ở Nam Hải là trân châu cực phẩm, lắng đọng thành một viên tròn tinh tể, ngọc nhuận tinh viên, long lẫy nhiều màu, độc nhất vô nhị.

Thời điểm nàng xuất giá, trong đồ cưới cũng có một bộ vòng tai trân châu, tuy rằng giá cả kinh người nhưng vẫn không trân quý bằng một viên trước mắt.

Những viên trân châu trước mắt chẳng những kích thước đồng nhất, và lại vô cùng tròn trịa, nhẵn nhụi bóng loáng, mỗi viên đều là trân phẩm khó được.

“Chọn một trăm lẻ tám viên, ta khâu chuỗi thành vòng cổ.”

“Là muốn đưa ai ?” Nàng kinh ngạc hỏi, nghĩ không ra có phu nhân hoặc là tiểu thư nhà ai cần tặng phần đại lễ vô giá này.

Á cả kinh người nhưng vẫn không trân quý bằng một viên trước mắt.

Những viên trân châu trước mắt chẳng những kích thước đồng nhất, và lại vô cùng tròn trịa, nhẵn nhụi bóng loáng, mỗi viên đều là trân phẩm khó được.

“Chọn một trăm lẻ tám viên, ta khâu chuỗi thành vòng cổ.”

“Là muốn đưa ai ?” Nàng kinh ngạc hỏi, nghĩ không ra có phu nhân hoặc là tiểu thư nhà ai cần tặng phần đại lễ vô giá này.

Hạ Hầu Dần cười không đáp, lại lấy một viên trân châu hồng nhạt, ở cần cổ mềm mại của nàng trượt. Trân châu nhẵn nhụi cùng ngón tay thô ráp của hắn hình thành mãnh liệt đối lập, tinh tế cùng thô ráp đồng thời nhẹ vỗ về chiếc cổ trắng nõn của nàng.

Hai xúc cảm mạnh mẽ có gấp bội kích thích, làm cho gương mặt Họa Mi đỏ lên, chịu đựng không nổi phải nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng hắn vẫn không không dừng tay.

“Đừng nhúc nhích.” Hắn nhẹ giọng nói, lại cầm lấy mấy viên trân châu hồng nhạt ở trên da thịt trắng nõn của nàng lăn lộn, con ngươi đen tinh tường khẽ nhắm, phảng phất như mê muội. “So với trân châu trắng, trân châu hồng ngược lại càng tôn lên màu da của nàng.” Tiếng nói thuần hậu càng thấp, càng trầm như say lòng người.

Họa Mi cắn đôi môi đỏ hồng, cố nén tiếng rên rỉ đã muốn bật lên. Cho dù bị trượng phu trêu chọc khiến hai má đỏ bừng, nhưng vẫn nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của hắn.

“Hồ Ca, đừng. . . .” Nàng đấu tranh mở miệng, trán khẽ động muốn né tránh hai tay sờ soạng vô cùng thân mật của hắn, lại cho hắn càng nhiều không gian.

“Đừng cái gì? Ân?” Hắn buông tay ra, làm cho trân châu trượt mà theo cổ áo, một viên lại một viên lăn tiến vào trong y phục nàng, chuyển động trong vải dệt mềm nhẵn.

Trân châu lạnh lẽo chạm đến da thịt ấm áp làm cho nàng nhẹ nhàng run rẩy. Mà Hạ Hầu Dần thuận tiện mà đến, bàn tay to ấm áp tiến vào y phục nàng dò xét, chẳng những không có dịu đi ngược lại càng làm mạnh thêm trận kích thích.

Nàng hầu như muốn không ngồi yên được, cánh môi đỏ hồng mềm mại, kêu lên từng trận thở dốc.

“Sẽ có người. . . .”

“Hừ.” Hắn ở bên tai nàng nói: “Có người ta sẽ nghe được.”

Hắn đem nàng kéo đến trên đùi, làm cho gương mặt của nàng tựa vào cần cổ hắn, hai bàn tay to lớn mật tìm kiếm, chậm rãi lướt, vô cùng kiên nhẫn ở giữa da thịt non tơ mềm mại với vải lụa tìm ra một viên lại một viên trân châu, lần lượt thả vào trong hòm nhung. Vô số trân châu trước ánh mắt mê ly của nàng chiếu sáng rực rỡ.

“Hồ Ca. . .” Nàng nhẹ giọng kêu to.

“Ân?”

“Như thế này rất xa hoa.”

“Ta chỉ là muốn sủng ái nàng.” Hấn vừa nói, bàn tay to ở dưới vải lụa mỏng manh, dịu dàng tìm được nụ hoa mềm mại hơn trên châu, đầu ngón tay thô ráp khẽ ấn, so với khi chạm vào trên châu càng ôn nhu hơn vài phần.

Nàng thở hào hển bởi vì sự lớn mật của hấn, cúi đầu kêu sợ hãi, đôi môi đỏ mọng tựa vào cổ hấn không thể chịu đựng được cảm xúc nên thở dốc liên tục.

Hạ Hầu Dần cúi xuống lấy hôn giam kín môi đỏ mọng của nàng, lưỡi nóng hổi đưa vào trong miệng nàng, thông thả, nhiệt tình hôn nàng thật sâu.

Nàng bị hấn hôn, như tiểu động vật bất lực rên khẽ, hai tay mềm mại đầy ái tình bối rối vung lên đẩy ngã hòm nhưng tở trên bàn.

Vô số Nam Hải trên châu, từng hạt nho nhỏ, trắng, hồng nhạt, tròn trịa, tinh khiết nhuần nhả, toàn bộ tí tách rơi xuống, một viên trên châu rơi xuống đất chuyển động, được ánh mặt trời mùa thu chiếu rọi, càng lộ rõ vẻ trong suốt óng ánh, nhưng không ai để ý, càng không ai bận tâm đi thu thập.

Tâm tư của hai người đều ở trên người đối phương.

Phượng Thành cũng dần dần nhiễm thượng ý thu.

Lá cây chuyển vàng, lá khô héo theo gió tung bay.

Mọi người quần áo không hề sơ sài, áo khoác dày, hoặc là da thảo ẩm áp, đều bị mặc vào thân, đi trên đường, hoặc là tùy thuộc vào nghề nghiệp của mỗi người, theo khí hậu dần lạnh, mặc cũng rất dày nặng.

Ngày xưa, mỗi khi Họa Mi xuất môn là ngồi trên chiếc kiệu mát rất đơn giản. Nhưng vào thu, quân sự biết nàng không thể chịu được gió lạnh, không đợi phân phó, chủ động bỏ chiếc kiệu mát này, thay đổi kiệu ấm, chỉ sợ trời thu lạnh lẽo không cẩn thận một chút sẽ khiến cho vị gia chủ mẫu dịu dàng hiền lành này bị lạnh.

Hôm ấy, Họa Mi ngồi trên kiệu ấm đi thành Bắc thăm mẫu thân của Vương lão bản.

Lão nhân gia bị nhiễm phong hàn, đã nhiều ngày ho kịch liệt, Vương lão bản lo lắng không ngừng. Họa Mi nghe xong tin tức, trước phái người đi hiệu thuốc chuẩn bị ổn thỏa mấy phân dược liệu tốt nhất, mới bắt chấp gió thu lạnh lùng tới cửa thăm, chẳng những đưa lên được phẩm còn cùng lão nhân gia hàn huyên một hồi lâu.

Lúc rời đi phủ đệ của Vương gia, sắc trời đã gần đến hoàng hôn.

Wương lão bản vô cùng cảm kích, tự mình đưa đến cửa, không ngừng nói lời cảm tạ, nhìn Họa Mi ngồi trên ấm kiệu, còn phái hai người hộ tống ấm kiệu hồi Hạ hầu gia, phải xác nhận nàng an toàn hồi phủ mới bằng lòng.

Ấm kiệu rời đi Vương gia phủ đệ, kiệu phu thật cẩn thận khiêng ấm kiệu nhỏ nhắn xuyên qua ngõ tắt đi vào khu phố chợ sầm uất nhất trong Phượng thành.

Họa Mi suốt buổi vất vả có chút rảnh rỗi, định thừa dịp trong khoảng thời gian quay về này, ở trong chiếc kiệu mềm mại này nhắm mắt dưỡng thần, nghỉ ngơi trong chốc lát.

“Không cần!”

Một tiếng thét kinh hoàng chói tai bỗng dưng truyền đến khiến nàng bừng tỉnh.

Bên ngoài dường như rất ồn ã, tiếng thét chói tai, còn có tiếng khóc nức nở, khóc thét ồn ào, cùng với tiếng máng, còn có như tiếng roi đánh thật mạnh vào thân thể người, vang dội rõ ràng.

Nha hoàn giữ ấm kiệu, cảm giận bất bình nói nhỏ.

“Lại tới nữa!”

Họa Mi ngồi thẳng thân mình, vén rèm cửa sổ, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Phu nhân, là mấy tên quan lại lạm dụng chức quyền bắt giữ người vô tội.” Nha hoàn khẩu khí phần nộ lại bất đắc dĩ. “Lần này gặp nạn là Đồng gia khuê nữ. Hừ, tên quan họ Cổ kia căn bản là có rắp tâm khác, lúc

trước nghe nói hấn muốn nhúng chàm Đồng gia khuê nữ, khẳng định là không thành công, không cam lòng mới tùy tiện phán cái tội danh vu oan!”

Họa Mi khẽ nhú hàng lông mày cong cong tinh tế, tay xốc lên chiếc rèm cửa rất dày.

Trên đường cái hoàn toàn tán loạn.

Một cô nương xinh đẹp tuổi còn trẻ, hai tay bị xích sắt cột lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đầy nước mắt. Một tên quan lại xấu xí thấp như hạt đậu, vẻ mặt cười cợt gian tà, mạnh mẽ dắt xích sắt tha đi, mặc kệ tiểu cô nương kêu to sợ hãi giãy dụa, nửa điểm không biết thương hương tiếc ngọc.

Bên cạnh đó, vài cái sai dịch diều võ dương oai, vây quanh Đồng gia lớn nhỏ, cường bức bọn họ quỳ, chỉ cần có chút không theo, liền vung roi thật mạnh đánh tiếp.

Tuy rằng giữa ban ngày ban mặt, làm ra chuyện nhân thần căm phẫn lại không ai dám can thiệp. Từ xưa đến nay, người dân khó khăn đấu đá cùng quan lại, thời cuộc chính loạn quan lại quyền lực càng lớn hơn, vì để giữ mình mọi người đều chạy trốn, ngay cả tầm mắt đều tránh đi không ai dám nhúng tay.

“Cổ đại nhân, oan uổng a! Oan uổng a!” Lão phụ thân bị đánh cho toàn thân là thương, lại vẫn là khàn cả giọng la lên.

Cổ Dịch quay đầu lại, cười lạnh hỏi: “Oan uổng cái gì?”

“Khuê nữ nhà ta tuyệt đối không phải là Bắc quốc gian tế, nàng năm nay mới mười lăm, ngay cả Phượng thành cũng chưa bước ra đi ”

Ba!

Lại là một roi, hướng mặt lão phụ thân đánh đánh xuống, máu bắn tung tóe bốn phía.

Sai dịch giơ tay dùng hết toàn lực.

Ba!

Ba!

Ba!

“Cha!” Đồng Khiết khóc hô, rơi lệ đầy mặt, cố gắng giãy ra cùm sắt, lại chính là khiến cho trên cổ tay tràn đầy vết thương. “Ta đi theo người là được, không cần đánh cha ta nữa, không cần đánh cha ta nữa! Dừng tay! Dừng tay!”

Lão phụ thân toàn mặt là huyết, lại còn giãy dụa khấn cầu.

“Cổ đại nhân, thỉnh ngài minh xét.”

“Hảo hảo hảo, ta đây không phải là muốn mang nàng vào lao, để bản đại nhân tự mình tra xét sao?” Cổ Dịch hắc hắc cười lạnh, tất cả mọi người nghe ra, hấn nói ý tại ngôn ngoại.

Họa Mi nhìn vào tình hình này, cố nén trong lòng tức giận.

Đồng gia ở trong Phượng Thành làm bánh ngọt, quy mô tuy nhỏ, nhưng là cao ngọt bính hương, coi như là có chút danh tiếng, Họa Mi đã từng đi đặt bánh ngọt vài lần cũng gặp qua xinh đẹp như hoa Đồng Khiết, biết kia cô gái khéo tay thận trọng, thiện lương mà e lệ.

Cô nương xinh đẹp như vậy một khi vào lao lý đồng nghĩa là vào miệng sói!

Những năm gần đây ác quan hoành hành, muốn làm gì thì làm, chỉ cần tùy tiện phán đại một cái tội danh gián điệp, có thể bèn đường bắt người. Những cô nương bị nắm đi thẩm vấn phần lớn vừa đi không trở về, cho dù may mắn có thể trở về cũng đều bị giày vò đến phát điên.

Mất thấy tên sai dịch kia giơ cao tay ý định vung roi, Họa Mi xúc động mở miệng.

“Dừng tay!”

Chỉ một lời nói, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Sai dịch thật không ngờ, lại có người dám ngăn trở, mắt lộ ra hung quang quay đầu đang muốn mở miệng mắng to, thỉnh linh lại bị thượng cấp đập thật mạnh, cả người bị đá quỵ rạp trên mặt đất.

“Thì rả là Hạ hầu phu nhân.” Cổ Dịch vẻ mặt tươi cười, trong mắt lại vẫn là lạnh như băng. Hắn tuy rằng ý thể hiếp người nhưng lo ngại Hạ hầu gia tài lớn thế lớn, làm quan như hắn vẫn phải cấp nữ nhân này một chút mặt mũi.

Họa Mi cố nén trong lòng chán ghét, đi xuống ẩm kiệu uyển chuyển cúi chào.

“Làm phiền Cổ quan gia.”

“Không có.”

“Xin hỏi Cổ quan gia, vì sao lại bắt Đồng gia cô nương?”

“Phu nhân có điều không biết. Cách đây bảy ngày, vào ban đêm, trong lao có phạm nhân vượt ngục, ta theo đường truy tra, tra ra nàng ngày ấy ban đêm từng quanh quẩn khu vực gần quật lao, đề phòng liên quan việc trọng đại, cho nên mới bắt nàng tra hỏi.”

Quật lao ở ngoài Phượng Thành nằm bên bờ sông sâu, bốn phía là bùn nhão, hầm lao được đào vào mỏm vách đá thật lớn, từ trên kéo dài xuống đất, bên trong giam giữ đều là tù binh Bắc quốc, canh giữ nghiêm ngặt làm cho người ta có chạy đằng trời.

Mọi người đều kháo nhau rằng quật lao là luyện ngục.

Cũng có người nói, thà rằng nhập luyện ngục cũng tuyệt đối không tiến quật lao.

Nay, lại có phạm nhân có thể từ quật lao trốn ra, cũng khó trách đã nhiều ngày qua, Phượng Thành thần hồn nát thần tính*, người người cảm thấy bất an, cho rằng đám quan lại cáo mượn oai hùm, có thể thừa dịp loạn làm xằng làm bậy.

Họa Mi biết nàng không nên nhúng tay.

Chỉ là, việc này cố tình khiến nàng gặp phải, nàng thật sự không thể làm như không thấy, càng không thể khoanh tay đứng nhìn mặc cho tên ác quan này hủy diệt một nô nương thiện lương.

Sau khi hạ quyết tâm, Họa Mi lộ vẻ tươi cười, ung dung điềm tĩnh mở miệng.

“Cổ đại nhân, ngài khẳng định là hiểu lầm.”

Cổ Dịch nhíu mày.

“Sao?”

“Đêm tối bảy ngày trước, tiểu cô nương này là ngủ lại ở phủ Hạ hầu, đêm đó quanh quẩn ở quật lao chỉ sợ là những người khác!”

Cổ Dịch sắc mặt hơi đổi.

Theo như lời hắn nói, kỳ thật tất cả đều là lý do không có nửa điểm chứng cứ rõ ràng.

Nay có Họa Mi làm nhân chứng, khẳng định chính xác, tiểu nha đầu này đêm đó là ngủ lại ở Hạ hầu trong phủ, lập tức làm cho hắn có chút đứng không nổi chân.

“Hạ hầu phu nhân xác định sao?”

“Xác định.” Vì cứu người Họa Mi mắt cũng không chớp trả lời, còn mỉm cười nói: “Là ta tự mình lưu nàng ở lại, không có sai. Ta có thể lấy Hạ Hầu gia ra đảm bảo, nàng tuyệt đối sẽ không là Bắc quốc gian tế.”

Cổ Dịch còn không chịu hết hy vọng.

“Hạ Hầu phu nhân chắc chắn như vậy, chẳng lẽ là có cái gì nguyên nhân?”

Họa Mi sắc mặt không thay đổi, suy nghĩ thông minh sắc bén, trong nháy mắt lướt qua trăm ngàn cái ý niệm trong đầu.

Đưa Phật đưa đến Tây phương, giúp người giúp đến cùng. Nàng nếu nhúng tay, sẽ không thể lại dừng tay, nếu không cô nương này tránh được hôm nay hà tất tránh được ngày mai.

Tiền tài quyền thế của Hạ Hầu Gia không thể nghi ngờ là điều kiện che chở thuận lợi nhất.

Nếu là nói Đồng Khiết đem đến Hạ hầu phủ làm nha hoàn, không hiện ra tầm quan trọng của nàng; huống hồ, vì một cái nha hoàn cùng quan lại tranh đoạt cũng dễ dàng làm cho người ta khả nghi.

Nói là thân thích, Hạ hầu gia thân thích đều ở bên trong Phượng Thành, từng người lai lịch không nhỏ, lời nói dối này sẽ bị vạch trần dễ dàng. Mà nàng xuất thân ở phía Nam danh môn, thiên kim khuê tú của Liễu gia, tất cả mọi người biết nàng ở trong Phượng Thành căn bản không có thân nhân.

Ngàn tường vạn tường, dường như chỉ còn lại có một cái có thể làm biện pháp. Biện pháp này tuy rằng mạo hiểm, tuy rằng vớ vẩn nhưng là chung quy có thể cứu nhân một mạng.

Họa Mi quyết định thật nhanh, không hề có nửa điểm chần chờ. Nàng nhẹ nhàng nâng ngẩng đầu lên, hồng nhuận khoe miệng thượng thản nhiên ý cười.

Sau đó, nàng trước mặt mọi người mặt, gần từng tiếng, thậm trọng tuyên bố

“Đồng gia cô nương là tiểu thiếp mà Hổ gia sắp nạp vào.”

Kiều ngọt : yêu kiều ngọt ngào

Thần hồn nát thần tính; sợ bóng sợ gió (Do tích: thời Tiên Tần, quân Phù Kiên ở phương Bắc bị quân Tấn đánh bại, trên đường tháo chạy nghe tiếng hạc kêu, lại ngỡ là quân Tấn truy đuổi)

3. Chương 3

Hạ Hầu Dãn nạp thiếp !

Tin tức nhanh chóng lan truyền, oanh động cả tòa Phượng Thành.

Mọi người đều sôi nổi bàn tán, có kinh ngạc, có hoài nghi, khó mà tin được người yêu vợ nổi tiếng như Hạ Hầu Dãn nhưng lại cũng như phú thương, quan lớn tâm thường, bắt đầu nạp thiếp nhập phủ.

Nhưng mà, tin tức này là do Hạ Hầu Dãn chính thê trước mặt mọi người tuyên bố, làm sao còn có thể là giả? Không chỉ như thế, nạp thiếp chuyện toàn bộ là do nàng chủ trương, ngay cả người cũng là nàng tự mình chọn!

Trong vòng bảy ngày ngắn ngủi, Đồng gia khuê nữ trong cảnh náo nhiệt được thú tiến Hạ hầu phủ. Tuy rằng nói vào cửa làm tiểu thiếp, nhưng gả vẫn là tuần láng nhiều kim Hạ Hầu Dãn, sao không khiến người khác âm thầm hâm mộ?

Hạ Hầu Gia nạp thiếp, ở nhà mở yến tiệc thật lớn, đêm đó khách đến rất đông, những người nhận được thiếp mời không có một người vắng mặt .

Mọi người ở mặt ngoài đua nhau ngợi khen Họa Mi hiền thực, khen Hạ Hầu Dãn có phúc khí lớn, chẳng những có thể lấy được thê tử hiền lương, lại nạp cái tiểu thiếp xinh đẹp như hoa. Bên trong lại nghị luận trong tám năm nay, Họa Mi chưa từng thay Hạ Hầu Gia sinh hạ nhất nhi bán nữ, mới phải vì trượng phu nạp thiếp.

Trong tiệc cưới, Họa Mi biểu hiện tự nhiên hào phóng.

Về phần Hạ Hầu Dãn, mẫu mực ứng đối thông dong, nhận sự chúc mừng của tân khách, nhất nhất kính rượu đáp tạ, trên khuôn mặt tuần láng thủy chung vẫn duy trì mỉm cười.

Yến hội sắp kết thúc, Họa Mi chân thành đứng dậy, đi đến trượng phu bên cạnh. Hôm nay Hạ Hầu Dãn nạp thiếp, xem như là một việc vui, thân là nguyên phối* cũng mặc một thân hỉ hồng, tôn lên da thịt nõn nà của nàng giống như Nam Hải trân châu cực phẩm.

“Hổ Gia.” Nàng ôn nhu mở miệng, thanh âm ngọt như chim hoàng oanh, trong đại sảnh các tân khách đều nghe được rành mạch.

Hạ Hầu Dần nhường mi.

“Làm sao vậy?”

“Xuân tiêu nhất khắc thiên kim.” Hàng mi mắt dài khẽ hạ xuống, môi đỏ mọng cười yếu ớt, ôn nhu nhắc nhở nói: “Hổ gia, đừng uống nhiều, làm uội tử đợi lâu.”

Đang giờ chén rượu, Lâm lão bản muốn kính Hạ Hầu Dần nạp mĩ thiếp nghe thấy Họa Mi nói như vậy, lộ ra kinh ngạc lại hâm mộ biểu tình, liên tục tán thưởng.

“Phu nhân thật đúng là hiền thực a!”

“Đúng vậy!”

“Hổ gia hưởng tề nhân chi phúc, thật khiến cho người khác hâm mộ.”

“Không bằng đêm nay trước hết buông tha Hổ gia, làm cho Hổ gia tiến tân phòng đi bồi tân nương tử. Bằng không, đem hổ gia quá chén bà chị chỉ sợ muốn trách tội chúng ta.”

“Ai a, đúng vậy, là nên nhanh chóng thả người để cho Hổ gia đi bồi mĩ thiếu nữ xinh đẹp.”

Mọi người ồn ào , còn có người thừa cơ ồn ào.

“Không đúng không đúng, sao có thể khinh địch như vậy buông tha người! Ta nói a, chúng ta phải đi nháo động phòng, nhìn một cái tiểu thiếp nổi danh xinh đẹp bị Hổ gia thú trở về dung mạo thanh tú như thế nào.”

” Chủ ý này rất tốt!”

“Đúng vậy!”

“Ý kiến hay!”

“Kia còn chờ cái gì? Mọi người mau đi!”

Các tân khách ỷ vào cảm giác say lão đảo đứng dậy, lần lượt đi ra ngoài, cực kỳ hứng thú đi nháo động phòng.

“Các vị lão gia xin dừng bước.”

Họa Mi ôn nhu thốt lên, thu gọn quần đỏ uyển chuyển đến cúi chào mọi người.

“Nhà của ta muội tử tính tình xấu hổ, da mặt lại mỏng, có chút quy củ còn không biết. Còn thỉnh các vị lão gia đêm nay giờ cao đánh khẽ, nể tình Họa Mi bỏ qua uội tử.”

Ngay cả chính thất đều mở miệng vì tiểu thiếp cầu tình, các tân khách cũng chỉ có thể đánh mất ý niệm trong đầu, đều quay trở lại chỗ ngồi.

“Phu nhân nói phải.”

“Có được lương thê quan tâm như vậy thật sự là đốt đèn lồng tìm khắp nơi cũng không có.”

Họa Mi cười yếu ớt, thu ống tay áo, vươn tay nhỏ bé bưng lên chén rượu thủy ngọc trước mặt. “Đa tạ các vị lão gia thông cảm, tuy rằng Hổ gia yếu về trước tân phòng, nhưng Họa Mi sẽ ở đây phụng bồi.” Nói xong, nàng uống một hơi cạn sạch.

Nha hoàn bên người tiến lên cầm bầu rượu thủy ngọc, đem chén rượu rót đầy.

Họa Mi lại lần nữa nâng chén, dịu dàng cười nhìn trượng phu.

“Hổ gia, ngài cũng sắp tiến tân phòng đi.”

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, Hạ Hầu Dần vén y phục đứng dậy, trước đối với mọi người chấp tay vái chào, lại ỷ vị thâm trường nhìn thê tử liếc mắt một cái, rồi mới mỉm cười bước đi rời khỏi buổi tiệc, thân ảnh thon dài trước ánh mắt chăm chú của mọi người đi ra cửa chính, vào hành lang gấp khúc, biến mất ở chỗ rẽ.

Trong đại sảnh huyền ảo không ngớt, mời rượu thanh không ngừng truyền đến, hần đi đến cuối hành lang gấp khúc, xuyên qua đình viện, thẳng đi đến sâu trong phủ mới dần dần nghe không thấy âm thanh ồn ào.

Trong phủ, thật sâu trong đình viện, cách Mai Viên không xa, một chỗ hoa nở lá tươi tốt vốn là khoảng sân tao nhã không người ở, được bài trí lộng lẫy, đèn lồng đỏ thắm treo ở cửa vào, dưới ánh trăng mờ mờ tỏa ra quang sang màu đỏ.

Hạ Hầu Dãn đi đến trước cửa, đẩy cửa vào phòng.

Bên trong cũng là một mảnh hỉ hồng, trên cửa sổ dán song hỉ, trên bàn thiêu long phượng song chúc, trong phòng khách rủ xuống rèm cửa hồng thêu hoa, đi tiếp vào trong, thấy một cô gái đầu đội hỉ khăn hồng sa mặc hỉ phục ngồi ngay ngắn trên giường gấm đỏ thắm.

Nghe được thanh âm mở cửa, cô gái ngồi ở bên cạnh giường khăn trương chấn động toàn thân.

Hạ Hầu Dãn đi đến bên cạnh bàn, không hề đi phía trước, chỉ đứng ở chỗ cũ. Sau khi trầm mặc một lúc lâu, chốc lát sau mới mở miệng nói: “Lấy hỉ khăn xuống.”

Đồng khiết rụt rè đưa tay kéo hạ hồng sa hỉ khăn, hé ra dung nhan thanh lệ, được ánh nến chiếu sáng càng ánh lên vẻ thu hút vô cùng. Nàng nháy con ngươi, hai tay vô thức vặn xoắn hỉ khăn, trong mắt tràn ngập bất an, nhưng vẫn cố sức, bày ra dáng tươi cười..

Biểu tình của nàng như là muốn khóc.

Trừ bỏ bất an, khuôn mặt thanh lệ còn có dấu không được khăn trương, cùng với mệt mỏi. Nhìn ra được, mấy ngày hôm qua, nàng khẳng định là cuộc sống hàng ngày không yên, căn bản không có nghỉ ngơi tốt.

Hạ Hầu Dãn lạnh nhạt cười, lại lần nữa mở miệng.

“Đêm đã khuya, ngủ đi!”

Như là bị lời nói của hần hù dọa, thân thể của nàng lại chấn động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt không có chút máu, mắt mở to tràn đầy kinh hoàng bàng hoàng.

“Dạ.” Nàng nhỏ tiếng trả lời, tiếp đó hít sâu một hơi, lão đảo đứng dậy, đi đến trước mặt Hạ Hầu Dãn, tay bé nhỏ run rẩy vươn ra, định cởi nút thắt y phục của Hạ Hầu Dãn.

Tay nhỏ bé còn không có chạm vào nút thắt, hần liền bước lui ra.

“Đợi chút.”

Nàng thật sự muốn khóc.

“Hổ gia, ta, ta. Ta làm sai chỗ nào sao?”

“Người không có sai.”

“Kia. Hổ gia, ta.”

Hạ Hầu Dãn nhìn chăm chú vào nàng, thanh âm tuy rằng đầy vẻ ôn hòa nhưng lại cực kỳ kiên định.

“Người chính là hiểu lầm.” Hần chậm rãi nói. “Đồng cô nương, đây chính là kế tạm thích ứng, chuyện ngày hôm nay đều chỉ là vì che giấu người khác, Họa Mi phải làm như vậy là muốn cứu người một mạng, trước đem người an trí ở trong phủ chờ thời cơ chín mùi sẽ cho người cùng người nhà rời đi Phượng thành.”

Trên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn có khiếp sợ, kinh ngạc cùng với cảm kích.

“Ta đây. Ta đây. Ta đây phải làm cái gì?” Ôn cứu mạng ân trọng như núi, nàng thật sự không biết nên hồi báo như thế nào.

“Hiện tại, người chỉ cần làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Bất luận vượt lửa quá sông nàng đều nguyện ý!

Hạ Hầu Dãn thu liễm ý cười, tiếng nói trầm lắng: “Sớm đi ngủ.”

Nói xong, lưu lại cô gái sững sờ, hần xoay người đi ra phòng ngủ, xuyên qua phòng khách, tiêu sái trực tiếp đi ra sân, nhẹ nhàng đóng cửa lại, thân ảnh thon dài xuyên qua hoa ảnh dưới ánh trăng, cước bộ đạp ở tảng đá không có nửa điểm tiếng động.

Vừa mới đi ra sân, hần liền nhìn thấy dưới tàng cây mai xuất hiện một thân ảnh kiều nhỏ.

Dưới ánh trăng mai ảnh thừa thốt, Họa Mi vẽ mặt tươi cười, hai tròng mắt lấp lánh ôn hòa không che giấu được ý cười, trên có khắc vẽ nghịch ngợm thông minh khác hẳn ở yến hội.

“Chàng tại sao không đợi lâu một chút?” Nàng cười hỏi.

Hạ Hầu Dền dừng bước, nhượng mi.

“Sợ có người ở bên ngoài uống nhiều dấm chua, chua xót phá hủy thân mình.”

Mặt nàng đỏ lên, khẽ hừ một tiếng.

“Chàng thật muốn nàng cũng không sao,” nàng thoáng dừng một chút, hai má càng hồng. “Ta. . . . chỉ là sợ chàng lại làm đau nàng.”

Hần trong mắt có ý cười, nhớ tới đêm động phòng hoa chúc của bọn họ tám năm trước.

Đêm đó, mặc dù hần ôn nhu cẩn thận, vẫn làm đau mềm mại nàng, mà nàng rưng rưng nước mắt cũng không dám mở miệng kêu đau, cắn môi cánh hoa cố nén mãi đến khi hần kiên nhẫn hôn, dỗ dành, dụ, khẽ ấn xoa hoa để vô cùng nhuyển nhuộn của nàng mới làm cho nàng dần dần quên mất đau, ở dưới thân hần khẽ hôn hển rên rỉ yêu kiều.

“Mấy năm nay ta chưa bao giờ lơ là luyện tập, kỹ thuật khẳng định cũng có tiến bộ chứ?” Hần nheo mắt, con ngươi đen sáng lên, vẽ mặt nghiêm túc hỏi.

Họa Mi khẽ cắn cánh môi, mai ảnh che khuất khuôn mặt uyển chuyển hàm xúc bên trong còn có ba phần thanh tú.

“Kia, chàng không bằng thực thu nàng ta đi!”

Hạ Hầu Dền nhượng mi.

“Thật sự có thể thu?”

“Đúng vậy, nhiều người hầu hạ chàng, không phải rất tốt?”

Hần vươn tay nhẹ nhàng nắm cái mũi nhỏ của nàng.

“Thật sự thu nàng ta, nàng không tức chết mới là lạ.”

“Làm sao? Nhiều người chia sẻ, về sau ta đỡ phải mệt.” Nàng hừ nhẹ một tiếng, không hề để ý đến hần quay đầu hướng hoa mai viên đi đến.

Còn chưa đi đến trước cửa, một cánh tay cứng rắn đột nhiên vòng quanh ôm thắt lưng của nàng lại. Nàng không kịp phát ra kinh hô, hần đã dùng sức đem nàng kéo vào trong lòng.

“Ta làm cho nàng mệt sao? Ân?” Hôi thở nóng rực thổi lướt qua bên tai nàng. Tiếng nói trầm thấp làm cho nàng nhớ tới rất nhiều hình ảnh hần làm cho nàng “mệt”, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt nóng lên giống như hỏa thiêu.

Hạ Hầu Dền ôm lấy thê tử đi trở về sân.

“Làm sao? Nhiều người chia sẻ, về sau ta đỡ phải mệt.” Nàng hừ nhẹ một tiếng, không hề để ý đến hần quay đầu hướng hoa mai viên đi đến.

Còn chưa đi đến trước cửa, một cánh tay cứng rắn đột nhiên vòng quanh ôm thắt lưng của nàng lại. Nàng không kịp phát ra kinh hô, hần đã dùng sức đem nàng kéo vào trong lòng.

“Ta làm cho nàng mệt sao? Ân?” Hôi thở nóng rực thổi lướt qua bên tai nàng. Tiếng nói trầm thấp làm cho nàng nhớ tới rất nhiều hình ảnh hần làm cho nàng “mệt”, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt nóng lên giống như hỏa thiêu.

Hạ Hầu Dần ôm lấy thê tử đi trở về sân.

“Hổ gia, ngài đi nhằm phòng.” Nàng cố ý la lên nho nhỏ, ở trong lòng hẩn nhẹ nhàng giãy giụa.

Hẩn đóng cửa lại không mấy may để ý đến sự giãy giụa của nàng, dễ dàng chế trụ, đem nàng đặt ở trên chiếc bàn phủ gấm vóc in hoa, thân mình tinh tráng chặt chẽ đè áp lên nàng.

“Còn nói bấy nữa, đêm nay sẽ không khoan dung cho nàng.” Hẩn thấp giọng uy hiếp, nói một chữ khế cắn một ngụm trên lỗ tai tinh xảo của nàng.

Nàng cười khẽ né tránh, che lại lỗ tai miễn cảm tránh đi hẩn khế cắn, hẩn lại dọc theo cổ áo thêu hoa bên cạnh, tiến công chiếc gáy mềm mại non tơ của nàng, mỗi một cái hôn nóng bỏng đều làm cho nàng kim lòng không đậu run rẩy.

Hạ Hầu Dần vùi đầu ở tóc mai của nàng, bên cạnh mùi hương thơm ngát thoảng nghe thấy mùi rượu.

“Đêm nay uống nhiều?” Hẩn nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói có thương tiếc cùng không muốn.

“Không có.” Nàng che môi đỏ mọng cười khẽ, hai tròng mắt lấp lánh tinh nghịch. “Ta đã sớm dự đoán được cho nên trước đó đều chuẩn bị tốt. Bọn họ uống là rượu, mà chén thứ nhất ta uống cũng là rượu, sau đó đều là nước.” Loại tình hình này chung quy nàng có thể ứng phó tự nhiên.

Hạ Hầu Dần bật cười, lồng ngực rung động, cho đến khi tiếng cười dừng lại hẩn mới mang theo đôi môi đầy ý cười, cúi đầu tìm kiếm sự mềm mại ngọt ngào của nàng.

Họa Mi lại vươn tay che lại hẩn thần, bám lấy hai vai hẩn từ trên bàn ngồi dậy.

“Hổ ca.” Nàng ngừng tươi cười nhìn thẳng vào đôi mắt trượng phu nghiêm túc hỏi: “Chàng có trách ta tự chủ trương không?”

Nàng giả tên hẩn nạp thiệp thực tế là để cứu người, tất cả mọi việc đều là do nàng tự ôm lấy, chẳng những quảng phát thiệp cưới, còn chuẩn bị ổn thỏa yến hội, trong vòng bảy ngày liền cưới Đồng Khiết nhập phủ. Đêm nay yến hội có mặt chẳng những có thương gia, quan lại, liền ngay cả tên quan lại ý thể hiếp người Cổ Dịch cũng được mời trình diện.

Bọn họ vợ chồng liên thủ ở trước mặt mọi người diễn trò giống như thật.

Từ đầu tới đuôi, hẩn hoàn toàn phối hợp, tùy nàng bài trí, chưa từng đưa ra nửa điểm dị nghị.

Trong lòng nàng rõ ràng vì cái kia tiểu cô nương, nàng làm ra một chuyện kinh thế hãi tục, nhưng lại yêu cầu trượng phu cùng nàng đang tham dự. Đối làm là thê tử nhà khác, đừng nói là đưa ra chủ ý này, chỉ sợ căn bản ngay cả loại này ý niệm trong đầu cũng không có.

Hạ Hầu Dần cầm tay nhỏ bé của nàng, hôn lên lòng bàn tay non mềm.

“Ta không trách nàng.” Hẩn nhẹ nhàng vẽ về khuôn mặt nàng, vẽ mặt nghiêm túc. “Nhưng mà sự tình như vậy rất nhiều, nàng có thể cứu được bao nhiêu người?”

“Ta biết.” Nàng khẽ cắn cánh môi, hiểu được chính mình có bao nhiêu lỗ mẫn, càng hiểu được hẩn có bao nhiêu sao dung túng nàng. “Chỉ là, Hổ ca, lần này là ta cố tình gặp được, lại là cô gái ta nhận thức, ta thật sự không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Hẩn thở dài một hơi.

“Nàng lòng dạ mềm yếu, trăm ngàn lần phải cẩn thận, chớ chọc ra tai họa đến.”

Nàng tựa vào lòng hẩn, rúc vào trong ngực, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, cách mấy tầng vật liệu may mặc, ôn nhu hôn ngực hẩn.

“Cho dù gặp phải tai họa, chỉ cần có chàng, ta không sợ.”

Nàng vẽ về lồng ngực hẩn, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Hạ Hầu Dần, trong mắt tràn đầy nhu tình cùng tín nhiệm. Nàng tín nhiệm hẩn.

Hẩn hai tay hữu lực đem nàng vòng ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn nàng thật sâu.

Ánh trăng đêm khuya.

Hình dáng hai người khắc lên chấn song cửa sổ dưới ánh trăng nhàn nhạt, hợp thành một hình một bóng.

Nạp thiếp xong, thời tiết đã gần đến cuối thu.

Vào thời kì thu hoạch, ngũ cốc thóc lương phía Nam được vận chuyển đến Phụng thành.

Hàng năm đây chính là thời điểm bận rộn nhất của Hạ hầu gia, thương nhân lương thực lui tới, thuyền thương chờ đợi, mỗi ngày nối liền không dứt, một đám tiếp theo một đám, cơ hồ sắp đem cổng nhà san bằng.

Vào thời điểm quan trọng nhất này, vậy mà lại có khách không vì chuyện thương nghiệp nhưng lại cố tình không ngừng đến nhà thăm viếng.

Những người khách đến thăm tất cả đều là vì Họa Mi mà đến, càng đặc biệt là những người này tất cả đều là chính thê của phú thương.

Sau khi Hạ Hầu Dẫn nạp thiếp, những người chính thê này bởi vì “Đồng bệnh tương liên”, đem Họa Mi về cùng một trận tuyến, đều vươn tay hữu nghị với nàng, thái độ vô cùng thân thiết, cũng không màng Hạ Hầu gia việc gấp rút, chẳng những hai ba ngày sẽ ân cần thăm hỏi, tán phiếm, còn có thể đưa tới thuốc bổ hoặc trân quý trang sức, xiêm y, dường như sợ nàng không có người thương, không có người sủng.

Tuy rằng bận về việc gia vụ cùng với buôn bán ở lương hành, Họa Mi tiếp đãi những vị phú hào nguyên phối vẫn là kiên nhẫn mười phần, ôn nhu mà có lẽ không mất nửa điểm đúng mực. Về phần lễ vật quý trọng, nàng toàn bộ nhận lấy, sau đó đáp lễ gấp bội làm cho những vị chính thê này người người mừng rỡ tâm hoa nô phóng*, đối với nàng ấn tượng rất tốt.

Chính bởi vì như thế, các nàng càng siêng chạy đến Hạ Hầu gia.

Ngày nọ, nhóm khách đến trò chuyện không phải một mình tiến đến, mà là kết thành đội, dẫn theo bằng hữu, chậm rãi đi vào Hạ Hầu gia.

Từng vị chính thê của các phú hào phô trương cũng không nhỏ, mỗi người một ẩm kiệu, hai cái nha hoàn, bốn kiệu phu, tám bảo tiêu, hơn mười cái ẩm kiệu xa hoa, xếp thành hàng trước cửa Hạ Hầu gia, từng cái so với từng cái hoa lệ, thoải mái, xem ra thanh thế lớn khiến cho không ít người ghé mắt.

Kiệu phu cùng bảo tiêu đều bị ở lại ngoài cửa, còn các phu nhân cùng nha hoàn hầu hạ nghênh ngang tiêu sái tiến vào đại sảnh của Hạ Hầu gia, ngồi trên ghế tư đàn hình hoa hồng khảm đầy ngọc uống Thiết Quan Âm hảo hạng.

Cảnh vật chung quanh thanh tịnh và đẹp đẽ, trà cũng quý báu, các phu nhân rất hưng trí, trái nói một lời phải nói một câu, trời năm đất bắc, những tin đồn nhàn thoại, tất cả đều đem ra tán gẫu, từng gương mặt thoa son trát phấn theo đề tài nội dung, có khi lòng đầy cảm phẫn, có khi hứng thú dạt dào.

Hàn huyền sau một lúc lâu, trọng tâm câu chuyện thay đổi, các phu nhân trao đổi ánh mắt, trong đó một người mới hăng giọng chính thức vào chủ đề, mở miệng hỏi: “Họa Mi a, các tỷ tỷ có chuyện muốn hỏi người.”

“Mời nói.”

Vương phu nhân nghiêng về phía trước, biểu tình tò mò lại hoài nghi. “Chúng ta đều nghe nói, tiểu thiếp của Hồ gia là người chủ trương thú vào cửa?”

“Phải.”

Các nữ nhân phát ra một trận kinh hô khó có thể tin.

“Người như thế nào ngu như vậy a?”

“Trời ạ, ta vốn là còn không tin!”

“Ai a, người không sợ có một là sẽ có hai?”

“Lão gia nhà ta đã muốn thu bốn tên, năm nay còn can đảm đưa cái mặt dày già nua đó ra theo ta nói muốn thu thứ tên thứ năm!”

“Nam nhân a, lúc nào cũng có trăng quên đèn.”

“Không phải sao? Có người mới hẳn sẽ quên cũ.”

“Ai, không phải như trong sách nói, cái gì cái gì người mới, cái gì cái gì cũ nhân Uy, trong sách rốt cuộc là nói như thế nào a?”

“Là hiện tại thấy người mới tươi cười, có ai nhìn thấy cũ nhân khóc? .”

“Đúng vậy đúng vậy, ta muốn nói chính là câu này.”

“Bất kể trong sách nói gì, ta nghe nói a, Hồ gia đối tên tiểu thiếp kia yêu thương cực kỳ, đi đâu mang theo nàng. Muội tử, người xem ở trong mắt nghe vào trong tai, chẳng lẽ không cảm thấy ủy khuất sao?”

Họa Mi chính là cong khoe miệng cười nhẹ không có lên tiếng.

Nàng đương nhiên biết, mấy ngày qua Hạ Hầu Dần đều mang theo Đồng Khiết qua lại nhà các thương gia. Đây là đây là kế hoạch hợp tác của bọn họ để làm cho vở diễn càng chu đáo, không cho người bên ngoài khả nghi, mới tạo ra biểu hiện giả dối.

“Ai a, muội tử, lúc này người còn cười được a?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Hiện tại còn cười, không lâu sau chỉ sợ khóc không ra nước mắt đâu!”

Trần phu nhân nho nhã ít nói chậm rãi uống một ngụm trà, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Ta đây cũng không độ lượng nhiều như người.” Nàng hướng trên bàn vỗ, thanh âm không lớn, vòng tay dứt thành mấy đoạn. “Lão gia nhà ta muốn kết hôn người thứ hai? Không có cửa!.” Nàng gần từng tiếng nói xong, lại lần nữa bùng lên cái chén uống một ngụm trà.

Nhà bên cạnh Hạ Hầu gia là Ôn gia phu nhân, bộ dáng ngồi không yên. Nàng tính cách hào sảng, nhanh nhẹn miệng, trong lòng có không thể không nói, phun ra càng nhanh càng tốt.

“Muội tử, ta sẽ không nói vòng vo, ta hỏi thẳng người.” Ôn gia phu nhân nhìn Họa Mi, nhất định hỏi rõ ngọn ngành. “Người đồng ý cho Hồ gia nạp thiếp là vì không có hài tử đi?” Nàng hỏi nhất châm kiến huyết.

Kia nhất châm dường như thật sự đâm vào trong lòng Họa Mi, tuy rằng không thấy huyết nhưng cũng đau đến khiến nàng cứng đờ, trên má lúm đồng tiền ôn nhu cười yếu ớt bởi vì nỗi đau đớn đó đã phơi phai bớt một ít.

Không có đứa nhỏ vẫn luôn là sự tiếc nuối trong lòng nàng.

Tuy rằng nàng sớm có chuẩn bị, biết khẳng định có không ít người sẽ phỏng đoán như vậy. Nhưng mà thật sự chính tai nghe thấy có người nhắc tới, cảm xúc mãnh liệt tiếc nuối vẫn là làm cho lòng của nàng đau quá .

“Bị ta nói trúng đi?” Ôn gia phu nhân thật to thở dài một hơi, đầu lắc lư, cây trâm khổng tước trên đầu cũng lung lay. “Muội tử, người rất hồ đồ. Chẳng lẽ sẽ không sợ tên tiểu thiếp đó sau này có đứa nhỏ sẽ mẫu bằng tử quý?”

“Đúng vậy, nếu có đứa nhỏ, lòng của Hồ gia còn không phải đều đặt ở chỗ tiểu thiếp sao?”

“Cho nên nghe chúng ta khuyên, người không phòng thủ một chút là không tốt đâu!”

Các phu nhân hưng trí bừng bừng, trái một câu, phải một câu khuyên răn. Họa Mi ngồi ở chỗ cũ lẳng lặng nghe các nàng không ngừng đàm luận về nam nhân, tiểu thiếp, cùng với đứa nhỏ.

Đúng lúc này, tổng quản đi đến cung kính nói: “Phu nhân, Hồ gia đã trở lại.”

Nghe thấy “Hồ gia” hai chữ, mỗi cái miệng lú rú lập tức liền ngậm lại không dám hé răng. Các nữ nhân trao đổi ánh mắt, biểu tình có vài phần khiếp đảm.

Họa Mi hiền lành có lẽ cho nên các phu nhân mới có lá gan đặc biệt dăng môn đến “thân thiết thân thiết”, thuận tiện ân cần dạy bảo, đưa ra một ít thiện ý “đề nghị”. Nhưng mà như vậy cũng không đại biểu là các nàng có lá gan, đối mặt với thương gia quyền thế nhất trong Phượng thành.

Vừa nghe đến Hạ Hầu Dần hồi phủ, đại đa số mọi người trong lòng đã muốn bắt đầu có ý rời đi.

Tổng quản còn nói thêm: “Ngoài ra Cổ Hân đại nhân cũng đến.”

Nghe được Cổ Hân danh hiệu, trừ bỏ Họa Mi, toàn bộ nữ nhân ở đây đều thay đổi sắc mặt, cấp tốc đứng dậy.

“A, đã có khách quý quang lâm, chúng ta đây sẽ không quấy rầy.” Vương phu nhân cố nở khuôn mặt tươi cười, nói xong vội vàng đi ra.

“Đúng vậy, muội tử, chúng ta lần khác lại đến xem người.”

Ông phu nhân nhìn về phía cửa, tuy rằng còn nhìn không thấy bóng người nhưng biểu tình đã có chút kinh hoảng. “Đi mau đi mau, đừng nói nhiều như vậy, có chuyện gì để lần khác tới nói.” Nàng đẩy Vương phu nhân, còn quay đầu hỏi một câu: “Cửa hông đi như thế nào?”

“Nha hoàn sẽ đưa các vị tỷ tỷ ra phủ.” Họa Mi nhẹ giọng trả lời, đứng dậy uyển chuyển cúi chào. “Thỉnh các vị tỷ tỷ đi thông thả, Họa Mi không tiễn.”

Các phu nhân vội vàng vàng đi theo tiểu nha hoàn qua cửa sau rời đi. Đám phụ nữ y phục lộng lẫy, đầu đội hoàng kim bạc trắng, chỗ hành lang gấp khúc ở vườn hoa chật ních, một người nối tiếp một người, biến mất ở phong canh cuối thu của vườn hoa.

4. Chương 4

Trong đại sảnh chỉ còn Họa Mi cùng tổng quản.

“Mau chóng đem nơi này thu xếp gọn gàng, dọn hết những thứ bài trí này, rồi đưa đến sáu trương ghế bành đen bằng gỗ đàn hương đến đây, lấy chiếc bàn lớn có khảm xà cừ cùng bình phong bằng ngọc bích, cẩn thận bài trí.” Nàng dặn dò.

“Vâng.”

Tổng quản trả lời, xoay người rời đi gọn gàng chỉ huy người làm nhanh chóng thực hiện. Tổng quản chân trước mới đi, bọn nha hoàn vốn ở sảnh bên cũng không cần phân phó nhiều hơn, tất cả đều tự động làm việc, bắt đầu quét tước trong phòng cùng lá rụng trong sân nhà.

Họa Mi đi vào sảnh bên, bước qua cánh cửa gỗ đen đi vào một gian phòng cách sảnh bên không xa. Trong phòng có một phụ nhân*, trong tủ bát cất giữ đủ loại kiểu dáng, quý báu khó có được lá trà, còn có đồ gốm trắng trong như ngọc, bạc như giấy, sáng như gương, thanh như khánh*.

“Phu nhân.” Phụ nhân cúi chào.

“Chuẩn bị đồ gốm trắng cùng Hồng Bào mùa xuân, ấm trà do ta tự tay pha.”

“Dạ.”

Phụ nhân lấy ra một cái bình sứ tinh xảo cẩn thận giao cho Họa Mi, tiếp theo liền vội vàng đi tìm đồ gốm trắng cùng với trà cụ mang đến.

Mở ra bình sứ, một trận hương trà thoảng ra, lá trà xanh đậm được đổ ra lòng bàn tay.

Gốc cây trà Hồng Bào sinh trưởng phía trên vách đá, vón vện có bốn cây, được nước suối từ khe hở của nham thạch chảy ra thấm vào, cây đã có mấy trăm năm tuổi, một năm chỉ cho ra bất quá khoảng tám lạng trà, so với vàng càng quý giá, so với ngọc càng trân quý.

Dùng lửa than nấu nước suối, nước suối mát lạnh sôi trào, Họa Mi vén tay áo, lấy trúc dẫn nước ra, đem nước suối sôi ừng ực đổ vào trong bình gốm trắng. Lá trà gặp nước, từng lá từng lá giãn nở, hương khí càng nồng đậm.

Họa Mi nhìn chăm chú vào nước trà trong bình gốm trắng.

Trà trân quý thế này tất nhiên là vì khách quý mà chuẩn bị.

Cũng khó trách các phú thương phu nhân đi vội vàng như thế, thậm chí nguyện ý bỏ đi thân phận tôn quý, một đám theo cửa hông đi ra, dù sao hôm nay vào cửa vẫn là mệnh quan triều đình.

Thế lực triều đình miền Nam, nhiều năm do Quan gia cầm giữ, Quan gia phụ tử hai người đem hết tâm lực phụ tá Hoàng Thượng, chẳng những chủ trì việc nội bộ còn tham dự ngoại vụ. Ngoại trừ Quan gia phụ tử ra, kẻ tích cực đào tạo thế lực chính là tuổi hơn sáu mươi Cổ Hân.

Hân hao phí nhiều năm trong triều đình nuôi trồng một đám quan viên, còn phần lớn thân tộc còn lại đều tiến cử vì các cấp quan viên. Kể từ đó, trong triều đình, từ trên xuống dưới, Cổ gia có thể nói là đã thông đường lối, quyền thế từ từ khuếch trương, rất có khả năng thay thế được Quan gia phụ tử.

Mà nàng lúc trước vì cứu Đồng Khiết, trước mặt mọi người đắc tội Cổ Dịch chính là dòng họ của Cổ Hân.

Tuy rằng làm thương nhân nhất định có liên quan đến quan, nhưng Hạ Hầu gia ngày thường vẫn không cùng Cổ Hân lui tới, Cổ Hân lần này đến nhà sợ là vì khởi binh vẫn tội.

Trà hương lan khắp phòng, màu trà trong ấm từ từ đậm dần, Họa Mi bưng lên khay nước, từng bước một hướng ra đại sảnh.

Cảnh bài trí trong đại sảnh tất cả đều sớm thay đổi ổn thỏa, trước là tấm bình phong ngọc bích, chiếc bàn cạnh bên có khảm xà cừ, ghế thái sư bằng gỗ hương đàn đen có hai nam nhân ngồi đối mặt nhau. Một người đầu đầy đầu bạc mặc quan phục, người còn lại mặc một thân lam bào tuần lãng cao to.

Nhìn thấy bóng dáng của trượng phu, tâm tình Họa Mi bình tĩnh lại. Nàng mỉm cười đi ra phía trước, tự mình vì hai nam nhân dâng trà.

“Cổ đại nhân, thỉnh dùng trà.” Nàng nhẹ giọng nói, đối với lão nhân mặt mũi hiền lành mỉm cười, rồi mới bưng lên một chén trà khác, đưa tới trước mặt trượng phu. “Hổ gia, trà của ngài.”

“Được được được.” Cổ Hân vuốt râu bạc trắng, liên tục gật đầu, cười đến hai mắt đều nheo lại. “Vị này khẳng định chính là thanh danh lan xa Hạ Hầu phu nhân.”

Họa Mi nghiêng người hành lễ.

“Gặp qua Cổ đại nhân.”

“Không cần đa lễ, đến đến đến, đừng quá câu nệ đứng ở nơi đó, vợ chồng hai người đều ngồi xuống đi!” Cổ Hân cười ha ha nói xong, giống người trưởng giả đang tiếp đón con cháu nhà mình, thân thiết vui vẻ.

“Dạ.”

Họa Mi vén váy ngồi xuống bên cạnh trượng phu. Vừa mới ngồi xuống, một bàn tay to dày rộng mạnh mẽ ngay tắp lự dưới mặt bàn lạng lẽ cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nắm hơi hơi chặt, lặng lẽ an ủi.

Có lẽ, trong lòng nàng là lo lắng ý đồ của Cổ Hân khi đến đây; cũng có lẽ là vấn đề các phú hào phu nhân vờn hất đến vẫn còn đang ám ảnh trong lòng nàng.

Tóm lại, cho dù nàng không nói, hẳn cũng có thể phát giác nỗi niềm ưu tư của nàng thể hiện trong ánh mắt có chút khác thường. Ở chung nhiều năm, bọn họ đã rất quen thuộc đối phương.

Tay nhỏ bé của nàng ở dưới bàn nắm lại lòng bàn tay hắn, bởi vì hắn sẵn sóc tỉ mỉ mà cảm thấy an ủi rất nhiều, nhưng đồng thời sự nuối tiếc vì không có con lại càng sâu thêm.

Hạ Hầu Dần nắm chặt tay thê tử, thần sắc bên ngoài ung dung thản nhiên, nhìn thẳng Cổ Hân, ôn hòa có lẽ độ vuốt cằm mỉm cười.

“Mới vừa rồi ở cửa tình cờ gặp Cổ đại nhân, còn chưa thỉnh giáo là chuyện gì mà phải làm phiền đại nhân giá quang lâm?” Hân hỏi không nhanh không chậm, thái độ khiêm tốn. “Có chuyện gì chỉ cần phái người cho ta biết một tiếng, ta sẽ đến phủ Cổ đại nhân thỉnh an là được.”

“Không, chuyện này nói ra thì ta phải tự mình đến một chuyến.” Cổ Hân liên tục lắc đầu, cười híp mắt. “Lão phu nghe nói, đội quân Tào Duẩn gặp phải tập kích, lương thảo đều bị đốt sạch, là Hạ Hầu lão đệ vươn tay viện trợ mới giải khẩn cấp.”

“Tào huynh là cầm bạc gặp ta để mua lương thảo.”

Cổ Hân vuốt hàng râu trắng, lộ ra nụ cười đầy vẻ thật tâm.

“Chỉ là sáu trăm lượng mà có thể nào mua ba tháng lương thảo?” Hân lắc đầu, theo trong tay áo lấy ra hể ra ngân phiếu, đặt ở trên bàn. “Việc lương thảo này vốn nên từ quan phủ cấp. Lão phu hôm nay tiến đến muốn bù lại tổn thất lúc trước của Hạ Hầu lão đệ.”

Nhìn thấy con số trên ngân phiếu, Họa Mi âm thầm kinh hãi.

Số lượng trên đó, trừ đi sáu trăm lượng lúc trước của Tào Duẩn, còn có phí chuyên chở lượng lớn lương thảo không nhiều hơn một đồng cũng không ít hơn một đồng.

Chuyện Tào Duẩn đến xin lương thảo, bọn họ chưa bao giờ lộ ra ngoài nửa câu. Mà Cổ Hân thế nhưng thần thông quảng đại, chẳng những biết chuyện này thậm chí còn hoàn lại khoản thiếu hụt trong đó. Xem ra vị lão nhân trước mắt, chẳng những nuôi trồng thế lực tại triều đình mà còn ở trong Phụng Thành dàn xếp không ít tai mắt.

Trong mắt Hạ Hầu Dần chợt lóe ra một thứ ánh sáng, nháy mắt liền biến mất không thấy. Hân biểu tình không biến, chậm rãi nói: “Cổ đại nhân, tấm ngân phiếu này ta không thể thu.”

“Sao?”

“Quốc gia hưng vong, thất phu* có trách. Chẳng qua là ba tháng lương thảo, Hạ Hầu gia lo liệu được.” Hân thái độ ôn hòa nhưng cũng kiên quyết, nhất định không chịu nhận lấy ngân phiếu. “So với Cổ đại nhân vì nước vì dân, các tướng sĩ bảo vệ quốc gia, chỉ có ba tháng lương thảo thật sự bé nhỏ không đáng kể.”

“Hạ Hầu lão đệ, lời nói của người thật là quá khen.” Cổ Hân cười cười.

“Không, không phải quá khen.” Hạ Hầu Dần đáp, đem ngân phiếu trả trở về. “Tin tưởng Cổ đại nhân có thể sử dụng số ngân lượng này vì miền Nam làm càng nhiều chuyện.”

“Tốt!” Cổ Hân tán thưởng gật gật đầu, cũng không tái chối từ, đem ngân phiếu lại lần nữa thu hồi vào trong tay áo. “Việc làm đây chính nghĩa của Hạ Hầu lão đệ lão phu nhất định tâu lên Hoàng Thượng.”

“Đây là trách nhiệm của thần dân miền Nam.”

Cổ Hân lộ ra vẻ mặt vui mừng không thôi, cùng lúc nâng chung trà lên uống một miệng trà, biểu tình tức khắc chuyển thành kinh hi. “A, khó được khó được, đây chính là Hồng Bào!”

“Đúng vậy.” Họa Mi mãi đến lúc này mới nhẹ giọng mở miệng: “Trà này hương khí nồng đậm, tư vị thuần hậu, mặc dù ngâm nước nhiều lần vẫn còn lưu trữ hương khí trà hoa quế.”

“Ha ha.” Cổ Hân vuốt râu bạc trắng, vẻ mặt đầy ý cười. “Hạ Hầu phu nhân quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng những thấy việc nghĩa hăng hái làm, còn thông thái thấy nhiều biết rộng, đối danh trà nghiên cứu thông suốt, hiền thê như thế, thế gian ít có, cũng khó trách Hạ Hầu lão đệ lại trân ái như vậy.”

Nghe thấy bốn chữ “thấy việc nghĩa hăng hái làm”, Họa Mi lập tức hiểu được, việc Cổ Dịch cưỡng chế bắt người không thành khẳng định là truyền tin tại Cổ Hân.

Nàng mỉm cười không nói, động tác mềm nhẹ đứng dậy khỏi chỗ ngồi đi đến trước mặt Cổ Hân.

“Bởi vì Hạ Hầu gia sớm cùng Đồng gia đàm thỏa việc hôn nhân này, cho nên ngày đó, tiểu nữ tử mới có thể cả gan mạo phạm Cổ Dịch đại nhân.” Nàng thu váy cúi đầu thỉnh tội. “Còn thỉnh Cổ đại nhân thứ lỗi.”

Cổ Hân ha ha cười không ngừng, tiếng cười chấn động râu bạc trắng. Hân vội vàng đặt chén trà xuống, tự tay nâng dậy Họa Mi, vỗ nhẹ tay nàng.

“Ai nha, người đừng để ý tên tiểu tử hồ đồ kia, là hân mưu đồ gây rối, muốn lung tung vu oan lương dân. Lúc sau hân còn không cam tâm chạy tới theo ta nói ba đạo tứ thẳng cáo trạng!” Hân liên tục lắc đầu, đổi

Cổ Dịch hành vi tỏ vẻ không đồng ý. “Người đoán, ta như thế nào hồi đáp hử?” Hử cười hỏi, nâng ột bên hàng mi hoa râm.

Nàng lắc đầu.

“Họa Mi không biết.”

“Ta a, ta lập tức kêu hử đi trở về đi!” Khuôn mặt tươi cười tràn đầy nếp nhăn đưa đến trước mắt nàng, cười ha ha tuyên bố đáp án. “Ngoài ra, ta còn cách chức quan của hử, miễn cho hử sau này lại có cơ hội nhiều dân!”

Nhìn kia khuôn mặt tươi cười gần trước mắt, nàng trừng mắt nhìn.

Vốn nghĩ đều là thân tộc, Cổ Hân sẽ có ý bao che khuyết điểm, vạn lần không nghĩ tới, hử có thể theo lẽ công bằng xử lý, nhìn rõ hành vi xấu xa của Cổ Dịch, lại còn nghiêm trị, thật sự làm cho nàng kinh ngạc cực kỳ.

Phượng Thành trong đồn đãi về Cổ Hân không ít. Có người nói hử trung vì nước, cũng có người nói hử kết bè kết cánh, loại này đồn đãi Họa Mi cũng nghe quá không ít, nhưng là giờ này khắc này, Cổ Hân đứng trước mặt nàng lại là hòa ái dễ gần như vậy, tựa như một vị trưởng già ôn hòa lại có uy nghiêm.

“Đến, dừng đứng, ngồi cùng ta. Xương cốt của ta già rồi không cách nào đứng lâu được.” Cổ Hân nắm nàng vỗ vỗ trường ghế dựa bên cạnh, muốn nàng ngồi xuống.

Họa Mi không thể cự tuyệt, chỉ có thể theo lời ở ngồi bên cạnh Cổ Hân. “Cổ đại nhân xem ra thân thể rất cường tráng, như thế nào lão đâu?”

“Ha ha, đừng cố nói ngọt để dỗ lão nhân ta.” Cổ Hân liên tiếp lắc đầu, cảm khái thở dài một hơi. “Già rồi, già rồi, đổi lại vài năm trước, nào có khả năng làm cho phạm nhân từ quật lao chạy đi?” Hử đột nhiên nhắc tới vụ án trốn ngục làm cả Phượng Thành kinh sợ.

“Quật lao cũng thuộc phạm vi quản lý của đại nhân?” Họa Mi càng kinh ngạc. Nàng thật sự không thể tưởng tượng lão nhân hòa ái trước mắt lại có liên quan đến quật lao so với luyện ngục càng đáng sợ hơn.

“Đúng vậy, ta giám sát không chu toàn, mới có thể làm cho người ta chạy thoát đi ra ngoài.” Hử lại thở dài một hơi, theo thói quen sờ sờ râu bạc trắng.

“Cổ đại nhân tuổi cao đức trọng, mọi người dân miền Nam đều biết. Quật lao cửa cấm sâm nghiêm, phạm nhân lại đào thoát được có lẽ là do ngẫu nhiên.” Hạ Hầu Dần nói, ngữ khí hòa hoãn khéo miệng vẫn mỉm cười.

Cổ Hân lại sờ sờ râu nhìn Hạ Hầu Dần gật mạnh đầu, đối với đáp án này rất vừa lòng. “Nhưng mà tên đào phạm đó là như thế nào chạy đi, lão phu thật ra trong lòng đều biết rõ.”

Hạ Hầu Dần khéo miệng càng cong.

“Bất luận việc gì chắc chắn đều tránh không khỏi hai mắt của Cổ đại nhân.”

“Ha ha ha ha.”

“Xin hỏi Cổ đại nhân, đào phạm còn ở trong Phượng Thành sao?”

“Không, đã muốn vượt qua Trầm Tinh giang, trốn về Bắc Quốc.” Miệng dưới hàm râu bạc trắng giật giật, Cổ Hân khơi mào hàng lông mi trắng, hỏi: “Hạ hầu lão đệ, trong lòng ngươi cũng nhớ này vụ án này sao?”

“Đương nhiên.” Hạ Hầu Dần dĩ nhiên đáp: “Đối với thương nhân, nếu có đào phạm lén lút trong Phượng Thành, tự nhiên hội ảnh hưởng công việc buôn bán.”

“Ừ, nói có lý.”

“Cổ đại nhân vất vả. May mắn có ngài mà cư dân trong Phượng Thành mới có thể an cư lạc nghiệp.”

“Nói đến thì, vụ án tử tù quả thực khiến ta lo lắng.” Cổ Hân nhíu mày: “Kia đào phạm trước khi rời đi, kỳ thật còn bắt cướp bảo bối của một quan lớn làm con tin.”

Họa Mi ở một bên lắng nghe, ánh mắt kinh ngạc trợn lên, tay nhỏ bé che môi nhưng vẫn dấu không được âm thanh thở nhẹ lo lắng.

Bị đào phạm cường chế bắt được, hơn nữa còn vượt qua Trầm Tinh Giang vào địa giới Bắc Quốc. Nàng hoàn toàn không dám tưởng tượng, cô nương vô tội đó sẽ gặp phải những chuyện gì.

Cổ Hân thở dài.

“Ai, lão phu trong khoảng thời gian này cũng ngày đêm lo lắng tình cảnh hiện tại của tiểu cô nương kia.” Hắc lại lần nữa thở dài. “Chỉ sợ là nàng đã lã dĩ nhiều lạnh ít.”

“Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ... Chẳng lẽ thật sự không cứu được nàng trở về?” Họa Mi hỏi.

“Có lẽ còn có một hy vọng.”

“Hy vọng gì?”

“Có lẽ còn có một hy vọng.”

“Hy vọng gì?”

“Vây cánh giúp phạm nhân thoát đi quật lao còn ở lại trong Phượng Thành. Nếu có thể bắt vây cánh, hỏi ra manh mối còn có hy vọng cứu trở về vị cô nương kia.” Nhìn thấy Họa Mi vẻ mặt lo lắng, hắc cười ha ha trấn an lại lần nữa vỗ vỗ tay nàng. “Người đừng lo lắng, chuyện này lão phu sẽ quyết không chịu để yên. Nếu có phát hiện gì, ta cam đoan tuyệt đối làm cho người biết.” Hắc tầm mắt lướt qua nàng, hướng tới Hạ Hầu Dần biểu tình hòa ái mỉm cười gật đầu.

“Đa tạ Cổ đại nhân.”

“Không phải đã nói trước rồi sao? Đừng lễ nghi nhiều như vậy.” Cổ Hân thế nhưng không đồng ý, nề hà nhìn nàng, sủng nịch cười, sau đó chậm rãi đứng dậy. “Tốt lắm, đến cũng đủ lâu, ta cần phải trở về.”

“Cổ đại nhân không thể ngồi thêm trong chốc lát?”

“Không được, quấy rầy một ly trà cũng là đủ rồi.” Cổ hân khép tay áo phía sau lưng. “Đáng tiếc, công vụ quá nhiều, không thể ở lâu uống thêm vài chén trà.”

“Cổ đại nhân nếu là thích, Họa Mi hôm nay liền phái người đem Đại Hồng Bào đưa đến đại nhân quý phủ.”

“Tốt lắm, tốt lắm, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Cổ Hân cười ha ha gật đầu, còn quay đầu lại nhìn Hạ Hầu Dần. “Người cũng thật làm cho người ta hâm mộ, cưới một người thê tử tốt, tâm tư nhanh nhẹn hiếm có!”

“Tạ Cổ đại nhân quá khen.” Hạ Hầu Dần chấp tay, bên miệng ý cười không giảm, hai mắt thâm trầm, nhìn không ra trong mắt cảm xúc.

“Tốt lắm, Họa Mi, người đừng bước được rồi, đừng tiến nữa.” Cổ Hân vẫy vẫy tay, sau đó xoay người sang chỗ khác, cất bước thẳng đi ra đại sảnh. “Nhưng mà Hạ Hầu lão đệ a, sẽ phiền toái người đưa ta lão nhân này thêm đoạn đường, ta có chút sự tình còn phải cẩn thận nói chuyện với người trên đường đi.”

“Tuân lệnh.”

Hạ Hầu Dần dáng vẻ thông dong đi theo, cho dù đối mặt mệnh quan triều đình, thái độ của hắn cũng như khi đối mặt với thương nhân, không có nửa điểm khác biệt, vẫn là như vậy ôn hòa có lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Bước ra khỏi đại sảnh, Cổ Hân lại dừng lại bước, quay đầu đối với Họa Mi cười. “Sau này, nếu có chút cơ hội, nhất định phải tìm một khoảng thời gian rảnh để uống trà ngon người tự tay pha, uống cho tận tình tận hứng.”

“Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Cổ đại nhân lại lần nữa quang lâm hàn xá.”

Cổ Hân cười ha ha đưa tay sờ sờ râu bạc trắng, không có trả lời, tiêu sái bước nhanh xuống dưới bậc thềm sảnh, chỉ còn lại có tiếng cười vang dội vẫn quanh quẩn ở trong đại sảnh ở bên tai nàng.

Hạ Hầu Dền thì đứng ở ngoài sảnh, không nói gì nhìn nàng liếc mắt một cái, rồi sau đó xoay người sang chỗ khác cùng rời đi với Cổ Hân.

Hai nam nhân một trước một sau đang đi ra đại sảnh, trước ánh mắt chăm chú của Họa Mi, ra khỏi Hạ Hầu phủ.

Hoàng hôn.

Chân trời tịch dương tỏa ra quang sang vàng, dần dần phai màu, cuối cùng chỉ còn nhất đường viền màu da cam nhợt nhạt.

Sau đó, chòm nhỏ lóe lên, ánh trăng lưỡi liềm đã lộ diện ở phía chân trời.

Trời tối.

Cảnh ồn ào náo loạn trong ngoài Hạ Hầu phủ rốt cục tạm dừng, bọn tiểu nhị sau khi từ biệt đều tự về nhà. Quân sự giám sát nhóm nô bộc đem cửa chính đóng chặt, đèn đuốc giữ lại không tắt, mới cầm sổ thu chi hàng hóa hôm nay đi vào trong nhà đầu, hai tay dâng đến trước mặt Họa Mi.

“Phu nhân, đây là sổ sách ghi chép của ngày hôm nay.”

“Quần sự vất vả.” Họa Mi tiếp nhận sổ sách ghi chép, nhẹ giọng hỏi: “Hổ gia đã trở lại chưa?” Sau khi đưa Cổ Hân rời đi, Hạ Hầu Dền đến giờ còn không có hồi phủ.

“Vẫn chưa. Ta đã dặn bảo kẻ dưới để cho người ở cửa đợi, chờ Hổ gia đã trở lại mới có thể đóng cửa.” Quân sự cung kính nói.

Một tên nha hoàn vừa lúc đó đi tới, nhẹ cúi người.

“Phu nhân, bữa tối chuẩn bị xong.”

“Đêm nay ăn món gì?”

“Bốn đĩa khai vị, bốn loại rau xào, món ăn chính là cua thu hấp, chả hoa quế rán, chim phỉ thúy hấp tam vị, thăn bò thái mỏng, cùng canh gà hầm hoài sơn.”

“Rượu đâu?”

” Rượu vàng.”

Rượu vàng xứng cua thu, thích hợp.

Họa Mi gật gật đầu lại phân phó nói: “Trước hết đem bình hâm nóng, đừng để Hổ gia uống rượu lạnh. Thời tiết càng lúc càng lạnh, Hổ gia bên ngoài bốn ba, sợ là phải hứng gió lạnh cả ngày.”

“Dạ.” Nha hoàn lại lần nữa nghiêng người tiếp theo nhắc váy, thùng thùng đông chạy đi, vội vàng đi làm theo không dám có hơi chút chậm trễ.

“Quần sự.”

“Dạ.”

“Trời lạnh, ngài cũng sớm đi trở về đi, đứng cho phu nhân của ngài ở nhà đợi lâu.”

“Ta phải ở lại chờ Hổ gia. . .”

“Không cần, có ta chờ là được rồi, ngài đi về trước đi!”

Quần sự chần chờ trong chốc lát, rốt cục vẫn là không địch lại thái độ dịu dàng nhưng kiên định của nữ chủ nhân, chỉ có thể thỉnh an cáo lui, sau đó mặc vào áo da thật dày, bắt chắp từng trận gió lạnh bước vào bóng đêm về nhà.

Họa Mi ngồi ở trong đại sảnh, lật xem sổ sách ghi chép hôm nay, nhìn hàng hóa ra vào trong ngày.

Phía Nam thước lương phần lớn đã thu hoạch hết, được vận chuyển đến từ mấy ngày nay, hôm nay thì không nhiều bằng mấy ngày trước, thương gia đã thỏa thuận mua ngũ cốc hoa màu thì có Cửu thành đã

muốn giao hàng. Khẩu trừ đi lượng lớn quân lương lúc trước giúp đỡ Tào Duẩn, lợi nhuận của quý này dù không bằng dĩ vãng, nhưng vẫn hết sức khả quan.

Nàng xem kỹ trong chốc lát, tầm mắt lưu lại trên sổ kế toán, tay nhỏ bé bưng lên một bên bát trà. Mãi đến lúc nước trà chạm vào cánh môi, nàng mới phát hiện chén trà đã muốn lạnh.

Họa Mi ngẩng đầu, vừa muốn mở miệng gọi người lại phát hiện dưới bậc thềm của sảnh có một người đang đứng, đôi mắt đen không thấy rõ chỉ yên lặng xem xét nàng.

“Hổ gia.” Nàng kinh ngạc đứng dậy, bỏ sổ sách ghi chép xuống đi ra đại sảnh. “Khi nào thì trở về? Tại sao không lên tiếng?” Nàng đưa tay nắm lấy bàn tay to của hắn, ngoài ý muốn phát hiện tay hắn có chút lạnh lẽo.

Hạ Hầu Dền không lên tiếng, chỉ cúi đầu, dùng trông mắt sáng ngời tìm tòi không bình thường nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của thê tử.

Nghĩ đến hắn chịu cả ngày gió lạnh, nàng liền đau lòng không thôi, đôi tay trắng nõn nhỏ bé bao lấy bàn tay mộc mạc, gờ lên bên miệng khe khẽ hà hơi, muốn cho hắn ít nhiều có thể ấm áp lên một chút.

“Bữa tối đã chuẩn bị tốt, uống trước bát canh nóng cho ấm áp thân mình. Mặt khác, rượu cũng ” còn chưa nói xong, Hạ Hầu Dền đột nhiên kéo lấy tay nàng, lập tức lôi kéo nàng đi vào phía sau.

Dưới ánh trăng, những đóa hoa tỏa ra hương thơm. Hạ Hầu Dền lôi kéo thê tử xuyên qua sân, hắn nhếch bạch môi không có mở miệng, không có dừng lại, trái lại càng đi càng nhanh.

“Hổ ca, đợi chút...” Nàng bị kéo đi, nhất thời còn có chút theo không kịp, suýt nữa ngay cả giày thêu hoa trên chân cũng bị rớt. “Hổ ca, chàng còn không có dùng bữa tối à!” Nàng tốn công vô ích nhắc nhở, hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhiều năm nay bọn họ dặt tay trải qua vô số sự tình, nàng luôn làm bạn ở bên cạnh hắn, gặp qua đủ loại biểu tình của hắn, quen thuộc tính tình hắn, phản ứng của hắn đối với bất luận sự việc gì, nhưng chưa bao giờ gặp bộ dáng khác thường như thế này của hắn.

Đi qua đình viện, xuyên qua cửa tròn, cách đó không xa chính là Mai Viên.

Hạ Hầu Dền không hề dừng lại, lôi kéo thê tử hầu như không theo kịp, dùng tốc độ nhanh nhất tiêu sái đi trực tiếp vào sân Mai Viên, tay còn lại đẩy mở cửa phòng.

Trong phòng không có một bóng người, ngay cả ánh nến còn chưa được thắp lên.

Nàng nuốt xuống thở dốc, tay nhỏ bé vỗ về ngực, thật vất vả mới lấy lại hơi thở. “Chàng làm sao vậy?” Nàng ngẩng đầu lên ôn nhu hỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc.

Trong bóng tối, đôi mắt Hạ Hầu Dền càng đen, càng sáng rực.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng, vẫn là không nói, bạch môi thậm chí mím càng chặt. Vẻ mặt của hắn giống như là đang dùng hết sức mạnh toàn thân để cố nén nỗi đau đớn xé rách tâm phách nào đó.

“Hổ ca?” Nàng lo lắng lại gọi một tiếng, tay nhỏ bé mềm mại xoa ngực hắn, thân hình nhỏ nhắn kề sát.

Tiếng gọi như là khuấy động một điều gì đó.

Hắn đột nhiên có động tác.

Phịch một tiếng, Hạ Hầu Dền đem cửa đóng thật mạnh, tiếp đó một tay bắt lấy Họa Mi khiêng lên vai trước về mặt kinh ngạc của nàng. Hắn sải từng bước rộng nhanh chóng đi thẳng đến bên cạnh bàn, mới đem cả cơ thể mềm mại không xương của nàng buông xuống.

Họa Mi nhất thời trở tay không kịp, chỉ có thể vội vàng đưa tay chống đỡ vào lớp vải phủ trên mặt bàn, mới không có tê liệt ngã xuống ở trên bàn. Nhưng mà nàng vừa mới ổn định thân mình, cơ thể nóng hổi của người đàn ông liền áp sát lại, khí lực* rắn chắc thon dài đã lần áp, đè ép lên trên nàng.

“A...” Nàng thở nhẹ một tiếng, cánh môi hồng nhuận cũng bị hắn phủ lên bao kín.

Nụ hôn mãnh liệt gần như cướp đoạt, tay hắn ôm chặt nàng, tựa như một con mãnh thú đang cắn nuốt con mồi, đói khát hôn nàng, đem lưỡi luồn vào trong miệng, nuốt lấy từng hơi thở hỗn hển của nàng.

Thân hình nam tính rắn chắc chen vào giữa hai chân, khiến nàng không cách nào khép chân lại được. Tay hắn dùng một chút sức lực, dễ dàng xé mở chiếc váy lụa, bàn tay to lớn hơi lạnh xâm nhập vào giữa hai chân nàng, chai sần thô ráp xẹt qua da thịt, đốt cháy một ngọn lửa nóng bỏng làm cho nàng nhin không được phải run rẩy.

Hắn xé kiện tiết khổ mỏng manh, sờ soạng nơi chốn mềm mại nhất, dùng một ngón tay xoa tách cánh hoa của nàng ra ...

Trong nháy mắt, hắn vén áo phóng ra nóng rực kiên đỉnh, dùng mãnh ưỡn eo, thật sâu tiến vào nàng.

Nàng bởi vì hắn đột ngột tiến vào mà cong người lại, trong nụ hôn của hắn khẽ nắc ra tiếng, toàn thân buột chặt, gần như không có cách nào thừa nhận hắn thật lớn.

Bạc môi nóng hổi lướt xuống cổ nàng, tiếng rên rỉ cùng khẽ nắc của nàng, ở trong bong tối, hòa lẫn với tiếng gầm nhẹ buồn bực của hắn. Nàng nhắm chặt hai mắt, thân hình nhỏ xinh bất lực thừa nhận hắn càng lúc càng điên cuồng mạnh mẽ tiến vào, từ khô khốc dần dần thúc giục trở nên mềm mại trơn láng.

Hắn bức bách nàng, thúc giục nàng, hung hãn từ đầu đến cuối, không cho nàng cự tuyệt hoặc trốn tránh, tiến vào càng lúc càng sâu, càng lúc càng mạnh, thẳng cho đến khi nàng thét chói tai khi đạt đến điên phong, hắn cũng đồng thời cũng phóng thích trong cơ thể nàng.

Kiên đỉnh vẫn chưa mềm hóa vẫn ở trong chỗ sâu kín mềm mại, mướt của nàng thông thả mà trầm trọng cọ xát, làm cho nàng thở dốc không ngừng, run rẩy rên lên một tiếng.

Nàng xụi lơ ở trên bàn, run rẩy không ngừng, không còn nửa phần khí lực, chỉ có thể cảm nhận giữa hông lưng, cảm giác thấm ướt sau khi hắn rời khỏi cùng với hắn kéo chiếc váy phá nát của nàng cởi ra, bể nàng đứng lên.

Lay động.

Chấn động.

Trong chốc lát sau, nàng lại lần nữa nằm thẳng, chỉ là lúc này dán vào sau lưng là đệm chăn mềm mại

Hắn đã ôm nàng về tới trên giường.

Nàng toàn thân mềm mại vô lực, trong tai còn nghe được tiếng tim đập dồn dập của chính mình. Mặc dù có thật nhiều thật nhiều vấn đề muốn hỏi hắn, nhưng mà bởi vì vừa trải qua hoan ái quá mức kịch liệt, mệt đến nỗi chỉ có thể thở dốc, một chữ cũng không thốt ra được.

Trong bóng tối truyền đến âm thanh vật liệu may mặc cọ xát, nàng cảm giác được khuy áo của chính mình, từng cái từng cái bị mở, dần dần lộ ra da thịt trắng nõn.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất trút bỏ quần áo trên người của cả hai, ngón tay mạnh mẽ mà hữu lực, thậm chí xé hồng vải dệt mỏng manh, sau đó dùng mỗi tác da thịt cảm nhận cơ thể mềm mại của nàng.

Bàn tay to nóng bỏng nắm lấy hai luồng rất tròn trước ngực, hắn cúi đầu nhắm nháp của nàng đỏ tươi cho đến lúc chúng nó như nụ hoa nở rộ.

Nàng ở dưới thân hắn giấy dựa, khẽ rên, nghĩ mình không thể chịu đựng được nhiều hơn, hắn lại lấy hành động chứng minh là nàng sai .

Bàn tay to mộc mạc nâng lên chân trái, làm cho hai chân của nàng bất lực mở ra. Hai mắt hòa nhập trong bóng đêm của hắn nhìn chăm chú vào chỗ mềm mại, bóng mướt giữa hai chân nàng, rồi vươn tay khi nhẹ khi mạnh vân vê, xoa nắn hoa để.

Nàng run rẩy muốn tránh, nhưng hắn lại càng dùng sức đem nàng chặt chẽ đặt ở chỗ cũ.

“Đừng...Hỗ ca, không cần... Không cần...A...” Nàng bất lực rên rỉ, đầu óc trống rỗng, ngay cả khăn cầu đơn giản nhất thốt lên giống như thở dốc.

Lần này hắn vô cùng kiên nhẫn, cọ sát cánh hoa non mềm của nàng cho đến khi nàng hô hấp dồn dập, trở nên mềm mại, ngọt ngào mà ướt át, bởi vì dục vọng mà run rẩy mới bắt lấy cổ tay nàng, sau đó động thân tiến vào nơi ẩm ướt nóng hổi của nàng.

Mạnh mẽ mà hữu lực tiến vào vẫn làm cho nàng run rẩy không ngừng, mỗi một lần ra vào, đều so với lần trước càng sâu, càng mạnh, càng cứng rắn. Nàng khóc nức nở, yêu kiều rên rỉ, ở dưới thân hắn vận xoắn eo nhỏ, giống nhau bị quăng vào trong đồng lửa, toàn thân nóng đến tan chảy.

Nhiệt độ này, theo hắn tiến vào, lần nữa lại lần nữa tích lũy, mãi cho đến lúc nàng banh thẳng thân thể mềm mại, rùng mình tới cao trào. Hắn lại không chút lưu tình ở trong cơ thể mẫn cảm của nàng càng dùng sức vọt vào cho đến tận lúc nàng khóc thét lên cao phong lần nữa, mới gầm nhẹ phóng ra chính mình.

Sau đó, hắn ghì chặt lấy nàng, thân thể hai người vẫn kết nối chặt chẽ.

Nàng thở gấp khóc nức nở, mở miệng khẽ gọi.

“Hổ ca...”

“Hư.”

Hắn cố ý không cho nàng nói chuyện, lại lần nữa hôn lên nàng, khẽ gặm cắn đôi môi mềm mại bóng mượt của nàng, bàn tay chất phát lần đầu tiên tinh tế vuốt ve da thịt như ngọc, lướt qua mỗi một tấc da thịt, mỗi một đường cong, giống như trong lòng đang ôm ấp là bảo vật trân quý nhất.

Nàng dùng không được tiếng khẽ nức, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vun, thân mình nhỏ xinh rúc vào ngực hắn, nghe hắn tim đập, cảm giác hắn dịu dàng chạm vào, thân mật thăm dò, thẳng cho đến lúc nam tính chôn sâu trong cơ thể nàng lại lần nữa trở nên vừa cứng vừa nóng.

Hắn lại bắt đầu yêu nàng.

Chỉ là lần này không hề giống lần trước mãnh liệt và khẩn cấp, hắn nhìn chăm chú vào biểu tình của nàng, lắng nghe thanh âm của nàng, chậm rãi, thông dong, chuyên chú ân ái cùng nàng, đem giai điệu ngọt ngào này, kéo dài lại kéo dài, kéo dài lại kéo dài cho khi mặt trăng ngoài cửa sổ ngã về hướng Tây, bóng đêm dần dần dày đặc...

Ngày hôm sau, Họa Mi mãi đến tận trưa mới từ trong mộng tỉnh lại.

Đây là nàng từ khi gả tiến Hạ Hầu gia, trở thành Hạ Hầu Dần thê từ nhiều năm qua như vậy, lần đầu tiên ngủ dậy muộn đến như vậy!

Nàng vội vàng đứng dậy, phát hiện bên cạnh không có một bóng người. Hắn không biết tỉnh dậy lúc nào, cũng không biết là lúc nào rồi đi, chăn gối đã lạnh, nhiệt độ cơ thể hắn lưu lại sớm mất đi.

Nhìn thấy quần áo vung vãi, nàng trong đầu lập tức hiện lên từng chút, từng chút một của tối hôm qua, má lúm đồng tiền phần nộn liền xấu hổ đến đỏ bừng.

Những năm thành thân gần đây, những lúc ở trên giường hắn đối nàng khi thì bá đạo cuồng dã, khi thì ôn nhu đa tình, nhưng chưa từng giống tối hôm qua điên cuồng như vậy.

Nàng có lúc hoài nghi hắn là bên ngoài uống nhiều. Lại nhớ đến hắn tửu lượng rất tốt, ngàn chén không say, mà đêm qua khi hai người kết hợp vô cùng thân thiết, nàng cũng không nghe thấy được nửa điểm rượu vị.

Nàng chỉ có thể mơ hồ đoán, hắn phản ứng không tầm thường như vậy khẳng định là đã xảy ra chuyện gì.

Tối hôm qua, nàng không có cơ hội mở miệng, nhưng là lúc này, sắc trời đã lượng, nàng có thể đi tìm hắn gặp mặt để hỏi rõ ràng.

Họa Mi chống thân mình đau nhức đứng dậy rửa mặt, chải đầu một phen rồi mới thay đổi xiêm y bước ra cửa.

Nàng đi khắp cả tòa nhà, hỏi qua mọi người nhưng không ai biết Hạ Hầu Dần ở đâu. Nàng nhíu đôi mày lá liễu, đi vào lương hành đông đúc nhưng vẫn tìm không thấy thân ảnh quen thuộc kia.

“Quản sự.” Nàng quay đầu hỏi vị quản sự đang vội vàng kiểm nhận đậu đỏ. “Hổ gia đi ra ngoài rồi à?”

Quản sự vội vàng ngừng việc, đi đến trước mặt nàng bầm cáo.

“Đúng vậy.” Hần cúi đầu tỉ mỉ nói: “Hổ gia sáng sớm hôm nay, liền cùng Nhị phu nhân cùng nhau xuất môn. Hổ gia dặn dò, lần này là muốn đi Lô Thành bàn bạc công việc, nếu nhanh thì là ba ngày, chậm thì năm ngày mới có thể trở về.”

Họa Mi có chút sững sốt.

Chuyện này, nàng hoàn toàn không biết.

Hạ Hầu Dần chưa bao giờ cùng nàng đề cập qua chuyện hần sẽ đi xa nhà, mấy ngày không về. Hần càng chưa bao giờ cùng nàng đề cập sẽ mang theo Đồng Khiết cùng qua nhiều đêm ở bên ngoài.

“Hổ gia còn dặn dò chuyện gì không?” Nàng lại hỏi.

Quản sự vẫn cúi đầu.

“Ngoài chuyện đó ra không còn gì.”

Điều này nghĩa là hần không lưu lại dù chỉ một vài chữ cho nàng.

Cho dù là đi xa nhà, nữa chữ cũng không nhắc đến; hoặc là mang theo Đồng Khiết rời nhà mấy ngày; cũng như không có lưu lại lời nhắn cho nàng. Việc này trong dĩ vãng chưa từng phát sinh.

Vấn đề nàng muốn hỏi còn chưa kịp mở miệng, hần lại để lại cho nàng càng nhiều nghi vấn.

Một trận gió lạnh thổi tới, Họa Mi đang đứng trước lương hành bổng đứng cảm thấy thật lạnh, lạnh quá.

So với hôm qua, hôm nay dường như lại lạnh hơn.

Lúc này, những cây mai trong vườn mai cũng rơi mất chiếc lá cuối cùng.

5. Chương 5

Mùa đông từ ngày đó bắt đầu.

Thăng đến sáng ngày thứ sáu, Họa Mi vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Hạ Hầu Dần.

Hần lần này đi xa vượt quá thời gian dự định. Đêm qua nàng không thể nào an giấc, bất an đợi chờ đến sáng, sau khi trời sáng, nàng bắt đầu vội vàng quản lý công việc, nhưng lúc nào cũng chú ý sắc trời, thăm đoán thời gian.

Đến gần trưa, quản sự cho nha hoàn đến thông báo với nàng về chiếc bàn nàng đặt làm, Vương lão sư đã đúng hạn hoàn thành, hôm nay đặc biệt đưa tới.

Họa Mi đang ngồi trước gương trang điểm, mặc vào ngoại bào nha hoàn đưa đến, mới có thể chống lại bên ngoài gió lạnh.

Ngoại bào được làm từ lông cừu mềm mại tinh xảo, tuyển chọn từ lông dê con mềm mại nhất, êm ái nhất may nên, nhuộm thành màu lam mát dịu, trên cổ áo may thêm một vòng lông chồn tuyết trắng, là thời gian tân hôn, hần lo lắng nàng bị lạnh, đặc biệt mời người chế tạo, chỉ cần mặc vào có thể ngăn cách mùa đông giá lạnh.

Thất xong dây lưng lụa ngoại bào, nàng bước ra Mai viên đi vào trong đại sảnh.

Trên sàn là chiếc bàn gỗ trăm năm tuổi, được làm từ gỗ mun thuộc loại thượng phẩm, cực kỳ quý hiếm. Mặt bàn chạm trổ tinh xảo tuyệt luân, tuy rằng tạo hình đơn giản nhưng kết cấu nghiêm cẩn, vô cùng tinh vi, phối hợp cùng mặt gỗ mun nhẵn nhụi, không những trân quý mà còn như châu báu.

Họa Mi cúi đầu, cẩn thận ngắm nhìn một bàn trăm tuổi, không tự chủ được tán thưởng.

“Vương lão sư phụ tay nghề, quả nhiên là đệ nhất miền nam, chiếc bàn này có thể nói trân bảo, đủ để lưu truyền đời sau.”

Vương lão sư phụ trên gương mặt già nua lộ ra vẻ tươi cười.

“Người có thể vừa lòng là tốt rồi, ta xem như hoàn thành nhiệm vụ.” Hấn là người thô lỗ, nói chuyện không biết quanh co lòng vòng. “Nếu không vì thành ý của người, chiếc bàn này ta muốn tặng cho cửa hàng bán vải ở thành Tây, việc làm ăn này ta lười tiếp nhận lắm!”

Cửa hàng bán vải họ Đỗ ở thành Tây nhiều năm làm việc thiện, danh dự vô cùng vang dội. Hôm nay là đại thọ của hấn, các nhà thương gia có giao tình đều đã tiến đến ăn mừng.

Họa Mi tao nhã hành lễ với lão nhân gia.

“Như vậy Họa Mi xem như mượn hoa hiến phật, trước xin tạ ơn Vương lão sư phụ.”

“Không cần, trong những năm này người tốt không nhiều lắm. Tên kia sống lâu vài năm có thể làm nhiều chuyện tốt, cái này là đủ rồi.” Hấn tuổi lớn, tính cách lại cổ quái, vài năm nay không ra tay động thủ lần nào, chính vì Họa Mi thành tâm thành ý đi nhờ làm hộ mấy lần, hấn mới lại cầm lấy đao tạc khắc. “Ta nói, món hàng này người vừa lòng không?”

“Có.”

“Vậy mau lấy ngân lượng đến, lão tử còn đi mua rượu uống.”

“Là Họa Mi sơ sót.” Nàng vội vàng ngoắc gọi quản sự, thỉnh quản sự dẫn lão nhân, đến trưởng phòng đi lĩnh ngân lượng. “Nhớ rõ, lấy thật nhiều hồng bao* (tiền thưởng) gửi vương lão sư phụ.”

“Không cần, ta nói giá bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, lão tử không nhận cái gì hồng bao.” Nói xong, Vương lão sư phụ nghênh ngang tiêu sái đi ra ngoài.

Lão nhân gia cổ quái tính tình, Họa Mi cũng không cho là ngang ngược, nàng cười nhẹ, nhẹ vỗ về trước mặt bàn gỗ, càng xem càng vừa lòng.

“Đi lấy lụa đỏ tốt nhất đến đây, bao kỹ chiếc bàn này, dùng một sợi dây thừng vàng thắt thành nút thắt mừng thọ, chuyển lên kiệu, đến lúc ta dự tiệc sẽ tự mình đưa đi qua.” Nàng nhẹ giọng phân phó, cẩn thận xem xét sắc trời, thăm nghĩ nên xuất phát.

Ngày xưa, nếu có chút trọng đại yến hội, mà Hạ Hầu Dần bởi vì công việc bận rộn không thể tham dự, đều do Họa Mi đại diện đến.

Nàng đợi trong chốc lát, thẳng đến quản sự tái trở lại đại sảnh mới nhẹ giọng phân phó.

“Thay ta chuẩn bị kiệu, khi Hổ gia trở về liền nói cho hấn ta đi đỡ phủ thọ yến.”

Biểu tình của quản sự nháy mắt trở nên có chút cổ quái, lại rất nhanh khôi phục lại. Hấn cung kính chấp tay, cúi đầu, dùng ngữ khí trấn định nói.

“Phu nhân, Hổ gia đã mang theo Nhị phu nhân đến Đỗ phủ dự tiệc.”

Nàng sửng sốt.

“Hổ gia đã trở lại?” Hấn đã trở lại, lại thậm chí không thông tri nàng một tiếng?

“Dạ.”

“Khi nào thì trở về?”

” Sáng sớm hôm nay đã trở lại.” Quản sự trấn định trả lời. “Lương hành công việc bề bộn, Hổ gia sau khi trở về bận rộn liên tục nên không có thời gian nhập phủ tạm nghỉ.”

“Hổ gia không có rửa mặt chải đầu đã xuất môn?”

“Nhị phu nhân đã giúp Hổ gia rửa mặt chải đầu, thay quần áo rồi mới ra đi.”

Đồng Khiết vì hấn rửa mặt chải đầu?

Đồng như vì hấn thay đổi y phục?

Vô vùng kinh ngạc, cùng một cảm xúc xa lạ gì đó cùng lúc nảy lên trong lòng. Họa Mi cố giữ vững bình tĩnh, trong lòng thuyết phục chính mình chính là bởi vì thời gian cấp bách, cũng vì che mắt mọi người, Hạ Hầu Dần mới có thể cho Đồng Khiết làm những việc vốn thuộc về nàng.

Tóm lại, nếu hắn đã mang theo Đồng Khiết đi Đỗ phủ dự thọ yến, như vậy nàng vốn không cần thiết phải đi .

“Dem chiếc bàn trăm tuổi này đưa đi Đỗ phủ, nói là thọ lễ Hồ gia chuẩn bị, lúc xuất môn nhất thời quên.” Nàng nhìn ánh nắng bên ngoài, chậm rãi nói.

“Dạ.”

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, nghĩ mấy ngày nữa chính là sinh nhật của một vị phú thương phu nhân. Vị phú thương kia cùng Hạ Hầu gia hợp tác đã lâu, hạ lễ cũng phải cẩn thận chọn lựa. Mặt khác, đã nhiều ngày Hạ Hầu Dần không ở, nàng xem xét sổ sách ghi chép so với ngày thường càng thêm cẩn thận, tuy hôm qua đã xác nhận trưởng sách nhưng hôm nay nàng còn phải xem qua một lần mới được.

Mới đi vài bước, Họa Mi lại quay đầu, thận trọng dặn dò: “Chờ Hồ gia trở về, theo ta nói một tiếng.”

“Đã biết.”

Hôm ấy, mãi cho đến canh hai qua đi, Hạ Hầu Dần mới trở về.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, Họa Mi ở phòng trong chờ đợi thật lâu lập tức đứng dậy, vì hắn mở cửa phòng.

Ngoài phòng lạnh lẽo, mới vừa mở cửa, một trận gió lạnh liền đột nhiên đánh úp lại, lạnh đến mức khiến nàng tay chân lạnh thấu, thân mình không tự chủ được co rụt lại.

“Hồ ca.” Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, tiến ra đón, nghe thấy hắn trên người nồng đậm cảm giác say rượu.

Dưới ánh trăng, trong gió lạnh, Hạ Hầu Dần nheo lại mắt nhìn nàng, khóe mang mang ý cười cất bước đến gần phòng ở.

“Như thế nào còn chưa ngủ? Ân?” Hắn hỏi.

“Biết chàng hôm nay trở lại cho nên chờ .”

“Sau này liền sớm đi ngủ đi, đừng chờ ta .”

Nàng không trả lời lại cố chấp nhẹ nhàng lắc đầu, cùng hắn xuyên qua hồ điệp thính, hầu hạ hắn ngồi trên giường rồi mới vì hắn cỡi y bào.

Nút thắt y bào không phải nàng tự tay kết, cho nên lúc cỡi ra phải tốn một ít thời gian.

“Tại sao lại so với hành trình dự định chậm một ngày?” Nàng nhẹ giọng hỏi, tầm mắt không tự chủ được nhìn vào nút thắt y bào, một loại cảm xúc khó hiểu trong lòng lại lặng lẽ trào ra.

Hắn bình tĩnh trả lời.

“Lô thành đã nhiều ngày mưa gió không ngừng, đường lầy lội khó đi cho nên phải lùi lại một ngày mới về.”

“Nếu đã trở lại, sao không cho ta biết một tiếng?”

Hắn cười cười, nghiêng người nhìn nàng, khơi mào mây rậm.“Tức giận?”

“Họa Mi làm sao dám?” Nàng thản nhiên nói, cố ý xoay mặt không nhìn tới hắn.

Bàn tay to mộc mạc nhẹ nhàng nắm bắt cảm nàng, buộc nàng quay sang, con ngươi đen u ám không đáy nhìn không ra cảm xúc xem xét nàng, khóe miệng vẫn có cười, biểu tình vẫn là ôn nhu như vậy.

“Công việc tại lương thực hành bận rộn, ta đã trở về muộn một ngày, lại có nhiều việc không thể không xử lý, cho nên mới chưa đi đến trong phòng.”

“Như vậy, Hồ ca lần này xuất môn, sao cũng không nói với ta một tiếng, làm cho ta giúp người chuẩn bị quần áo?” Nhớ tới hắn ngày ấy không lời từ biệt, trong lòng nàng vẫn là có chút lưu tâm.

“Chuyện làm ăn này đến cấp bách lại không thể không tiếp, ta cũng trước một ngày mới quyết định, muốn đích thân đi xem Lô thành.” Hấn nhìn chăm chú vào nàng, biểu tình cùng ánh mắt không có chút thay đổi, thanh âm thậm chí càng ôn nhu. “Ngày ấy, ta xem nàng còn đang ngủ, đoán nàng vô cùng mệt mỏi nên muốn cho nàng ngủ nhiều một chút, cho nên mới không lay tỉnh nàng.”

Hạ Hầu Dần giải thích chặt chẽ không có một tia sơ hở. Thân là thê tử như nàng, tuy rằng theo hấn lời nói cùng bình thường như nhau nhưng nàng lại phát giác một chút không thích hợp, nhưng này loại cảm giác quá mức nhỏ bé, cứ như không tồn tại, khiến nàng cơ hồ phải hoài nghi chính mình suy nghĩ nhiều quá.

Nàng khẽ cắn môi không nói, trong ánh sáng của ngọn nến lập lạo từng động tác mà nàng đã hầu hạ hấn nhiều năm qua.

Vì hấn cởi xuống y bào, rút đi hài, cẩn thận thu dọn, rồi mới đem khăn mặt ướt đã được ngâm trong nước ấm vừa phải vắt khô lấy ra.

Khăn mặt ấm áp chà lau hai tay của hấn, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay không bỏ sót dù chỉ nửa phần. Nàng hầu hạ hấn rửa mặt, xoa bóp đôi vai rộng lớn của hấn.

Nàng động tác mềm nhẹ, cẩn thận chà lau, trong lòng có cảm giác Hạ Hầu Dần kỳ thật có chuyện chưa nói. Nghi thức thân mật này bởi vì hấn cố ý giấu diếm nàng, làm cho nàng cùng hấn trong lúc đó nảy sinh một tầng ngăn cách vô hình.

Ngoài ý định quan tâm, muốn cho nàng ngủ nhiều thêm một lát, khẳng định hấn vẫn còn có nguyên nhân mới làm cho hấn thay đổi công việc lệ thường suốt nhiều năm.

Nhưng mà nếu hấn đã nói lý do này, nàng cho dù trong lòng có nghi hoặc cũng không thể tiếp tục truy vấn.

Sau khi thay trượng phu cởi xuống áo khoác, nàng đứng ở phía sau hấn, cởi bỏ dây cột tóc, lại dùng lược làm bằng gỗ mun, từng nhát từng nhát cẩn thận chải vuốt.

Hạ Hầu Dần ngồi dựa lưng về phía nàng đột nhiên mở miệng, lên tiếng dặn dò.

“Bắt đầu từ ngày mai, nàng đem một ít chuyện buôn bán cần chú ý đều dạy cho Đồng Khiết, cho đến khi nàng ta biết mới thôi.”

Bàn tay nhỏ bé cầm cây lược gỗ mun thoáng dừng lại.

Hấn còn nói thêm: “Ta mang theo nàng bên ngoài đi lại, nhưng đối việc buôn bán không biết gì cả, lâu ngày sợ sẽ bị người nhìn ra sơ hở.”

“Ý Hồ ca nói là ứng phó một ít chuyện thương trường sao?”

“Không phải chỉ có những việc này.”

Nàng xiết chặt lược gỗ. “Còn gì nữa?”

“Trước dạy nàng biết thế nào là sổ sách ghi chép. Sau đó, đem phương thức xét duyệt các loại hàng hóa, sản xuất, vận chuyển, thương gia lui tới toàn bộ đều dạy cho nàng.”

Chính là toàn bộ công tác Họa Mi ở Hạ Hầu gia.

Nhìn trượng phu bóng dáng, nàng thật lâu không có ngôn ngữ, cũng không nhúc nhích. Bàn tay nhỏ trắng nõn siết chặt chiếc lược, cho đến khi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Sau một lúc lâu sau, nàng mới trả lời.

“Được.”

Sau, Họa Mi bắt đầu dạy Đồng Khiết.

Đồng Khiết tuy rằng tuổi trẻ nhưng thông minh lanh lợi, bất luận sự tình gì, chỉ cần dạy một lần đều nắm được. Bất quá hơn nửa tháng thời gian, lương thực trong ngoài lớn nhỏ việc, tất cả nàng đều học được thấu triệt, cho dù có một số việc giao cho nàng một mình xử lý, nàng đều có thể xử trí thỏa đáng, không gây ra nửa điểm sai lầm.

Trong khoảng thời gian này, số lần Hạ Hầu Dần xuất môn cũng nhiều hơn so với dĩ vãng.

Không báo cho nàng biết nơi đi, cKhông nói cho nàng thời gian xuất môn đã dần dần trở thành thái độ bình thường. Bất luận lớn nhỏ yến hội, Hạ Hầu Dần cũng không muốn nàng cùng đi, đều là mang theo Đồng Khiết xuất môn.

Một ngày, trong lúc Họa Mi tại đại sảnh công đạo quản sự, vì cô nương của Trầm gia sắp xuất giá tìm thợ khéo tay làm một bộ tinh xảo trang sức, Đồng Khiết trùng hợp đi đến.

Nàng ở ngoài cửa nghe được Họa Mi thanh âm, vừa vào cửa liền cười nói: “Tỷ tỷ, ngài từ từ. Lễ vật cho Trầm gia cô nương, Hồ gia đã dặn dò ta đi xử lý.”

Nàng ở ngoài cửa nghe được Họa Mi thanh âm, vừa vào cửa liền cười nói: “Tỷ tỷ, ngài từ từ. Lễ vật cho Trầm gia cô nương, Hồ gia đã dặn dò ta đi xử lý.”

“Sao?”

“Ta sớm chuẩn bị một bộ màn kiệu tú công tinh xảo, lúc này các tú nương đang đẩy nhanh tốc độ làm!” Đồng Khiết nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói, thần thái thông dong, bộ dáng nhút nhát ngày xưa sớm hoàn toàn bất đồng. “Nếu là tỷ tỷ lo lắng, ta đêm nay xin mời tú nương, đem màn kiệu lấy lại đây để cho tỷ tỷ xem qua trước.”

“Không cần, việc này giao cho người thì tốt rồi.”

“Dạ.” Đồng Khiết cười, quần áo thanh nhã nhưng đều là chất liệu tốt nhất. Nàng đến gần vài bước, lại mở miệng nói: “Những việc vặt chuẩn bị lễ vật, đi tặng lễ khải định phiền không ít tâm lực của tỷ tỷ, sau này đều do ta xử lý, tỷ tỷ mới có thể được thoải mái chút.”

“Việc này là ý tứ của Hồ gia?”

“Dạ.” Đồng Khiết cong môi cười đến như mộc xuân phong. “Đúng rồi, tỷ tỷ, Hồ gia nói, có tòa vân thạch bình phong đặt ở lầu các, hẩn định lấy ra nhưng chìa khóa lầu các ở trên người tỷ tỷ, hẩn dặn ta lại đây cùng tỷ tỷ lấy cái chìa khóa.”

Lầu các của Hạ Hầu gia đặt vô số trên bảo. Chìa khóa lầu các vốn là Hạ Hầu Dần tự mình mang theo không rời khỏi người, sau khi thành thân, hẩn mới thận trọng giao phó cho nàng.

Đó không chỉ là một chuỗi chìa khóa, mà là đại diện cho hẩn đối nàng toàn tâm tín nhiệm.

Nay, hẩn lại muốn nàng đem chìa khóa giao cho Đồng Khiết?

Bàn tay nhỏ đặt trên mặt bàn có chút run rẩy.

“Tỷ tỷ? Tỷ tỷ?” Đồng Khiết gọi.

” Chìa khóa đặt ở trong phòng.”

Đồng Khiết lộ ra vẻ mặt hoang mang.

“Nhưng mà Hồ gia nói, chìa khóa luôn luôn ở trên người tỷ tỷ.”

“Hôm nay bận quá, nhất thời quên.”

“Ác, kia.”

“Người đi trước hồi bẩm Hồ gia, nói chờ ta trong chốc lát, ta tự mình đem qua.” Họa Mi nói, trấn định như thường, thậm chí còn có thể mỉm cười.

“Dạ.” Đồng Khiết nghiêng người hành lễ, linh hoạt lui xuống.

Sắc trời bên ngoài u ám, đen kịt một mảnh, cơ hồ làm cho tâm tình của con người cũng không hiểu vì sao nặng nề hơn.

Họa Mi ngồi ở chỗ cũ, tay nhỏ tiến vào trong tay áo vuốt ve chuỗi chìa khóa chưa từng rời khỏi người nàng. Đúng vậy, chìa khóa là ở trên người nàng, nhưng nàng cũng không nguyện ý giao cho Đồng Khiết.

Trong lòng nàng nghĩ rằng, giao ra chìa khóa, giống nhau cũng chính là giao ra điều gì đó vô cùng trọng yếu .

Một cỗ xúc động khó nhin, bức bách nàng đứng dậy, vội vàng đi ra bên ngoài. Bất an trong lòng đã muốn càng lúc càng trầm trọng, cơ hồ khiến nàng không thể chịu đựng.

Gió lạnh từng trận, nàng vội vàng xuất phát, quên phủ thêm ngoại bào, bị gió lạnh tạt vào, mặt ửng đỏ. Đi đến trong lương hành, tay chân nàng đã muốn lạnh cứng như băng.

Quản sự vừa thấy Họa Mi, lập tức đón tiến đến thỉnh an, biểu tình có chút chột dạ, tầm mắt thậm chí cố ý tránh đi.

“Phu nhân, khí hậu lạnh lẽo thỉnh mặc thêm kiện xiêm y.”

“Cám ơn quản sự.” Họa Mi miễn cưỡng cười, trong lòng bỗng dưng chợt lóe, lại nghĩ tới một chuyện. “Quản sự, xin hỏi người, sổ sách ghi chép hôm qua đâu? Sao không nhìn thấy người đưa tới?”

Quản sự đầu cúi càng thấp.

“Ách. . . Cái kia. . . Hồ gia nói, sổ sách về sau sẽ đưa đến chỗ Nhị phu nhân, để nhị phu nhân xem qua là được.”

Sắc mặt Họa Mi bỗng dưng trở nên trắng như tuyết. Nàng đứng tại chỗ, cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt đánh úp lại.

Công việc của nàng, từng việc từng việc, từng chút một, tất cả đều chuyển giao đến trong tay Đồng Khiết.

Quản sự nhìn nàng một cái liền vội vàng chuyển khai tầm mắt, tiếp tục thuật lại chủ tử phân phó. “Hồ gia dặn dò, muốn cho phu nhân ngài nghỉ ngơi một hồi, không làm những việc vất vả này nữa. ”

Mỗi một câu, mỗi một từ, đều giống như châm đâm vào lòng Họa Mi, từng cơn, từng cơn đau. Hai tay nàng siết lại, siết quá chặt, vặn xoắn, trong lòng hiện lên một ý nghĩ đáng sợ...

Dù chỉ là suy đoán, nàng đã thống khổ gần như không thể hô hấp.

Người như thế nào ngu như vậy?

Nàng nhớ tới lời của nhóm chính thê.

Nam nhân luôn có mới nới cũ.

Nàng không muốn hồi tưởng.

Không phải sao? Có mới, hẳn sẽ quên cũ .

Lại không tự chủ được nhớ tới.

Trong mắt chỉ thấy người mới cười, có ai nhìn thấy cũ nhân khóc?

Hồ gia đối tiểu phu nhân vô cùng yêu thương, bất luận đến chỗ nào cũng mang theo nàng. Muội tử, người xem ở trong mắt, nghe vào trong tai, chẳng lẽ cũng không cảm thấy ủy khuất sao?

Lúc này người còn cười được sao?

Hiện tại cười, chẳng bao lâu sau, chỉ sợ khóc không ra nước mắt đâu!

Một câu lại một câu quanh quẩn trong đầu nàng. Nàng liên tục hít không khí, nghĩ cách bình tĩnh trở lại, trong lòng không ngừng nói cho chính mình: sẽ không , sẽ không , này hết thấy chính là do chính mình miên man suy nghĩ, Hồ ca hẳn sẽ không.

Bên ngoài lương hành truyền đến tiếng cười ngân vang, đánh gãy suy nghĩ hỗn loạn của nàng. Nàng bản năng ngẩng đầu lên, rõ ràng nhìn thấy Đồng Khiết. Cùng trượng phu của nàng. . .

Hạ Hầu Dàn nắm tay Đồng Khiết, cúi đầu đối nàng cười đến quá ôn nhu, quá ôn nhu. Hắn cúi đầu, vô cùng thân thiết tựa vào bên tai nàng, không biết nói cái gì, khiến nàng đỏ bừng mặt, Tiếng cười thanh thúy ngọt ngào .

Trong ngoài lương hành người đến người đi, bọn họ nhất cử nhất động đều được mọi người xem trong mắt...

Bao gồm Họa Mi!

Nàng không thể chuyển khai tầm mắt, trơ mắt nhìn Hạ Hầu Dần ôn nhu nhìn chăm chú vào Đồng Khiết, bàn tay dừng ở sợi tóc trên trán nàng, nhẹ nhàng vuốt đến sau tai. Sau đó, tái nâng lên của nàng cằm, cẩn thận kéo áo lông chồn, bộ dáng hỏi han ân cần, chỉ sợ nàng bị lạnh.

Bàn tay to ấm áp nắm tay nhỏ mềm mại, sẵn sàng giúp đỡ Đồng Khiết ngồi vào một bên cổ kiệu đang chờ. Trước khi hạ rèm, hai người còn nhìn nhau cười, rồi sau đó hần đứng dậy nhập kiệu, thân ảnh thon dài cũng biến mất ở phía sau rèm.

Hai tay Họa Mi nắm lại thật chặt, thẳng đến móng tay thật sâu cắm vào lòng bàn tay.

Đó là diễn trò, đó là diễn trò, kia chính là diễn trò. Sự thật không phải như nàng thấy, bọn họ chính là ở diễn trò.

Nàng đứng ở chỗ cũ, vẫn không nhúc nhích, ở trong lòng cố gắng nói cho chính mình như vậy.

Đồng chí, khí hậu rất lạnh.

Hạ Hầu Dần đối của nàng thái độ, cũng dần dần thay đổi.

Về mặt của hần ôn nhu như trước, đối nàng nói chuyện, miệng vẫn không nhanh không chậm như vậy. Nhưng mà thời gian hần xuất hiện trước mắt nàng, tựa như là bắt đầu sau mùa đông, một ngày so với một ngày càng ít, cho dù thật sự thấy hần, nàng cũng có thể cảm giác được ánh mắt hần thay đổi, không còn giống ngày xưa.

Nàng muốn hỏi, cũng biết nên hỏi.

Nhưng không dám chân chính mở miệng hỏi.

Họa Mi cắn môi, muốn cười cười tự giễu, lại nặn không ra nửa điểm tươi cười, chỉ có thể hơi chút vắn vẹo khóe miệng. Gã tiến Hạ Hầu gia tám năm, nàng sớm đã quên cái gì là “Không dám”. Tận cho đến bây giờ...

Ngoài cửa sổ gió lạnh từng trận, không ngừng gào thét .

Mà tại phòng ăn, bởi vì tiểu nhị cùng nô bộc vội vàng chuẩn bị bữa tối, không khí nóng lên. Đầu bếp chính cùng phụ thét to những người sai vặt, vung chiếc thìa lớn xào thức ăn trong chảo sắt, lớn tiếng căn dặn , phải chú ý độ lửa mấy nồi canh gà nhân sâm.

Từ đồng chí, Hạ Hầu phủ luôn thêm đồ ăn, xào thật nhiều đồ ăn ngon, lại dùng tốt nhất dược liệu, hầm nhừ mấy nồi canh gà cho người trong phủ bổ thân mình.

Tại trù phòng to như vậy, trong một góc nhỏ, có một lò lửa, trên ngọn lửa có một nồi nước.

Than lửa cháy đỏ rực, bên trong nồi hầm, canh gà hơi sôi, thoát ra từng trận hương khí. Họa Mi tự tay chọn lựa vật liệu, tự tay chọn dược liệu, còn tự tay hầm.

Đây là đồng chí hàng năm lệ thường, nàng sẽ hội tự mình xuống bếp, nấu một nồi canh ngon vì hần ấm thân cũng bổ thân. Hạ Hầu Dần cũng sẽ từ chối tất cả xã giao, trở lại Mai viên cùng nàng lẳng lặng một chỗ, hưởng dụng món canh nàng tự tay nấu.

Tuy rằng, mấy ngày này có nhiều sự tình làm hỗn loạn lòng nàng, nhưng nàng vẫn chưa quên này lệ thường, sáng sớm liền bắt tay áo xuống bếp, đem vật liệu rửa sạch, cắt khối, bỏ vào trong nồi.

Nàng dùng vài canh giờ nấu canh, ngao canh, thật cẩn thận vớt ra lớp váng nổi trên canh, thẳng đến trong canh gà không có nửa phần tạp chất, trong như nước, mới tính là đại công cáo thành.

“Tắt lò lửa, đem canh gà đưa về phòng.” Nàng phân phó nha hoàn, hai vai bởi vì đứng lâu mà có chút đau nhức.

Nha hoàn vội vàng tiến lên, hai tay cầm vải bông bưng lên nồi canh hương thơm tỏa bốn phía cất bước rời đi phòng bếp, hướng Mai viên đi đến.

Họa Mi dẫn theo áo váy, cùng đầu bếp chính phân phó vài câu mới rời đi phòng bếp.

Trong lòng hỗn loạn suy nghĩ, không ngừng gạt bỏ những ý tưởng hỗn loạn. Nàng càng nghĩ lòng càng loạn, trong lòng âm thầm hạ quyết định, thế nào cũng phải bỏ đi hai chữ “không dám”, nhân dịp đêm nay cố lấy dũng khí, đối với Hạ Hầu Dần đem hết thảy hỏi rõ.

Đêm đen hạ xuống, nàng vào đại sảnh tìm kiếm cả ngày cũng không thấy trưởng phu.

Trong đại sảnh không thấy Hạ Hầu Dần bóng dáng, chỉ có tổng quản chỉ huy nô bộc, chà lau tinh xảo gia cụ trong đại sảnh.

“Cẩn thận một chút, nước sơn trên mặt bàn rất tốt, lúc chà đừng dùng sức, phải nhẹ nhàng.” Tổng quản dặn, không quen nhìn nô bộc động tác, đơn giản đoạt lấy khăn lau tự mình động thủ. “Nhìn thấy không? Sức phải như thế này mới a, phu nhân!” Hắn bỏ lại khăn lau, vội vàng chào đón.

“Hổ gia đã trở lại chưa?”

Nghe thấy Họa Mi hỏi như vậy, biểu tình tổng quản có nháy mắt cổ quái, nhưng sau đó liền phản ứng, khôi phục tự nhiên thần sắc.

“Lúc chạng vạng Hổ gia đã trở lại.”

“Vậy sao?” Họa Mi nuốt xuống thở dài, trước mặt tổng quản miễn cưỡng nở nụ cười. “Đến lúc dùng bữa tối, mà ta lại tìm không thấy hắn.”

“Ách.”

“Tổng quản có biết, Hổ gia ở trong phòng xử lý công sự sao?”

”Này. .. Này. .. Tổng quản vẻ mặt khó xử.

“Nếu là tổng quản không biết cũng không sao, Họa Mi.”

“Phu nhân!” Tổng quản xúc động mở miệng, cắn chặt răng mới một hơi nói ra. “Phu nhân, mặt trời chưa lặn, Hổ gia cũng đã cùng Nhị phu nhân vào phòng. Lúc này hắn là...hắn là...hắn là còn ở trong phòng Nhị phu nhân.”

Thân mình Họa Mi cứng đờ.

Qua một hồi lâu, nàng mới có thể mở miệng nói chuyện.

“Cám ơn tổng quản, ta đã biết.”

Nói xong, nàng xoay người sang chỗ khác, tránh đi ánh mắt đồng tình của tổng quản, một mình đi vào sâu trong tòa nhà.

Còn chưa đi đến Mai Viên, nàng từ xa đã nhìn thấy ánh sáng.

Đến gần một chút, nàng mới phát hiện, ánh sáng cũng không phải tới từ Mai Viên, mà là từ bên cạnh, tại khoảng sân tao nhã của Đồng Khiết.

Ánh sáng cùng tiếng cười theo chấn song cửa sổ nhẹ nhàng thoát ra.

Nàng đứng đó giống như ngày nọ thiệp, Hạ Hầu Dần vào nhà, nàng ở ngoài phòng chờ đợi dưới bóng cây mai, lặng im không tiếng động đợi chờ thật lâu.

Hắn không có đi ra.

Sau một lúc lâu, nàng xoay người đi trở về Mai Viên, đẩy cửa bước vào phòng.

Nha hoàn đem nồi canh đến rồi rời đi, trên bàn còn đặt đồ ăn dành cho hai người, cùng với bốn món khai vị, bốn món rau cải, còn có canh ngọt ấm áp thích hợp thời tiết.

Họa Mi ngồi xuống cạnh bàn, nhìn chén canh trên bàn đang nghi ngút khói.

Có lẽ, hắn nán lại ở Đồng Khiết là vì có việc phải công đạo.

Có lẽ, một lát sau, hắn sẽ trở lại.

Có lẽ.

Có lẽ.

Có lẽ.

Nàng tiếp tục chờ, cho đến khi nồi canh nóng dần dần lạnh thấu.

Trong phòng trống rỗng, yên tĩnh không tiếng động chỉ có nàng một người.

Nàng vươn hai tay ôm lấy chính mình, cảm thấy thật lạnh.

Mùa đông bắt đầu rồi, khó trách trời lạnh như thế.

Trà nóng do nha hoàn tri kỷ vì nàng chuẩn bị đã sớm lạnh. Mà ổ chăn dùng sắt ủ ấm lúc này bây giờ không biết còn mấy phần ấm áp đây?

Nàng đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào ánh sáng cách đó không xa, cảm giác không những tay chân rét run mà ngay cả lòng cũng thật lạnh giá .

Đêm hôm đó, Hạ Hầu Dền không trở về phòng.

Tuyết, bắt đầu tung bay phía chân trời.

6. Chương 6

Mùa đông năm ấy vô cùng lạnh.

Sau Đông chí, Hạ Hầu Dền không hề bước vào Mai Viên.

Mỗi gốc mai đều trở vô số nụ hoa, bông tuyết từng trận từng trận bay xuống tích lũy trên cành, sau đó lặng lẽ rơi xuống.

Cả tòa Mai Viên đặc biệt im lặng.

Họa Mi không còn việc gì làm, thỉnh thoảng sẽ ngồi ở trước cửa sổ, trong tay cầm một chén trà nhìn những nụ hoa mai chưa hé nở, ở phía chân trời tuyết trắng bay xuống, cùng với từng gốc mai trong vườn, tạo thành tầng tuyết động không hề có bất cứ dấu chân nào dẫm lên.

Đông chí đi qua, lòng của nàng giống như là bị đào khoét đến trống rỗng. Lỗ hổng trong lòng bị luồng gió lạnh giá rét của mùa đông thổi vào, lạnh đến chết lặng, lạnh dường như khiến nàng quên đau...

Chỉ là dường như.

Mỗi khi mặt trời lặn, nhìn thấy khoảng sân tĩnh mịch cách đó không xa thấp lên đèn đuốc, nàng mới có thể cảm giác được, chính mình kỳ thật vẫn còn có trái tim, mà trái tim ấy giống như là bị bóp nát, đau đớn, đau đớn từng cơn.

Sau Đông chí, trước trừ tịch, Hạ Hầu gia còn có việc đại sự.

Sinh nhật của Hạ Hầu Dền là hai mươi lăm tháng mười hai, hàng năm vào ngày này, Hạ Hầu gia sẽ thiết đãi ba bàn yến hội, mở tiệc chiêu đãi các thương gia có qua lại. Ngày này cũng là ngày quan trọng bậc nhất của giới thương nhân ở Phượng Thành trong năm trước, bọn thương gia sẽ hao hết tâm tư hỏi thăm khắp nói, muốn biết danh sách thọ thiệp năm nay là có thêm ai, mất đi ai.

Thương nhân có qua lại với Hạ Hầu gia không biết có bao nhiêu, nhưng có thể tham dự yến hội lại chỉ có hơn hai mươi người. Bọn thương gia trong lòng đều biết, nếu có thể nhận được thọ thiệp, thì đại biểu là được vài phần kình1 trọng của Hạ Hầu gia, bọn thương gia may mắn đạt được ai cũng nghĩ mà kiêu ngạo.

Vào một ngày tuyết rơi nhiều bay toát tán loạn, nàng đột nhiên nhớ đến sắp tới ngày sinh nhật của Hạ Hầu Dền, cũng là lúc nên phác thảo danh sách thọ thiệp.

Nàng đi ra Mai Viên tiến đến đại sảnh, mới phách nha hoàn đi gọi quản sự tiến vào.

Chỉ trong chốc lát, quần sự liền vội vàng chạy tới. Vì muốn nhanh chóng chạy tới, hắn không đi qua hành lang gấp khúc mà trực tiếp xuyên qua đình viện, mặc kệ tuyết rơi, nên khi bước vào đại sảnh, cả đầu đầu là tuyết trắng bao phủ.

“Phu nhân, xin hỏi có gì dặn dò?”

“Sắp đến ngày sinh của Hồ gia, người đem danh sách thương gia có qua lại, mang hết đến cho ta.” Họa Mi lẳng lẳng nói, căn dặn đầu vào đây. “Giấy đỏ viết thọ thiệp thì tiếp tục sử dụng như năm rồi, người mau chóng chuẩn bị ổn thỏa, nội dung thiệp để ta nghĩ ” nàng ngừng lại, nhìn ra biểu tình khác thường của quần sự. “Làm sao vậy?”

“Phu nhân, chuyện thọ thiệp tất cả đều đã xử lý tốt.” Quần sự căn nhắc trả lời.

“Xử lý tốt?”

“Đúng vậy.” Quần sự đầu cúi càng thấp. “Hồ gia đã cùng Nhị phu nhân nghĩ tốt danh sách, hôm qua đã đem tất cả thọ thiệp gửi đi rồi.”

“Phải không?” Nàng thân nhiên hỏi một câu, chỉ có đầu gối siết chặt cùng hai tay run nhẹ tiết lộ cảm xúc trong lòng.

Từ việc nghĩ tốt danh sách yến hội, quyết định thiệp văn là việc lệ thường bao năm nay của nàng ở Hạ Hầu gia. Chỉ là nàng nên sớm biết, tất cả lệ thường đều bởi vì một nữ nhân khác mà ngoại lệ.

“Như vậy yến hội thì sao?” Nàng hỏi, đem hai tay siết càng chặt.

“Hồ gia không có phân phó.”

“Ta hiểu rồi.” Điều này nghĩa là yến hội vẫn là do nàng chuẩn bị.

Ngay cả chuyện thọ thiệp cũng giao cho Đồng K hiết xử lý, vì sao yến hội lại để nàng tổ chức? Là bởi vì hắn đi đâu cũng đều mang theo Đồng Khiết, vô cùng thân thiết không muốn tách ra; hay là bởi vì hắn luyện tiết tiểu thiệp thanh xuân non nớt, trân sùng không cho nàng bước vào phòng bếp làm những việc liên quan đến củi gạo dầu muối tương dấm chua trà?

Họa Mi ngẫm nghĩ, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Mặc dù như thế nhưng trong mắt nàng lại không có một chút ý cười...

Chỉ có đau.

Ngày thơ yến, từ sáng sớm tuyết bắt đầu rơi nhiều, mãi cho đến lúc hoàng hôn vẫn không có ngừng lại.

Trên mặt đường tích lũy một tầng tuyết dày, bọn thương gia phần lớn đã đóng cửa, nhưng trước cửa Hạ Hầu gia lại vô cùng náo nhiệt, các tân khách được ời đều tới, vết bánh xe cùng dấu chân để lại trên bề mặt tuyết đọng rất nhanh bị một tầng tuyết trắng khác bao phủ.

Trong đại sảnh bài trí hết sức xa hoa.

Bất luận là cái bàn, bình phong, hoặc là khay gốm, bát gốm trên bàn, gỗ mun khảm bạc, đều được xưng là vật báu vô giá. Mấy thứ này vốn cất chứa ở trong lầu các, trong cả năm chỉ có thọ yến của Hạ Hầu Dần mới có thể lấy ra sử dụng.

Nhóm thương gia vào bàn ngồi, vội vàng uống rượu nói chuyện phiếm, ánh mắt cũng không nhìn rồi, đều ung dung đánh giá trong đại sảnh, vô số bảo bối vô giá, đối với tài lực hùng hậu của Hạ Hầu gia càng thêm kính trọng, càng thêm ao ước.

Mãi đến khi bọn thương gia đều đến đông đủ, Họa Mi đi đến vị trí chủ nhà, nâng chén đối với mọi người.

“Cảm tạ các vị hôm nay đã mạo hiểm gió tuyết đến tham dự thọ yến của Hồ gia.” Nàng hai tay nâng chén, đối mặt bọn thương gia vẫn là cười yếu ớt dịu dàng. “Hồ gia công tác bận rộn, cho nên đến chậm chút, Họa Mi trước kính các vị một ly, thay hồ gia hướng các vị xin lỗi.” Nói xong nàng nâng chén, rượu ngon dính môi trôi xuống miệng.

Sau đó, nàng liền thấy .

Hạ Hầu Dền vén áo đi vào đại sảnh, hần vẫn chưa nhìn vào trong phòng, ngược lại quay đầu, lộ ra nụ cười ôn nhu sủng nịch. Hần vươn bàn tay dày rộng nắm lấy tay nhỏ bé trắng nõn, mang theo Đồng Khiết tuổi trẻ xinh đẹp cùng nhau đi vào đại sảnh.

Rượu ngon trong miệng Họa Mi nháy mắt trở nên chua sót, gần như không thể nuốt xuống.

Nàng vẫn biết bọn họ mấy ngày nay lúc nào cũng đứng bên nhau vô cùng thân thiết, luyện tiếu tách ra. Chẳng qua là dù có “biết” nhiều đến cỡ nào, cũng không thể sánh bằng với khi chính mắt nhìn thấy, càng thêm chân động, càng thêm đau lòng.

Hạ Hầu Dền mặc áo dài đen thêu chỉ hồng, mà Đồng Khiết đứng bên cạnh, quần áo dùng cũng là đồng dạng chất liệu, chẳng qua chỉ là thêu hoa phức tạp tinh xảo hơn, hoa hải đường kiều diễm thêu ở cổ áo, cổ tay, đóa hoa phấn nộn tươi tắn, xinh đẹp trông rất sống động, càng tôn lên đôi gò má hồng hào, xuyên vòng cổ trần châu trước ngực, từng viên ngọc nhỏ nhắn càng trau chuốt thêm vẻ tươi tắn đẹp đẽ...

Vòng cổ trần châu.

Họa Mi nhìn xuyên vòng cổ trần châu, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Một bên thương nhân cũng nhìn thấy xuyên vòng cổ trần châu liền lên nghị luận .

“A, xuyên trần châu cực kỳ xinh đẹp!”

“Phải không?”

“Ta nghe nói, đó là Hồ gia hao phí một lượng lớn của cải, chọn trong tất cả trần châu của Bảo Đức Phường, lấy ra một trăm lẻ tám viên cực phẩm khâu chuỗi thành.”

” Hứa lão bản của Bảo Đức phường vỗ ngực cam đoan, nói xuyên vòng cổ trần châu tuyệt đối là độc nhất vô nhị. Cho dù là tìm khắp thiên hạ, cũng tuyệt không có cái thứ hai.”

“Hồ gia thật không tiếc a!”

“Vì nữ nhân yêu mến, nào có cái gì đáng luyện tiếu ?”

Lời nói của những thương nhân, từng câu từng câu một đều thổi đến trong tai Họa Mi.

Vòng cổ trần châu.

Xuyên vòng cổ trần châu đó.

Nàng nhận ra xuyên vòng cổ trần châu đó.

Ta chỉ là muốn sủng người.

Hần từng nói qua như vậy, sau đó hao tổn tâm trí, tỉ mỉ vì nàng chọn lựa mỗi một viên trần châu. Nhưng mà chuyện đến lúc này, hần lại đem xuyên vòng cổ trần châu đó ột nữ nhân khác.

Vòng cổ trần châu không phải của nàng.

Trái tim hần cũng không còn là của nàng.

Nàng chết trần tại chỗ, trơ mắt nhìn hần dẫn một nữ nhân khác đi tới, giơ lên chén gốm nàng vì hần mà chọn lựa.

“Thật có lỗi, để cho các vị đợi lâu, ta trước tự phạt một ly.” Hạ Hầu Dền cười nói, nhìn nhìn Đồng Khiết bên cạnh, thâm tình hiện rõ không cần nói. Đồng khiết đỏ bừng mặt, cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, tiếp theo cũng phạt rượu tạ lỗi, chia sẻ trách nhiệm đến trễ.

“Hôm nay trời giá rét, đa tạ các vị nể mặt đến nhà tại hạ tụ họp.” Hạ Hầu Dền đặt ly rượu, mỉm cười với các thương gia.

“Hồ gia khách sáo .”

“Đúng vậy!”

“Nếu là Hồ gia mời, chúng ta sao có thể không đến?”

“Đa tạ các vị.” Hạ Hầu Dần cười, lại lần nữa nâng chén. “Như vậy đêm nay liền quyết định, bất kỳ khách và chủ, đều không say không về.”

Mọi người tán thành, tất cả đều nâng chén kính rượu lẫn nhau. Hạ Hầu Dần kính rượu xong, mới kéo tiểu thiếp ngồi xuống.

Bọn họ đang ngồi trên tấm đệm thêu mà nàng chọn lựa vì hấn. Mà hấn, từ đầu tới cuối không hề liếc nhìn nàng một cái.

Nàng lẳng lặng ngồi xuống, nhóm nô tỳ ở sảnh bên nhìn thấy Hổ gia ngồi vào bàn, tất cả đều không dám chậm trễ, lập tức từ phòng bếp mang sang món cao lương mỹ vị sắc hương toàn phần, từng món từng món đặt lên trên bàn, rượu ngon cùng cao lương mỹ vị khiến cho khẩu vị của mọi người mở rộng thêm, yển hội vô cùng náo nhiệt.

Họa Mi ngay cả chiếc đĩa cũng chưa động đến một chút.

Nàng ngồi bên cạnh Hạ Hầu Dần cùng Đồng Khiết, cho dù không nhìn tới bọn họ, nhưng cũng nghe thấy đối thoại giữa hai người, từng câu từng câu bay đến, đi vào trong tai nàng.

“Ăn tôm không?” Tiếng nói ôn nhu thuần hậu hỏi.

Nàng ngẩng mạnh đầu lên, lại phát hiện hấn nhìn chăm chú là một nữ nhân khác. Câu hỏi săn sóc ân cần cũng không phải là nói với nàng.

Đồng khiết đỏ mặt, miệng cười, nhẹ nhàng lắc đầu. “Không ăn.”

“Sao lại không ăn?”

“Có xác, sợ bẩn tay.”

“Kén ăn như vậy?” Hạ Hầu Dần cúi đầu, tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, cười đùa hỏi. “Vậy của thì sao? Ăn hay không?”

“Không ăn.”

“Cũng là sợ xác làm bẩn tay sao? Nếu bỏ vỏ chỉ còn cua thịt mà?”

“Vẫn không ăn.”

“Lại không ăn? Vì sao?”

“Cua rất lạnh.” Đồng Khiết nhẹ giọng khẽ đáp, hai tay nhẹ nhàng ôm bụng, thần thái lại càng xấu hổ.

” Đúng thật là, ta sớm nên nghĩ đến.” Hạ Hầu Dần gật đầu, vẻ mặt sung sướng, tay cũng đặt lên bụng nàng, hai người nhìn nhau cười.

Họa Mi không cách nào cử động.

Nàng chỉ có thể ngồi tại chỗ, trơ mắt nhìn hết thấy mọi việc phát sinh trước mắt.

Nàng nhìn, hấn đối một nữ nhân khác mỉm cười.

Nàng nhìn, hấn nắm tay một nữ nhân khác.

Nàng nhìn, hấn ôn nhu nhìn chăm chú vào một nữ nhân khác.

Đây không phải là đang diễn trò.

Bọn họ từ lâu đã làm giả hóa thật, những điều này từng là của nàng, sự ôn nhu, sủng ái, che chở, nay toàn bộ đều đã đổi chủ. Từ lúc bước chân vào đại sảnh đến giờ, ánh mắt hấn thậm chí còn không từng rơi xuống trên người nàng.

Hơi nước ẩm áp dâng lên trong mắt, nước mắt nóng hổi thiêu đốt đôi mắt nàng dường như sắp rơi xuống. Nàng dùng hết lực xiết chặt hai tay cho đến khi đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, mới có thể nhịn xuống không rơi lệ.

Đây là thương trường, trong yến hội đều là thương nhân, nàng không thể thất lễ, nghe thấy, nhìn thấy trượng phu cùng một nữ nhân khác ân ái tình nồng. . .vẫn phải mỉm cười. . . .

Đồng Khiết múc một chén canh, nhẹ nhàng đứng dậy, đi đến trước mặt Họa Mi.

“Tỷ tỷ, mời ăn canh.” Nàng cung kính dịu ngoan nói, hai tay bưng canh nóng bê đến trước mặt Họa Mi. Xuyên vòng cổ trần châu trước ngực nảy lên, một viên trần châu hồng nhạt lặn lộn trên đóa hoa hải đường thêu, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Đột nhiên trong lúc đó, Họa Mi chỉ cảm thấy hai tay trở nên vô cùng nặng nề.

Nàng không thể nâng tay, càng không thể đón lấy bát canh, liền ngay cả đôi môi mỉm cười đều trần ngập nguy cơ. Nàng nghĩ muốn duy trì tươi cười nhưng khóe miệng lại run rẩy .

“Tỷ tỷ, canh phải nhân lúc nóng uống mới được!” Đồng khiết còn nói thêm, mỉm cười dịu dàng mà ngây thơ, đem bát canh nâng lên càng gần chút.

Tất cả thương nhân đều đang nhìn chăm chú vào các nàng.

Họa Mi cố nén nước mắt, kéo kéo khóe miệng, đưa tay đón lấy bát canh. Nào ngờ, đầu ngón tay của nàng vừa chạm vào bát, bát canh đột ngột lật ngã.

“A!” Đồng Khiết khê kêu lên.

Bát canh nóng nghiêng đổ xối lên quần áo của hai người phụ nữ, Đồng Khiết vội vàng rút tay về bước lui vài bước, tay trái nắm chặt đầu ngón tay phải, lộ ra vẻ mặt thống khổ, thân hình nhỏ nhắn kinh hoàng giống như sắp té ngã.

Họa Mi đứng dậy, theo bản năng đưa tay muốn đỡ nàng

“A!” Đồng Khiết khê kêu lên.

Bát canh nóng nghiêng đổ xối lên quần áo của hai người phụ nữ, Đồng Khiết vội vàng rút tay về bước lui vài bước, tay trái nắm chặt đầu ngón tay phải, lộ ra vẻ mặt thống khổ, thân hình nhỏ nhắn kinh hoàng giống như sắp té ngã.

Họa Mi đứng dậy, theo bản năng đưa tay muốn đỡ nàng

“Người đang làm cái gì? !”

Mang theo tức giận chỉ trích, như roi quất đến, Hạ Hầu Dàn xô tay nàng ra, vội vàng cất bước tiến lên, đem cô gái đang co rúm ôm vào trong lòng.

“Hồ ca...” Đồng Khiết khê gọi một tiếng, tựa vào trong ngực hắn, hơi hơi ngẩng chiếc cằm mượt mà mê người, hai mắt chớp chớp tựa như ngân lệ.

Một tiếng “Hồ ca” khiến cho chút hy vọng của Họa Mi vỡ nát.

“Bị thương ở đâu?” Hắn hỏi, biểu tình lo lắng, giọng nói khản trương.

“Không có gì, chính là hơi bị nóng .”

“Ở nơi nào? Ta xem xem.”

Đồng khiết vươn tay phải, đầu ngón tay mềm mại có chút ửng đỏ. Hạ Hầu Dàn nắm tay nàng cẩn thận tỉ mỉ, tựa như bát canh đổ làm phỏng không phải tay nàng mà là trái tim của hắn.

Sau đó, hắn ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Họa Mi, ánh mắt tràn đầy trách cứ.

Cả sảnh đường to như vậy cũng đột nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi người ở đây đều im lặng không nói, chỉ nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Mọi người trầm mặc chăm chú nhìn cùng với ánh mắt chỉ trích của Hạ Hầu Dàn, giống như một lưỡi dao sắc bén, tàn nhẫn đâm xuyên qua Họa Mi. Trong nháy mắt, nàng rốt cuộc không thể chịu đựng thêm nữa.

“Thật có lỗi, ” nàng vội vàng nói, thanh âm yếu ớt mà lại run run. “Ta có chút không thoải mái, xin phép cáo lui trước.”

Tiếp theo, nàng như là con thỏ bị sói đuổi bắt, bước từng bước chân run rẩy, không hề quay đầu lại chạy vội chạy ra ngoài.

Đại tuyết bay tán loạn.

Họa Mi gần như là chạy trốn quay về Mai viên.

Lúc rời đi đại sảnh thì nàng đã tỉnh ngộ. Nàng không thể tiếp tục ở lại chỗ này.

Nàng phải đi.

Bất luận là đi đến nơi nào, nàng chỉ cầu có thể rời đi Hạ Hầu gia. Nàng cuối cùng vẫn không thể chấp nhận cùng bọn họ sống dưới một mái hiên, hết lần này đến lần khác nhìn bọn họ mỉm cười với nhau, nhìn chăm chú.

Nàng dùng hai tay run rẩy chống lên bàn, đầu gục xuống, lệ trong mắt gần như rơi xuống.

Bỗng dưng có tiếng bước chân vang lên, trong chốc lát, cửa gỗ bị đẩy ra. Họa Mi ngẩng đầu lên thấy Hạ Hầu Dền.

Đây là lần đầu tiên hắn bước vào gian phòng này sau Đông chí.

Trên khuôn mặt quen thuộc tồn tại loại biểu cảm mà nàng không hề biết. Đôi đen u ám, âm trầm nhìn chăm chú vào nàng, vẻ mặt phẫn nộ, trong mắt hiện lên loại cảm xúc kịch liệt hơn so với phẫn nộ.

“Người làm nàng bị thương.” Hắn vừa mở miệng là trách cứ.

“Nếu ta thật tình muốn thương tổn nàng, sẽ không biến thành ngay cả chính mình cũng toàn thân ướt đầm.” Nàng trang bị lại chính mình, trấn định cảm xúc, lãnh đạm trả lời.

Hắn nheo lại hai mắt nhìn nàng một lúc lâu, mới nói: “Được, người có thừa nhận hay không đều không sao cả.”

Nàng thẳng vai, đứng thẳng lên, nhìn trực tiếp vào ánh mắt hắn, cố gắng không bị lời nói ám chỉ đâm bị thương. “Chàng bỏ lại khách khứa cùng tiểu thiếp yêu thương để đuổi heo trách cứ ta?”

“Không.” Hắn chậm rãi trả lời. “Ta có việc cùng người nói.”

“Chuyện gì?”

Hắn nhìn nàng, gần từng tiếng, rõ ràng mà chậm rãi tuyên bố.

“Nàng đã có thai.”

Có thai? !

Đồng Khiết có thai? !

Một trận choáng váng hoa mắt đánh úp lại, Họa Mi chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, gần như muốn quật ngã nàng.

Đồng Khiết vào phủ đến nay, bất quá mới hơn ba tháng, bọn họ là vào thời điểm nào . . . Hắn. . . .

“Không, chàng không phải là người như thế. . . .” Nàng yếu ớt lắc đầu, cho dù sự thật xảy ra trước mắt nhưng vẫn khó có thể tin.

Hắn đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích nhìn nàng.

“Ta là.”

“Như vậy, tám năm nay tính là cái gì?” Tám năm vợ chồng ân ái, hóa ra lại không hơn một người thiếp mới vào phủ hơn ba tháng.

Chẳng lẽ thật sự ứng nghiệm câu nói “Hiện chỉ thấy người mới cười, có ai nhìn thấy cũ nhân khóc?” ?

Hai mắt Hạ Hầu Dần càng trở âm u không đáy.

“Ta không phải là không cho người cơ hội.” Hấn nhìn thẳng nàng. “Ta cũng đã đợi tám năm.”

Nàng lão đảo sắp ngã, toàn thân run lên .

Hấn còn nói thêm: “Hương khói của Hạ Hầu gia không thể kết thúc trên tay ta.”

“Cho nên chàng không thể có lỗi với Hạ Hầu gia nhưng lại có thể thực xin lỗi ta.”

Hấn trả lời như đinh đóng cột.

“Đúng.”

Hay tay gầy yếu đặt trên mặt bàn mau chóng nắm thành nắm đấm, siết chặt hoa văn trên vải trang trí. Hấn lại còn không buông tha nàng, tiếp tục nói: “Ta đã quyết định, muốn nâng nàng lên thành chính thất.”

Nàng hít sâu một hơi. “Ta đây thì sao? Chàng tính an bài như thế nào?”

Hạ Hầu Dần nhìn nàng, sau đó đưa tay vào trong tay áo lấy ra một phong thơ, trên đó là chữ viết sắc sảo, mạnh mẽ của hấn, có hai chữ ” Hưu thư ”

Hấn muốn đuổi nàng? !

Khó trách, trước lúc yến hội hấn muốn nàng đem tất cả việc thương sự dạy cho Đồng Khiết, hơn nữa, các sự việc, từng cái từng cái một trong tay nàng dần dần bị lấy đi, khiến cho vị trí của nàng trong Hạ Hầu gia trở nên không có gì quan trọng.

Hấn là thương nhân rất giỏi, chẳng những mọi chuyện chu toàn, mà ngay cả hưu thê cũng đều thận trọng, tỉ mỉ cân nhắc lập kế hoạch.

Bây giờ, cho dù hấn hưu nàng cũng sẽ gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Hạ Hầu gia.

Nàng nên sớm nghĩ ra. Hết thấy rõ ràng như vậy, mà nàng lại mù quáng đến thế, nguyện ý tin nghe theo mỗi lời nói, mỗi lý do của hấn

Tất cả cảm xúc đều chết lặng. Họa Mi nhìn phong hưu thư kia, không có rơi lệ, không khóc nháo, ngược lại càng bình tĩnh lạ thường.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hầu Dần, không đưa tay ra nhận.

“Đọc đi.” Nàng yêu cầu. “Ta muốn nghe chính miệng chàng đọc lên.”

Hấn sắc mặt không đổi, rút ra hưu thư, mở ra trước mặt, sau đó tiếng nói từng ôn nhu quan tâm, từng ngẫu nhiên nhắc nhở nàng, nhớ mặc thêm y phục, phải ăn nhiều hơn, đừng để bị lạnh, bị đói vang lên, gần từng tiếng đọc nội dung phong hưu thư.

“Liễu thị Họa Mi gả nhập Hạ Hầu gia nhiều năm, chưa từng có con, nay lấy hưu thư này làm chứng, từ nay về sau đoạn tuyệt danh phận phu thê, ngày sau nam hôn nữ gả đều không liên quan. Người lập thư, Hạ Hầu Dần.” Đọc xong, hấn dùng bàn tay từng vì nàng cài trâm chải tóc đưa ra phong hưu thư.

Phía trên hưu thư đã sớm có dấu điểm chỉ của hấn.

Nàng nhìn phong hưu thư kia, đứng chết lặng thật lâu.

Dù là trong mộng cũng không thể tưởng được, tám năm vợ chồng ân ái, đổi lấy chỉ là một trang giấy hưu thư?

Nàng nghĩ là chính mình hiểu hiểu rõ nam nhân này.

Nàng nghĩ là bọn họ tâm tâm tương liên.

Nàng nghĩ là suốt cả cuộc đời này sẽ cùng hấn sống chết bên nhau.

Nàng nghĩ là. Nàng nghĩ là. Nàng nghĩ là. Nàng nghĩ là.

Ngay từ lúc đầu, tất cả đều là do nàng “nghĩ là”.

Là nàng gieo gió gặt bão, dẫn thiếp vào nhà, oán trách được ai?

“Được.” Nàng tiếp nhận hưu thư, cố nén lệ trong mắt, thậm chí còn mỉm cười. “Được lắm.” Nàng lập lại, cẩn thận gấp hưu thư lại rồi mới lấy từ trong tay áo ra một chuỗi chìa khóa chưa từng rời khỏi người nàng

“Đây là chìa khóa lâu các của Hạ Hầu gia,” nàng nhìn hấn, đem chìa khóa đặt trên bàn. ” Trả lại người.”

Hạ Hầu Dần lạnh lùng nghiêm mặt xuất ra một xấp ngân phiếu cùng với vé tàu, đặt lên trên bàn. Hấn không lấy chìa khóa mà xoay người sang chỗ khác, không hề nhìn nàng, âm điệu lạnh lùng như băng.

“Trong này là một vạn lượng ngân phiếu cùng với vé tàu, người cầm lấy tất cả rồi đêm nay ra đi đi!” Hấn đưa lưng về phía nàng, âm điệu giá buốt hơn gió. “Ta không hy vọng người tiếp tục ở lại đây, tránh lại làm cho nàng bị thương.”

“Đừng lo lắng, ta đi ngay.” Họa Mi ngẩng đầu nhìn bong dáng hấn một lần cuối. “Vé tàu ta cầm đi, nhưng tất cả ngân phiếu người đều giữ lại đi!” Nàng cầm hưu thư cùng với vé tàu, cái gì cũng không lấy, xoay người liền đi ra ngoài.

Mai trong vườn, từng gốc hoa mai quý báu tất cả đều đứng yên.

Nàng đi đến một gốc cây hoa mai, bẻ một cành mai. Năm đó khi gả đến Hạ Hầu gia, nàng mang theo cành mai này mà đến, nay nàng phải rời khỏi, cũng muốn đem một cành mai cùng nhau rời đi.

Bông tuyết từng trận từng trận rơi xuống, nàng bước qua tuyết đọng, tránh đi đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, theo lối nhỏ hướng cổng chính đi đến. Mới đi đến trước cửa, quân sự đã đuổi kịp.

Trên tay lão nhân cầm một chiếc ô, cùng áo khoác ngoài mùa đông của nàng.

“Phu nhân!” Quân sự gọi, trên gương mặt đầy nếp nhăn có vài giọt nước mắt. “Phu nhân, để cho ta. để cho ta... Cho phép ta đưa người ra khỏi thành!”

“Không cần.”

“Phu nhân...”

Nàng cười tự giễu. “Ta đã không còn là phu nhân.”

“Không, phu nhân vĩnh viễn là phu nhân.” Quân sự kiên trì, cố chấp muốn thay nàng phủ thêm áo ngoài. “Bên ngoài tuyết rơi, ngài không cho ta đưa đi, ít nhất mặc thêm áo ngoài vào.”

Họa Mi cười nhẹ không cự tuyệt, phủ thêm áo ngoài rồi lại muốn bước đi.

“Phu nhân,” lão nhân lại gọi, những giọt lệ già nua rơi xuống. “Ô cũng cầm đi!”

“Không cần.” Nàng lắc đầu, đối với lão nhân mỉm cười. “Quân sự, từ nay về sau phải bảo trọng.” Nói xong, nàng liền bước vào giữa bão tuyết mờ mịt.

Từng trận lại từng trận tuyết rơi xuống.

Gần cuối năm, trời lại sắp vào đêm, đại tuyết làm cho người đi đường vội chạy trốn từ trước. Trên đường lớn chỉ có nàng một người lẻ loi độc hành, dấu chân nho nhỏ hiện lên trên tuyết rất rõ ràng.

Trong thành, gió tuyết tung bay nơi phía chân trời.

Lòng nàng sầu muộn đau đớn.

Trái tim thật sự có thể vỡ nát rĩ máu sao?

Bông tuyết hạ xuống, dần dần bao trùm dấu chân, nàng nhìn thẳng phía trước, càng đi càng xa, bóng dáng càng lúc càng nhỏ, không một lần quay đầu lại.

Bóng dáng của nàng cuối cùng cũng biến mất giữa đại tuyết mờ mịt.

7. Chương 7

Phong tuyết tung bay nơi chân trời.

Trong thành.

Bông tuyết nhẹ nhàng bay vào qua cửa sổ mở rộng, lọt vào lầu hai lương hành Hạ Hầu, hạ xuống trên vai của một nam nhân. Hắn đứng ở trước cửa sổ, không sợ phong lạnh tuyết hàn, lẳng lặng đứng thẳng bất động, nhìn vào thân ảnh tiêm nhược càng đi càng xa trong bão tuyết.

Hắn nhìn nàng rời đi, trên gương mặt thanh lãnh không hề có một tia biểu tình. Chỉ có cặp mắt đen tinh tường, sâu thẳm không đáy kia, sau khi nàng bước ra khỏi Hạ Hầu phủ, mới tháo gỡ tầng tầng lớp lớp nguy trang, để lộ ra ngũ tạng thiêu đốt đau nhức.

Quản sự đi lên lầu hai, đứng sau lưng hắn dùng tay lau nước mắt, nghẹn ngào mở miệng.

“Hổ gia, phu nhân đã rời đi.”

“Mọi chuyện đều an bài ổn thỏa chưa?” Hạ Hầu Dần không có quay đầu, vẫn nhìn chăm chú vào trong trời tuyết, bóng dáng nàng dần dần biến mất.

“Đã xong.”

“Phái người đuổi theo.”

“Đã đuổi theo.”

“Đừng để cho nàng gặp chuyện không may.”

“Đã biết.”

Đồng Khiết vẫn mãi đứng ở một góc, vẻ mặt bất lực, trong mắt đầy lệ. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng đau như cắt, cuối cùng cố lấy dũng khí rụt rè hỏi: “Hổ gia, thật sự phải làm như vậy sao?”

Trong khoảng thời gian qua, tất cả những gì Hạ Hầu Dần phân phó, nàng đều nghe theo chưa từng chất vấn. Nhưng buổi tối hôm nay, khi Họa Mi thật sự rời đi, nàng cơ hồ không thể chịu đựng được tự trách trong lòng. “Hổ gia, hay là bây giờ ngài đuổi theo, cùng phu nhân giải thích rõ ràng, vẫn còn kịp...”

“Không, ” Hạ Hầu Dần lắc đầu, “Không còn kịp rồi.”

Chỉ cần có thể bảo trụ Họa Mi, chuyện gì hắn cũng làm được.

Mấy ngày qua, hắn đích thực không ngại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Hắn rất hiểu nàng, chính vì quá hiểu nên biết nên làm như thế nào, mới có thể khiến cho trái tim nàng bằng giá nhất, mới có thể làm nàng đau lòng nhất, mới có thể nhanh chóng làm nàng chết tâm...

Từng, hắn muốn bảo hộ nàng trong ngực, cả đời nhất thế.

Nhưng mà bây giờ, khi ngực hắn đã không hề an toàn, hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm, dùng đủ mọi phương thức khiến nàng rời đi.

Phong tuyết tung bay, từng trận lại từng trận.

Trên vai Hạ Hầu Dần tích tụ một tầng tuyết trắng, nước tuyết lạnh như băng bị nhiệt độ cơ thể hắn hòa tan, xiêm y màu đen ướt sũng nước. Gió lạnh thấm vào xương tủy, nhưng hắn vẫn tiếp tục đứng nguyên chỗ cũ, chuyên chú quan sát, nhìn về phía xa xa, mãi cho đến khi thân ảnh Họa Mi biến mất giữa cơn đại tuyết, hoàn toàn mất hút.

Sau đó, hắn nắm chặt hai nắm tay, biểu tình lạnh lẽo xoay người, bước nhanh ra khỏi cửa sổ.

Nàng đi rồi.

Mà hắn còn có một cuộc ác chiến cần đánh.

Đêm khuya.

Trạm dịch bên cạnh bến đò yên tĩnh không tiếng động, Họa Mi lẻ loi một mình ngồi ở góc đại sảnh, lặng im giống muốn hòa tan vào bóng đêm.

Trạm dịch tuy đơn sơ, nhưng đóng cửa sổ lại vẫn có thể che đầy phong tuyết, giữa đại sảnh đốt lò sưởi, làm cho hành khách ngủ lại sưởi ấm..

Phần lớn thương lữ bên cạnh đều có vài bao lớn bao nhỏ hành lý, chỉ có Họa Mi cô độc.

Tất cả hành lý nàng mang theo chính là phong hưu thư trong ngực, một cành mai có nhiều nụ sắp trở hoa cùng với vé tàu trong tay.

Ánh nến ấm áp chiếu sáng lên chữ viết cùng thương ấn trên vé tàu, nơi đến là chỗ nàng ở trước khi xuất giá, trở lại tòa thành đó.

Hạ Hầu Dần không hổ là thương nhân, chẳng những ngày thường đối với những thương gia có quan hệ làm ăn tiêu phí ngân lượng tuyệt không nường tay, ngay cả với hạ đường thê (người vợ bị bỏ rơi) như nàng, hắn cũng không hề keo kiệt. Tuy rằng một vạn lượng ngân phiếu nàng không nhận, nhưng khi nhìn kỹ vé tàu trong tay, nàng biết hắn cũng đã bỏ ra một số tiền lớn.

Tấm vé này là vé của thương đội Bắc Vân cao cấp nhất đi trên kênh đào đường hoàng, khoang phòng cũng là nơi thoải mái nhất giữa con thuyền, xa hoa nhất, trên thuyền thậm chí còn có nô bộc và nha hoàn, đáp ứng nhu cầu của khách bất cứ lúc nào, chăm lo ba bữa ăn

Hắn mua cũng là vé gần đây nhất.

Nhìn ra được, Hạ Hầu Dần thật là khẩn cấp, hy vọng nàng mau mau rời đi Phượng Thành. Chỉ cần ngồi trên chiếc thuyền kia, không đến mười ngày, nàng có thể trở lại nhà mẹ đẻ.

Họa Mi chăm chú nhìn vé tàu, từ đêm khuya cho đến bình minh.

Hừng đông, tuyết vẫn chưa dừng, trạm dịch dần dần náo nhiệt lên, một loạt thương thuyền đứng ở bến tàu, truyền đến những âm thanh vang dội thét to, thuyền viên vội vàng đem hàng hóa, từ trên bờ khiêng vào trong khoang.

Bên ngoài trạm dịch, tụ tập không ít người bán hàng rong, to tiếng rao thức ăn, hương khí thực vật thoảng đến trạm dịch, thương lữ dần dần tỉnh lại.

Có người đem theo hành lý, đến bên ngoài gọi người bán hàng rong, trong thời gian chờ đợi uống bát cháo nóng hầm hập. Còn có người lấy lương khô từ bọc hành lý ra ăn, chờ khi no bụng liền chuẩn bị lên thuyền xuất phát.

Bến cảng gần cuối năm, thương lữ về quê hương không ít, vì tiền đầy túi, nên dù là lễ mừng năm mới, thương thuyền vẫn vận chuyển, bến tàu người đến người đi, so với bình thường thậm chí còn náo nhiệt hơn, tuyết đọng đều bị mọi người đạp thành băng.

Họa Mi cầm vé tàu tìm ra đội tàu, theo chỉ dẫn của thuyền viên, tìm được bên cạnh bến tàu, chủ thuyền đang cầm bút lông và tập giấy, vội vàng kiểm tra hàng hóa.

Nhìn thấy loại vé tàu, thuyền lão bản hai mắt sáng lên, lập tức biết ngay là khách quý, vội vàng bỏ bút tự mình tiến lên tiếp đãi.

“Vị phu nhân này, thỉnh ở trong này đợi trong chốc lát, chờ khoang thuyền sửa sang tốt, ta liền phái người hộ tống phu nhân lên thuyền.” Nét mặt hắn tươi cười, ân cần nói xong còn quay đầu thét to: “Cái kia, cái kia, cái kia cái kia cái kia ai, mau lấy ghế dựa lại đây.”

“Không cần.”

“Phu nhân ngài đừng khách khí, trời lạnh như thế, để cho ngài chờ ở chỗ này, là ta không đúng.” Hắn quay đầu lại kêu: “Cái kia, cái kia, cái kia cái kia cái kia cái kia ai, mau đem hỏa lò chuyển lại đây, đừng làm cho phu nhân đông lạnh.”

“Thuyền lão bản, không cần.” Họa Mi ngữ khí bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Ta đến trả lại vé tàu.” Thuyền lão bản quay đầu đến, khuôn mặt vốn tươi cười nháy mắt đều biến thành u sầu. Hắn kinh sợ, cơ hồ toát ra mồ

hội lạnh, vội vàng hỏi: “Phu nhân, có phải hay không tiểu nhân có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn, chộc giận phu nhân.”

“Không phải, thuyền lão bản xin đừng hiểu lầm.” Nàng thản nhiên giải thích. “Chính là nơi ta muốn đi cũng không phải chỗ này.”

Sau một đêm suy nghĩ, Họa Mi quyết định sẽ không trở về nhà mẹ đẻ.

Phụ thân cùng mẫu thân đã mất trước khi nàng xuất giá, nay chủ nhà là ca ca cùng chị dâu. Nhà mẹ đẻ cũng là kinh thương, nhìn bên ngoài cũng có chút quy mô, lúc trước có thể nói được chuyện hôn nhân với Hạ Hầu gia, anh trai và chị dâu mừng rỡ, khắp nơi dàng hoàng khoe ra, sợ người khác không biết Liễu gia cùng Hạ Hầu gia thành quan hệ thông gia.

Anh trai và chị dâu sĩ diện, lúc nàng ở nhà mẹ đẻ cũng đã cảm thụ sâu sắc. Nay, nàng bị Hạ Hầu Dần đuổi đi, anh trai và chị dâu chỉ sợ cũng không vui khi thấy nàng.

Thuyền lão bản chăm chú nhìn sắc mặt Họa Mi, thật cẩn thận hỏi: “Như vậy, xin hỏi phu nhân, ngài muốn đi chỗ nào?”

Nàng không đáp hỏi lại:

” Đội tàu thuyền của ngài, xa nhất là đến đâu?”

“Xích Dương thành.”

Nàng nghe qua tòa thành kia.

Đó là tòa thành xa nhất ở phía nam miền Nam, khí hậu nóng bức có tiếng, bởi vì ở cuối cùng kênh đào, lân cận lại giáp ven biển, là cửa khẩu tiếp xúc của miền nam và dị quốc nên trong thành mặc dịch buôn bán phồn vinh, dân cư đông đúc.

Tòa thành kia cách nhà mẹ đẻ của nàng rất xa, cách Phượng Thành càng xa hơn.

“Được, như vậy liền sửa đi Xích Dương Thành.” Nàng hạ quyết định.

“Nhưng mà phu nhân, thuyền đi vào đó là thuyền hàng!”

“Thuyền hàng không đón khách sao?”

Thuyền lão bản lộ ra biểu tình khó xử.

“Thuyền hàng là có đón khách, nhưng là. Nhưng là.” Thuyền lão bản muốn nói lại thôi, nhìn trước mắt vị phu nhân này, tuy rằng không có hành lý, cũng không có nô bộc theo hầu, nhưng hẳn duyệt người vô số, liếc mắt một cái liền nhìn ra, đối phương khẳng định là nữ quyền của nhà phú quý.

“Nhưng là cái gì?” Họa Mi vô cùng kiên nhẫn hỏi.

“Ách, thiết bị trên thuyền hàng khó tránh khỏi đơn sơ chút, sợ phu nhân ngồi không thoải mái.”

“Không sao.” Ngữ khí của nàng nhu hòa, nhưng cũng kiên định, làm cho người ta không thể cự tuyệt. “Chỉ cần thuyền lão bản thay ta an bài, trên thuyền có cái khoang nhỏ có thể ở, ba bữa lương thực là đủ rồi.”

Thuyền lão bản do dự trong chốc lát, mới gắng gượng gật đầu. “Tốt, ta liền thay ngài an bài, đem vé tàu đổi.”

“Đa tạ thuyền lão bản.”

“Đây là việc nên làm.” Thuyền lão bản luôn miệng nói, nhận lấy vé tàu Họa Mi đưa, sau đó xoay người đến chiếc bàn nhỏ, cầm lấy bàn tính tích tích đáp đáp tính toán một hồi.

Sau một lúc lâu sau, hắn tính toán xong vào mục, từ ngăn kéo lấy ra một số ngân lượng cẩn thận bao lại rồi cầm vé tàu mới đưa cho Họa Mi. “Phu nhân, đây là khoảng dư thay đổi vé tàu, thỉnh ngài kiểm một chút xem có lầm hay không.”

Nàng nhận lấy vé tàu cùng với số tiền, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. “Ta tin ngài.” Sau khi đem ngân lượng nhét vào trong tay áo, nàng ngừng đầu hỏi: “Xin hỏi thuyền lão bản, ta khi nào thì có thể lên thuyền?”

“A, hiện tại là có thể.” Thuyền lão bản vẫn là không dám chậm trễ, cầm lấy bàn ô bên cạnh, tự mình vì Họa Mi bung dù chắn tuyết. “Ta hộ tống phu nhân đi qua.”

Chiếc thuyền hàng đó đậu ở cuối cùng bến tàu, thân thuyền thật lớn, lại không hề trang sức, không có vẻ ngoài hoa lệ, nhưng rắn chắc mà bền vững, nhìn ra được tuy rằng vận chuyển đã lâu nhưng vẫn được chiếu cố rất khá.

Trên boong thuyền, nối tiếp với bến tàu, thuyền viên khiêng hàng hóa tới tới lui lui sắp xếp, nhìn thấy Họa Mi đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Thuyền lão bản hộ tống Họa Mi lên thuyền đặc biệt cùng cùng thê tử thuyền trưởng dẫn dò phải chiếu cố tốt, rồi lại tự mình dẫn nàng đi xuống khoang thuyền nhìn khoang, xác định khoang tuy nhỏ nhưng sạch sẽ chỉnh tề.

Thiết bị trên thuyền hàng tuy không bằng thương thuyền, thuyền lão bản so với nàng càng cẩn thận, khắp nơi nhìn nhìn, phái người rời thuyền thu xếp một ít đồ dùng trong khoang thuyền không có sau đó mới cung kính từ biệt.

Lúc gần đi, hẩn để ô lại.

Họa Mi ở khoang đợi một chút, trước lấy ra cành mai trong ngực ngâm vào thau nước, cho đến khi thân thuyền hơi động, bên ngoài thuyền đến âm thanh quát to, xác định thuyền sắp khởi hành, nàng mới cầm chiếc ô đi ra khoang, đi đến boong tàu.

Bất luận là boong thuyền hoặc dây thừng cũng đều đã thu hồi, thuyền công theo từng chức vụ, tuy rằng bận rộn nhưng cũng ngăn nắp có trật tự.

Thuyền hàng thật lớn chậm rãi, chậm rãi rời đi bến tàu. Phía trước cách đó không xa, bao trùm ở giữa tuyết trắng, Phượng Thành cũng đồng dạng chậm rãi, chậm rãi dần cách xa nàng.

Trời giá rét đông lạnh, trên mặt sông đã kết một tầng băng mỏng, khi thuyền hàng di động đem miếng băng mỏng trên bề mặt đục vỡ, vụn băng ở dưới thuyền cách cách rung động.

Họa Mi cố chịu đựng, đứng giữa tuyết nhìn Phượng Thành.

Sau đó, nàng lấy một cái hà bao từ chiếc túi trong nội y. Trên bề mặt hà bao dùng chỉ thêu màu đỏ, thêu hổ văn tinh xảo.

Nàng cầm hà bao trên tay ném ra xa thuyền. Hà bao tinh xảo rơi trên vụn băng, lúc đầu chưa chìm xuống dưới, sau một lát mới chậm rãi rơi vào trong nước, bị nước sông bao phủ.

Thê tử thuyền trưởng gần đó chỉ nhìn thấy hà bao rơi xuống thuyền mà không nhìn thấy là rơi như thế nào, lập tức chạy đến vội vàng hô;

“A, phu nhân, hà bao của ngài rơi!”

“Không phải rơi, là ném.” Họa Mi lạnh lùng đáp.

“Phải không? Ném như vậy thật đáng tiếc!”

“Không thể luyến tiếc, ” nàng nhìn chăm chú vào Phượng Thành, nhẹ giọng trả lời: ” Nó với ta mà nói, đã muốn không có ý nghĩa gì.”

Nói xong, nàng rời đi boong thuyền xoay người đi xuống khoang, đem Phượng Thành dần dần rời xa cùng với hà bao rơi xuống nước, từ nay về sau đều bỏ ra khỏi tâm trí.

Thuyền hàng ở trên kênh đào lớn đi khoảng hai mươi ngày mới tới Xích Dương Thành phía nam.

Tuy rằng ngày tết đã qua, các ngành các nghề đều đã buôn bán, trong Xích Dương thành lại vẫn ngửi ra mùi vị năm mới, trước cửa mỗi nhà đều có thiếp đỏ thăm câu đối xuân, phía trên phủ phấn vàng còn lờ lờ tỏa sáng, không ít người sau ngày tết bắt đầu chuẩn bị hội đèn lồng nguyên tiêu, những người làm tất cả đều bận tới mảy mảy mắt.

Sau Họa Mi rời thuyền, được sự giới thiệu của thê tử thuyền trưởng, tìm được một gian khách điểm không lớn làm nơi tạm cư trú.

Nàng vốn tiêm nhược, hơn nữa sau biến cố, trong đôi mắt trong suốt lúc nào cũng đầy vẻ ảm đạm u sầu, khiến cho người khác nhìn thấy đau lòng. Bất luận là gặp ai cũng đều kích khởi ý muốn bảo hộ của người bên ngoài, vội vã muốn đưa tay hỗ trợ, hết sức giúp đỡ nàng

Biết nàng ở trong Xích Dương thành không có người quen, khách điểm lão bản nương thương cảm, cho nàng một gian phòng rất thanh tĩnh, còn lặng lẽ hạ thấp tiền thuê.

Không chỉ như thế mà ngay cả ba bữa của Họa Mi, lão bản nương cũng chiều cố đến. Tiết nguyên tiêu, lão bản nương thậm chí còn nấu bánh nguyên tiêu thật ngon, tự mình đưa đến phòng nàng.

Lúc ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, Họa Mi đang ở trên giường nghỉ ngơi.

Dạo này nàng luôn có cảm giác mệt mỏi, ngay cả ban ngày cũng tham ngủ, ngủ nhiều mà lại sâu, lúc tỉnh lại cũng vẫn là cảm thấy mệt.

Ngày cả đêm nay là ngày hội Nguyên tiêu, Xích Dương thành khắp nơi hoa đăng treo cao, chợ hoa đèn sáng như ban ngày. Tiếng cười vui vẻ của mọi người từ ngoài cửa truyện vào tiến vào, bọn họ vui đùa ầm ĩ, đoán đố đèn, cả nam lẫn nữ đi qua bên dưới cửa sổ.

Ngoài cửa lễ khánh náo nhiệt cùng Họa Mi tất cả đều không quan hệ, nàng vẫn ở phòng nhỏ lý, bởi vì thân thể không khỏe mà yếu ớt vô lực.

Tiếng đập cửa kéo dài một lúc lâu, nàng mới có khí lực cử động thân mình, miễn cưỡng đi đến cạnh cửa, mở cửa cho lão bản nương.

Cửa vừa mới mở ra, lão bản nương nhìn thấy Họa Mi lập tức liền kinh hô.

“A, muội tử, sắc mặt ngươi tại sao vẫn kém như vậy?” Nàng vội vàng đi vào trong phòng, nhanh chóng đặt bát bánh nguyên tiêu xuống, cơ thể mập mạp gọn gàng xoay người, đưa tay đỡ Họa Mi ngồi xuống.

“Có lẽ là lần trước lên thuyền, tạm thời mệt, lúc này còn chưa hồi phục!” Họa Mi suy yếu cười.

“Như vậy không được, ta thấy ngươi hôm nay hình như cái gì cũng chưa ăn.”

“Đại khái là khí hậu không quen, cho nên không khẩu vị.”

“Không được, ít nhất phải ăn một ít, bằng không thân mình sẽ càng yếu hơn.” Lão bản nương lắc mạnh đầu, đem bát nguyên tiêu trên bàn, đưa đến trước mặt Họa Mi. “Ta nấu chút bánh nguyên tiêu, ngươi cũng nếm thử đi!”

“Cảm ơn.”

Họa Mi nhẹ giọng nói lời cảm tạ, cầm lấy thìa, múc một viên bánh nguyên tiêu tròn mềm mại đưa đến bên môi nhưng vẫn không nuốt xuống được.

Khoảng thời gian này nàng thật sự ăn rất ít.

Cũng không phải bởi vì chi phí không đủ. Tại thuyền trình, lúc cưỡi ngoại bào mới phát hiện ở túi bên trong có một bao châu báu. Nhưng châu báu này tất cả đều là trang sức nàng mang ở Hạ Hầu gia khi, bên trong có một phần là của hồi môn, phần khác còn lại là lễ vật Hạ Hầu Dân mua tặng nàng khi vợ chồng ân ái.

Có lẽ quần sự lo lắng cuộc sống sau này của nàng, cho nên mới đem bao châu báu này, vụng trộm giấu trong ngoại bào của nàng.

Sau khi đi vào Xích Dương thành, chuyện đầu tiên Họa Mi làm chính là đem châu báu hân tặng bán đi, đổi thành một số lượng lớn ngân lượng.

Nghiêm trọng ảnh hưởng nàng thêm ăn, là tình trạng của cơ thể.

Ngồi trên thuyền hàng rời đi Phượng Thành không bao lâu, nàng mà bắt đầu nôn mửa, không chỉ ăn cơm mà ngay cả uống nước nàng đều muốn nôn.

Trong lòng nàng đoán rằng, vì bản thân quen sung sướng nên trong khoảng thời gian ngắn còn không quen đi tàu xe mệt nhọc, đường xá xa xôi lữ trình, mới có thể choáng váng nôn lợi hại như vậy.

Ai biết, sau khi xuống thuyền, tình trạng nôn mửa chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng nghiêm trọng .

Nghe mùi thức ăn, nàng mới uống một muống ngọt canh, thậm chí ngay cả bánh nguyên tiêu còn không có nuốt vào bụng, một cảm giác quen thuộc lại lần nữa xông lên, chất lỏng ẩm ẩm từ dạ dày thoát ra.

Nàng chỉ kịp đẩy bát canh ra, tiếp theo cúi người, khó chịu bắt đầu nôn, nôn ra ngum ngọt canh, dạ dày trống không còn không chịu buông tha nàng, từng đợt co rút buộc nàng nôn một hồi lâu sau mới thoáng bình ổn xuống.

“Đến, lau miệng trước.” Lão bản nướng canh giữ ở một bên, vẻ mặt lo lắng vội vã đưa khăn mặt. “Đợi lát nữa súc miệng mới có thể nhẹ nhàng, khoan khoái chút.”

Họa Mi suy yếu không thôi, vươn tay nhỏ bé khẽ run rẩy tiếp nhận khăn mặt, thấy bát nguyên tiêu trên bàn bị nàng đánh nghiêng.

“Thực thật có lỗi, lãng phí ý tốt của tỷ tỷ.”

“Ai nha, khách khí như vậy làm cái gì? Chẳng qua là một chén nguyên tiêu thôi, dưới lầu còn có một tô lớn!”

Họa Mi trên mặt tái nhợt, cố gắng mỉm cười.

Khuôn mặt tròn vo của lão bản nướng tiến đến trước mặt nàng, cẩn thận quan sát trong chốc lát, càng xem càng nhíu mày .

“Nhưng mà, muối tử, người nôn như vậy, thật sự không giống như khí hậu không quen.” Lão bản nướng dừng một chút, tuy rằng đoán được một chút nhưng lại không nên nói ra. “Ta xem, người ngày mai đi để cho đại phu nhìn một cái đi!”

“Tỷ tỷ, không cần...”

“Được rồi, ta đi thỉnh đại phu, để hắn đến xem bệnh cho người.”

Họa Mi thở dài một hơi, cuối cùng cảm nhận được sự nhiệt tình cùng với cố chấp của người miền Nam. Xem ra, vô luận như thế nào, nàng ngày mai không đi khám bệnh là không được.

“Để ta tự đi!” Nàng gắng gượng mỉm cười. “Ra ngoài một chút cũng tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy, đại phu hiệu thuốc bắc tại phố sát bên, chẳng những bộ dạng nhã nhặn tuấn tú, y thuật cũng tốt thật sự!” Lão bản nướng nhiệt tâm đề cử. “Người đó, sáng mai, ra khách sạn liền đi về bên trái, đi tới đằng trước cửa hàng nước trà rồi quẹo phải, đi vài bước là có thể nhìn thấy .”

“Cám ơn tỷ tỷ.”

Có lời chỉ dẫn cùng với nhiệt tình “đề cử người” như vậy, Họa Mi thật sự là chối từ không được. Ngày hôm sau, nàng cố hết sức chống thân mình mệt mỏi, trước ánh mắt chăm chú của lão bản nướng, đi ra cửa chính khách điểm.

Hiệu thuốc bắc đích thực ngay tại phố bên cạnh, đường đi rất gần.

Nhưng mà cho dù lộ trình gần như vậy, đối với Họa Mi hiện tại mà nói cũng là một loại gánh nặng. Thật vất vả đi đến hiệu thuốc bắc, sắc mặt nàng đã muốn trắng bệch, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Một thanh niên diện mạo nhã nhặn đứng ở trong hiệu thuốc bắc đang ở cúi đầu bốc thuốc, trong lúc vô ý ngẩng đầu, nhìn thấy Họa Mi choáng váng sắp ngã, liền sợ hãi bước nhanh vài ba bước đến, giúp đỡ nàng đi đến hiệu thuốc.

“Phu nhân, ngài có khỏe không?”

Nàng suy yếu không thôi, nghe thấy vấn đề này vẫn là nhịn không được cong môi.

“Không tốt.”

“A, phải phải phải...” Biết nói lỡ lời, thanh niên có chút xấu hổ.

“Ta đến xem đại phu .”

“Ta chính là đại phu.” Thanh niên vội vàng nói.

Họa Mi có chút kinh ngạc.

Nàng thật không nghĩ đến, vị đại phu được lão bản nương tôn sùng lại tuổi trẻ như thế. Nhìn bộ dạng hắc, tuổi hẳn là cùng nàng xấp xỉ.

“Phu nhân thỉnh đến bên này.” Thanh niên đứng dậy, dẫn nàng đi đến ngồi cạnh bàn. “Thỉnh vươn tay cho phép tại hạ bắt mạch.” Hắc đưa ra một cái gối còn khá mới, giữa gối đã lõm xuống, đoán được công việc của hắc rất hưng thịnh.

Họa Mi đưa tay cổ tay gác lên trên gối.

“Phu nhân dạo này cảm thấy làm không thoải mái như thế nào?” Thanh niên một bên thay nàng bắt mạch, một bên dò hỏi, không nhìn khí sắc của nàng.

“Không thể nói rõ không thoải mái như thế nào. Chính là mệt mỏi, thường xuyên nôn mửa, gần như không thể ăn cơm.”

” Tình huống này bao lâu rồi?”

“Gần một tháng.”

Thanh niên gật gù đầu. “Tay kia thì cũng xin vươn đến.”

Họa Mi làm theo.

Thanh niên bắt mạch tượng của nàng, biểu tình thận trọng, sau một lúc lâu sau mới lộ ra tươi cười. “Chúc mừng phu nhân, ngài là có tin vui !”

Sắc mặt của nàng nháy mắt trở nên trắng bệch.

“Có... Có... Có thai?” Nàng lặp lại hai chữ này, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiếp nhận.

“Đúng vậy, theo mạch tượng mà nói, phu nhân thai hơn ba tháng.” Thanh niên cười nói, còn thêm một câu: “Tôn phu nhất định sẽ thật cao hứng .”

“Trượng phu của ta tháng trước đã chết .” Nàng mặt không chút thay đổi trả lời.

Thanh niên lại lần nữa lộ ra biểu tình xấu hổ.

“Ách... Vậy... Vậy....Vậy phu nhân ngài càng cần phải chiếu cố thân mình.” Hắc rời đi chỗ ngồi, đến trước hiệu thuốc bắc bốc mấy thiệp dược, dùng giấy bao cẩn thận bao lại, sau đó buộc dây rồi mới tự tay giao cho Họa Mi. “Đây là thuốc an thai. Phu nhân khí hư thể nhược, lúc này phải điều dưỡng tốt cơ thể, thuốc này mỗi ngày đều phải uống, không thể gián đoạn.”

Họa Mi gật gù đầu, lấy tiền chẩn bệnh đặt ở trên bàn, sau đó mang theo mấy bao thuốc dưỡng thai, như du hồn bước đi ra hiệu thuốc bắc.

Sắc mặt nàng trắng bệch, như đang phiêu đảng, chậm rãi tiêu sái về khách sạn, rồi sau đó vô thanh vô tức tiêu sái lên lầu, trở lại trong phòng.

Mang thai.

Nàng mang thai .

Nàng dĩ nhiên vào giờ phút này mang thai !

Thành thân mấy năm, bọn họ đều muốn có hài tử, Chú Sinh nương nương lại chậm chạp không cho hài tử đến với bọn họ, hắc thậm chí còn dùng lý do này hù dọa nàng, làm ột nữ nhân khác thay thế vị trí của nàng.

Nay, mãi đến lúc sau khi nàng bị hưu, nàng lúc này mới phát hiện, trong bụng có cốt nhục của Hạ Hầu Dần. Họa Mi hai tay nhẹ ôm bụng vẫn còn bằng phẳng, nhìn không ra dấu hiệu mang thai. Nàng suy yếu nhắm mắt lại, ngã xuống trên giường, tay ôm lấy bụng không buông ra.

Nếu là con gái, sẽ giống nàng. Nếu là con trai khẳng định sẽ giống hệt hân nam nhân nàng từng yêu thương mà nay nàng không nguyện đề cập, không muốn nhớ tới, không muốn mơ về.

Đứa nhỏ sẽ có mắt của hân, mi của hân, mũi của hân...

Đây là việc châm chọc đến cỡ nào

Nàng ôm bụng, cuộn thân mình gầy yếu, một mình nằm tại thành ở tận cùng phía Nam, trong phòng một gian tiểu khách sạn, bên cạnh không có một người quen thuộc.

Nhị hồ âm nhạc từ ngoài cửa sổ truyền đến, cùng với tiếng ca xa xa bay tới, tiếng ca réo rắt thảm thiết, một câu một câu đều như là đập vào trong lòng nàng.

Nương hoài nhi một tháng không hay biết, nương hoài nhi hai tháng mới biết chuyện này.

Nương hoài nhi ba tháng ăn uống vô vị, nương hoài nhi bốn tháng tứ chi vô lực,

Nương hoài nhi năm tháng đầu vầng mắt hoa, nương hoài nhi sáu tháng lo lắng đề phòng,

Nương hoài nhi bảy tháng thân nặng như núi, nương hoài nhi tám tháng không dám nói cười,

Nương hoài nhi chín tháng nửa bước khó khăn, nương hoài nhi mười tháng mới cách nương hoài.

Tiếng ca vang lên, nàng nằm ngả trên giường đem thân mình cuộn mình càng chặt. Những cảm xúc đọng lại đã lâu, vào giờ phút này rốt cục cố nén không được, nàng ôm chặt bụng, khả năng tự kiềm chế sụp đổ, một dòng lệ nóng cuối cùng cũng chảy ra ở hốc mắt, đọng lại trên gối.

Những giọt lệ, như là ngừng không được, từng dòng lại từng dòng tuôn ra, giống như chuỗi trân châu bị chặt đứt.

Đây là lần đầu tiên sau khi bị hưu, nàng rơi lệ khóc.

Tiếng khóc nghẹn ngào cùng với tiếng ca ngoài cửa sổ rất lâu sau vẫn không ngừng lại.

8. Chương 8

Xích Dương thành tháng năm, điểm dương cao chiếu, người nào cũng mồ hôi rơi như mưa.

Họa Mi vốn tưởng bản thân chỉ sợ lạnh. Ai ngờ sau khi đặt chân nơi này, mới là đầu hạ, nàng đã toàn thân mồ hôi nóng bức, suốt đêm đều phải trần trọc hồi lâu, thật vất vả mới có thể đi vào giấc ngủ.

Hai tháng trước nàng đã chuyển khỏi sách sạn, dùng một phần ngân lượng mua một tòa nhà có khoảng sân nhỏ, nhưng lão bản nương vẫn đối với nàng chiếu cố có thêm, hai ba ngày là chạy đến nơi này.

Lão bản nương sinh quá năm người con, rất kinh nghiệm nói cho nàng, khi nôn mửa thân mình sẽ sợ lạnh, đợi cho tình trạng nôn mửa dịu xuống, phụ nữ có thai sẽ dễ dàng cảm thấy oi bức không chịu nổi.

Nay, Họa Mi mang thai đã bảy tháng .

Sinh mệnh nhỏ nhẻ ngay tại trong bụng nàng, dần dần, dần dần lớn lên. Thỉnh thoảng, em bé trong bụng, hoạt bát đuổi người chen chân, nàng sẽ nhẹ nhàng vỗ về bụng, ôn nhu cùng đứa nhỏ nói chuyện.

Vì đứa nhỏ, nàng nhất định phải phấn chấn vùng dậy.

Tuy rằng trong tay không hề thiếu châu báu, nhưng miệng ăn núi lở, cuối cùng cũng không phải biện pháp, một khi đứa nhỏ sinh ra, chi tiêu tất phải tăng lên.

Trừ bỏ giảm chi tiêu, biện pháp tốt nhất chính là làm ăn buôn bán.

Xích Dương thành buôn bán cường thịnh, lại ở phía nam biên thù, mặc dù tráng lệ không bằng Phượng thành, nhưng thành thị này có sức sống mãnh liệt, chiến tranh cùng Bắc quốc, triều đình thối nát đều cách nơi này rất xa xôi. Nơi này mọi người phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, trong thành thường xuyên nhìn thấy thương nhân dị quốc đi lại.

Ngày ấy, gió mùa hạ nóng như đổ lửa.

Họa Mi miễn cưỡng cầm ô che bớt ánh sáng mặt trời gay gắt, cầm khăn tay cùng đi với nha hoàn thuê chiếc lạnh kiệu xuất môn, đi đến phố ngũ dương bên cạnh cảng.

Phố rộng lớn mà thẳng tắp, lân cận cảng, một năm ba trăm sáu mươi năm ngày bất luận ngày nào cũng đều rất đông đúc. Thuyền viên ở chỗ này tiêu xài, thương lữ ở chỗ này giao dịch, người trong nước cùng dị quốc ở trên đường qua lại.

Ở trong Xích Dương thành mấy tháng, Họa Mi đã thăm dò tại đây, các loại thức ăn, y phục, ngủ nghỉ thói quen cùng với nhu cầu.

Nàng vì sinh tồn cộng thêm sở trường buôn bán được tôi luyện, khiến nàng tinh tường nhìn ra, ngũ dương phố khẳng định có khả năng làm ăn tốt. Hơn nữa, chẳng những là khả năng buôn bán tốt, lợi nhuận còn không thấp, sẽ nuôi sống mẫu tử hai người, duy trì cuộc sống bình thường có thể nói là dư dả.

Hơn một tháng trước, nàng ở đường phố ngũ dương, phát hiện một gian cửa hàng không tiếp tục kinh doanh.

Đoạn đường này thật tốt, bên trong cửa hàng bố trí ngay ngắn, lớn nhỏ vừa phải, dùng để làm gian hàng ăn nếu kinh doanh thoả đáng, có thể mang lại thật nhiều lợi nhuận. Nàng đến xem qua vài lần, càng xem càng vừa lòng.

Không chỉ như thế, ngay cả mấy gian hàng ăn phụ cận, nàng cũng đến từng gian kiểm tra, đi ăn thử từng gian, nếm thử hương vị của quán ăn lân cận.

Mấy gian hàng ăn này, bất luận là bài trí, nguyên liệu nấu ăn hoặc là khẩu vị, đều thuộc loại trung bình.

Họa Mi cảm thấy tin tưởng tràn đầy.

Mấy tháng qua, nàng đi theo khách sạn lão bản nương, ở Xích Dương thành chung quanh đi lại, sớm thăm dò cách mua được nguyên liệu nấu ăn tươi mới và giá cả ưu đãi. Nàng đã tìm được một vị đầu bếp nguyên ý phối hợp, dựa vào tay nghề của nàng, có thể nấu chút cháo bổ thân rất ngon, làm vài món thức ăn khéo léo, mà đầu bếp thì có thể phối hợp nguyên liệu nấu ăn, dựa theo khẩu vị của dân bản xứ làm ra món ăn ngon.

Nhưng mà khi mọi sự sẵn sàng, nàng lại đụng phải một vấn đề nan giải.

Chủ nhân cửa hàng không chịu đem cửa hàng cho nàng thuê.

Cho dù là bàn bạc nhiều lần, chủ nhân cửa hàng vẫn không chịu gạt đầu. Họa Mi ngoài mềm trong cứng, đương nhiên không chịu để yên, mặc kệ ánh mặt trời chói chan, nàng ba ngày liên tục đến nhà thăm hỏi với ý đồ thuyết phục đối phương.

Bước xuống lạnh kiệu, nàng lấy khăn tay lụa lau mồ hôi trên trán, trước nhìn bầu trời quang đãng, vạn dặm không mây, tiếp đó mới xoay người đi vào một gian cửa hàng bạc.

Cửa hàng bạc trưng bày rất nhiều châu báu trang sức, đầy đủ trang sức vàng tinh xảo mà chói mắt, cơ hồ làm cho con người cảm thấy chói mắt.

Họa Mi đi thẳng đến góc, đối với một lão nhân đang hút thuốc lờ, nghiêng người thỉnh an.

“Trần lão bản, buổi trưa tốt lành.” Tuy rằng mang thai bảy tháng, động tác của nàng vẫn tao nhã như trước.
“Àn.”

Lão nhân tiếp tục hút thuốc lờ, ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích một chút, trong mũi hừ ra một cái âm, xem như đáp lại sự thỉnh an của nàng.

“Xin hỏi Trần lão bản, thỉnh cầu của Họa Mi lúc trước, ngài cân nhắc như thế nào?”

Lão nhân chậm rãi phun ra một ngụm khói.

“Cân nhắc?” Hắc cầm cán điều thuốc, gõ mặt bàn. “Ta đã nói từ trước, không cần cân nhắc.”

Phản ứng như vậy Họa Mi đã gặp qua mấy lần. Nàng dần lòng nhường nhịn, môi cong lên cười yếu ớt, cố gắng thuyết phục lão nhân ngoan cố này.

“Trần lão bản, ta thuê cửa hàng của ngài, chẳng qua là muốn mở gian hàng ăn, làm điểm buôn bán ”

Còn chưa nói xong, lão nhân đã không tiếc hừ một tiếng.

“Một nữ nhân học nam nhân làm buôn bán cái gì?” Hắc nhướn đôi lông mày hoa râm, không đồng ý nhìn nàng.

“Không ai quy định nữ nhân không thể làm buôn bán.” Họa Mi nhẹ giọng đáp.

” Đúng vậy.” Lão nhân cầm ống thuốc ngọc, cười lạnh một tiếng. “Nhưng mà muốn ta cùng nữ nhân làm việc buôn bán? Hắc hắc, hắc hắc. . . .” Hắc liên tục cười lạnh.

Họa Mi chờ trận cười lạnh kia chấm dứt, mới chậm rãi hỏi: “Trần lão bản không dám?”

Lão nhân cứng đờ, cơ hồ yếu nhảy dựng lên.

“Ai nói ta không dám? !”

“Nếu không phải không dám thì vì sao không chịu đem cửa hàng cho ta thuê?”

“Bởi vì người là cái nữ nhân!”

“Cho nên, Trần lão bản chính là không dám cùng nữ nhân bàn việc buôn bán?” Nàng thông dong hỏi.

Lão nhân nắm chặt tẩu thuốc, tức giận đến hai hàng lông mi đều dựng thẳng lên. Hắc tức giận một hồi lâu, trừng mắt nhìn Họa Mi, một lúc sau đột nhiên lại lộ ra nụ cười giả dối.

“Về gian cửa hàng kia a. . . .” Hắc ngồi xuống vị trí lúc này rồi bắt đầu nuốt mây phun sương.” Ta vừa mới quyết định . Gian cửa hàng kia ta không cho thuê .”

Họa Mi hơi sững sốt. Thỉnh cầu mấy lần không kết quả sau, lần này nàng dùng phép khích tướng nghĩ kích động lão nhân gia nguyện ý đem cửa hàng cho thuê, nhưng là nụ cười của lão nhân lại làm cho lòng nàng sinh cảnh giác.

“Liều quả phụ a, người nghe cho kỹ đây, gian cửa hàng kia ta quyết định chỉ bán, không cho thuê.” Lão nhân đắc ý cười, lại lần nữa gõ gõ cán ống điều. “Giá đây, ân, năm ngàn lượng được rồi.”

Mặc dù là giáo đường tốt, nhưng Họa Mi lúc này cũng thay đổi sắc mặt.

“Trần lão bản, theo ta biết, kia gian cửa hàng cho dù muốn bán, nhiều lắm cũng đáng ba ngàn lượng.” Đây căn bản đã là cố ý làm khó nàng.

“Đúng vậy. Nhưng, ta bán người sẽ bán năm ngàn lượng.” Lão nhân cười ha ha. “Thế nào, không phải lão tử không dám cùng nữ nhân các người làm việc buôn bán, mà là người không có can đảm, cũng không tự nhận thức được vị trí của mình , hừ, nữ nhân a. . . .” Hắc cần nhẫn nói.

“Nếu Trần lão bản tâm ý đã quyết, ta cũng không lại quấy rầy .” Họa Mi trên mặt thản nhiên, tay nhỏ bé lại xiết chặt chiếc khăn lụa. Nàng chậm rãi đi ra cửa hàng bạc, để nha hoàn nâng lên chiếc lạnh kiệu hạng nhất đang đợi.

Năm ngàn lượng.

Nàng không có năm ngàn lượng.

Cho dù thực sự có năm ngàn lượng, nàng cũng sẽ không vì giận dữ mà tiêu năm ngàn lượng đi mua gian cửa hàng kia.

Tuy rằng muốn khai quán ăn nhưng cũng không phải không có cái cửa hàng kia thì không thể. Nhưng mà nàng đã từng tra xét các cửa hàng thích hợp khác, đều khoảng cách quá xa, gánh nặng mạo hiểm cùng phí tổn đều so với cái được chọn rất cao.

Xem ra, nàng thế nào cũng phải buông tha cho gian cửa hàng kia.

Trên đường cái người đến người đi, ánh nắng cực nóng, Họa Mi ngồi trên lạnh kiêu, một tay nhẹ chống cằm dưới lẳng lặng suy tư.

Nàng phải đánh giá lại một lần nữa mới được.

Ba ngày sau, tin tức truyền đến trong tai Họa Mi.

Gian cửa hàng kia đã bán!

Nàng vừa tức vừa giận, đoán người mua khẳng định là cái nam nhân.

Cái tên Trần lão bản xem nữ nhân như giày cũ kia nói không chừng là vì thoát khỏi nàng, hay là vì đùa cợt nàng, trùng hợp có khác người tới cửa mua, hắn liền dùng nhanh nhất tốc độ đem cửa hàng cấp bán. Nàng thật muốn hỏi xem người kia tốn bao nhiêu tiền mua đứt gian cửa hàng!

Khi buồn bực qua đi, nàng lại rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Nói đi nói lại, đây không chừng sẽ có khả năng chuyển biến tốt!

Cửa hàng đổi chủ, đại biểu nàng nếu còn muốn thuê gian cửa hàng kia, vậy thì đối tượng đến thăm cầu kiến cũng thay đổi, không phải là tên Trần lão bản gian ngoan hồ đồ.

Nàng giống như thấy được chút ánh sáng, mau chóng xuất môn đi đến khách sạn lúc trước, đem tình hình báo cho Lão bản nương, rồi nhờ lão bản nương “điều tra” rõ người mua mới kia là loại người nào, bối cảnh ra sao.

Lão bản nương thần thông quảng đại, mới ngần ngừn ba ngày đã đem bối cảnh, lai lịch người mua mới điều tra ra nhất thanh nhị sở.

Người mua gian cửa hàng kia là phú hào mới phát trong Xích Dương gần đây.

Phú hào kia họ Phong, lúc Họa Mi tới Xích Dương thành mấy tháng trước mới bắt đầu giao thiệp với thương giới các thành phía nam, kinh doanh vận chuyển hàng hóa, thường xuyên lui tới mật thiết với nước ngoài. Hắn nổi lên giống như đất bằng dậy sóng, trong vòng chưa đến một năm, cửa hàng của hắn trải rộng trong thành, phát triển cực lớn.

Không chỉ có như thế, tên phú hào này còn thần bí thật sự.

Mọi người chỉ biết hắn họ Phong, trong tay tài chính kinh người, tuy là người trong thương trường nhưng hắn lại trốn tránh không giao tiếp với ai, đến nay không có mấy người từng chính mắt gặp qua hắn.

Lời đồn về hắn không ít.

Có người nói hắn qua tuổi bảy mươi, toàn thân nhiễm bệnh nặng.

Có người nói hắn vui giận thất thường, làm việc toàn theo ý thích cá nhân.

Có người nói hắn tính tình cổ quái, thân có tàn tật.

Họa Mi nghe xong, trầm tư hồi lâu.

Nàng cao hứng quá sớm. Một cái phú hào cổ quái thần bí, nói không chừng so với Trần lão bản càng khó ứng phó. Chính là những lời đồn này không đủ để dọa lui nàng.

Ngày hôm sau, nàng chọn lúc sáng sớm, khí hậu mát mẻ khi, đến nhà cầu kiến.

“Thật có lỗi, chủ nhân nhà của ta không ở.” Người gác cổng khéo léo nói, dù ai vừa nghe cũng hiểu được, này chính là lời thoái thác. Cái kia thần bí phú hào không phải là không ở trong nhà mà chính là không chịu dễ dàng gặp người.

Đụng phải trở ngại, Họa Mi chỉ cười cười, lễ phép chu đáo cảm ơn người gác cổng, mới cùng nha hoàn cùng xoay người rời đi.

Đây không có nghĩa là bỏ cuộc.

Chẳng qua là nàng nghĩ đến một biện pháp khác.

Sau hôm ấy, Họa Mi mà bắt đầu tìm cách.

Nàng đi đến các thương gia từng gặp mặt Phong lão gia, dựa vào sự dụ dỗ đa lễ, cùng với tiến thoái ứng đối được tôi luyện trong nhiều năm trước tới nay ở trên thương trường, dễ dàng hỏi ra những thương gia khi gặp Phong lão gia là nói chuyện gì, ăn cái gì, uống cái gì.

Mặt khác, nàng cách ngày lại đi một chuyến đến Phong gia, không phải cầu kiến mà là bưng theo khay chứa bốn món ăn sáng cầu kỳ, tự tay đưa cho người gác cổng. Nàng uyển chuyển để nghe nói đây chính là lễ mọn muốn đáp tạ người gác cổng hôm qua chiếu cố.

Không chỉ như thế, nàng còn hao tổn tâm trí hỏi thăm, tra ra quản gia của Phong gia là ai. Tiếp theo tìm đến đường đối diện, từng chút từng chút đem lễ vật đưa vào bên trong, từng việc chuẩn bị thỏa đáng, nhờ quản gia có thể nói tốt, cho nàng gặp Phong lão gia một lần.

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm.

Quản gia ăn vài lần các món ăn sáng ngon lành mà Họa Mi đưa tới, bánh giòn xốp khéo léo, tự nhiên cũng không cự tuyệt. Huống hồ, hắn lại nhìn thấy quả phụ dục vọng xinh đẹp này đã mang thai bảy tháng mà còn chung quanh chạy vạy, cũng nổi lên trắc ẩn chi tâm, rốt cục dưới sự thỉnh cầu của Họa Mi đã đáp ứng sẽ an bài cho nàng.

Vài ngày sau, Họa Mi lại lần nữa ngồi lạnh kiệu đi vào Phong gia. Lần này, nàng không hề bị cự tuyệt ngoài cửa, mà được quản gia mời vào, thoải mái đi vào Phong gia.

Từ sân phòng trước mắt mà suy đoán, sự giàu có của Phong lão gia thật là không cần hoài nghi.

Phòng sân nhà giàu các nơi đặc sắc.

So sánh với Xích Dương thành, ở Phượng thành phía bắc, dinh thự rộng lớn, trạch để chiếm rộng lớn, khí thế khoáng đạt, tường vách cao dày, khổng lồ, chặt chẽ, phong bế. Mà Xích Dương thành tận cùng phía nam, đình viện quy mô nhỏ lại, lại mộc mạc thanh nhã, tinh xảo thanh tú, cầu nhỏ nước chảy, khoáng đạt, rộng rãi khéo léo.

Mà dinh thự trước mắt đúng là từ khi nàng đến miền nam tới nay, chứng kiến qua kiến trúc tinh xảo, duyên dáng bậc nhất.

Sân nhà cây cỏ dạt dào, núi giả trùng điệp, tạc khắc các ao suối, hoa trồng khắp nơi, bốn cảnh điểm xuyết. Mà cổng đại sảnh, đối diện đình viện, có thể quan sát hết cảnh đẹp trong sân.

Đại sảnh rộng rãi năm gian, ngòan gian chính ra còn có hai gian phụ.

Chủ thính bày biện xa hoa mà thoải mái, trước có song cửa dài, sau có bình phong màu trắng. Khác biệt tương đối chính là chủ thính dùng màn trúc tinh mịn ngăn làm hai phần, đằng trước là hai bộ ghế dựa cho khách, có bàn bằng vân thạch, mà phía sau màn trúc mờ hồ có thể thấy được là một mộc tháp có thể nằm hay ngồi, trên tháp có một người đang nửa nằm nửa ngồi.

Không đợi quản gia ra dấu, Họa Mi đã đoán ra người sau màn trúc là ai.

“Phong gia, ngày an lành.” Nàng ở trước màn trúc nghiêng người, đôi mi dài buông xuống. “Quấy rầy Phong gia nghỉ ngơi, mong Phong gia thứ lỗi.”

Trả lời nàng là một loạt tiếng ho khan trầm trọng.

Thân ảnh sau màn trúc chớp lên, hương trà tản ra. Xuyên thấu qua khe hở của màn trúc, nàng mơ hồ nhìn thấy tên sai vật bưng trà nóng đến, vì chủ nhân trải lại đệm.

Tiếng ho khan không đình chỉ, người ngồi trên tháp ho đến hai vai chấn động, thân hình tựa hồ có chút khom xuống. Những gì nàng thấy trước mắt xác minh lời đồn đãi, vị thần bí phú hào này đích thực là không khỏe mạnh.

Tiếng ho khan không đình chỉ, người ngồi trên tháp ho đến hai vai chấn động, thân hình tựa hồ có chút khom xuống. Những gì nàng thấy trước mắt xác minh lời đồn đãi, vị thần bí phú hào này đích thực là không khỏe mạnh.

Ho một hồi lâu, sau màn trúc yên tĩnh lại. Nàng có thể cảm giác được, người sau màn trúc đang nhìn nàng. Sau một lúc lâu, hần mở miệng .

“Người họ Liễu?” Hần hỏi, thanh âm còn khàn hơn so với lão nhân bình thường.

Họa Mi cười yếu ớt gật đầu.

“Vâng.”

Đi vào Xích Dương thành, nàng tự xưng là quả phụ, tất cả mọi người kêu nàng là Liễu phu nhân.

Sau màn trúc lại truyền đến thanh âm khàn khàn. “Ta nghe nói, người muốn thuê gian cửa hàng ở đường ngũ dương dùng để mở quán ăn?” Hần ho khan vài tiếng, như là ngay cả nói chuyện cũng cố hết sức.

“Đúng vậy.”

Ánh mắt sau màn trúc quan sát nàng một lúc.

“Xem bộ dáng của ngươi, mang thai cũng sắp đủ tháng, sao không đợi đến sinh xong rồi nói sau?”

“Kinh doanh là không đợi người.”

“Thời điểm ngươi sinh đứa nhỏ, gian điểm kia làm sao bây giờ?”

“Tiền thuê ta sẽ lo lắng trả cho Phong gia.” Nàng thông dong trả lời, sớm đã có kế hoạch chu toàn. “Ta sẽ huấn luyện người có tay nghề tốt, dù ta không ở trong điểm, cũng không cần ngừng kinh doanh.”

“Chỗ đó ta vốn định dùng cho việc khác. ” Nam nhân sau màn trúc suy tư một lát thì thảo cân nhắc.“Muốn mở quán ăn? Quán ăn.”

“Mong Phong gia thành toàn.”

“Thành hoặc không thành, thì phải xem bản lĩnh của ngươi.” Hần nói, tạm dừng trong chốc lát, mới lại mở miệng, thanh âm so với lúc trước càng khàn khàn. “Cho ta xem tay nghề của ngươi.”

“Phong gia muốn ném thử cái gì?” Họa Mi mỉm cười hỏi, trong lòng lại mơ hồ hiểu được, nam nhân này vì sao có thể trong thời gian không đến một năm liền nhanh chóng quật khởi.

Nam nhân này cũng là cái vĩ đại thương nhân.

Hần còn đang tính toán, lo lắng có nên đem cửa hàng cho nàng thuê. Mở miệng đòi kiểm tra trù nghệ của nàng, ngoài việc muốn xem nàng có bản lĩnh thật sự không, cũng là muốn dò xét, ngoài tiền thuê ra, nàng còn có thể mang đến lợi ích kèm theo nào không.

Sau màn trúc trầm mặc một lúc, sau đó thanh âm khàn khàn mới lại vang lên.

“Cháo ốc khô.”

Thần sắc Họa Mi hiện lên một chút kinh ngạc.

Chút biến hóa nhỏ này không tránh thoát ánh mắt nam nhân kia.

“Như thế nào? Ngươi không biết?”

Nàng rất nhanh trấn định xuống dưới.“Biết.”

“Vậy nhanh chút đi làm, nguyên liệu nấu ăn, dụng cụ tại phòng bếp, tùy ngươi sử dụng.”

“Được.”

Quản gia dẫn Họa Mi rời đi đại sảnh, giữa đình thai lầu các tinh xảo, theo đường mòn mà đi, sau một lúc mới đến một góc.

Trong phòng khách, nguyên liệu nấu ăn cùng khí cụ đầy đủ mọi thứ.

Nàng dáng vẻ thuần thực, đầu tiên chọn một chiếc nồi đất, gạo mới, gạo cũ nửa này nửa kia vo rửa. Sau đó chọn lựa ốc khô, lấy loại hình dáng tròn cứng, màu như hổ phách là loại tốt nhất, cùng gạo cho vào nồi đất, lấy lửa đun sôi, rồi đẩy than đá đỏ rực ra, chỉ chừa một ngọn lửa nhỏ, duy trì độ nóng trong nồi mà không sôi cuộn cuộn, hạt gạo cùng ốc khô được nấu dưới ngọn lửa liu riu, mùi hương tươi ngon, thơm mát đồng thời tản ra.

Họa Mi cầm thìa gỗ, trông chừng nồi cháo ốc khô..

Đây là sở trường nàng am hiểu hất.

Từng, mỗi tuần nàng đều nấu một nồi cháo ốc khô. Không chỉ là vì cháo tính bình ôn, tư vị nhẹ, cũng là bởi vì từng có người nam nhân rất thích ăn món cháo ốc khô nàng tự tay nấu...

Từ sau khi rời đi Phượng thành, nàng chưa từng nấu lại món cháo này, ai biết thế sự khó lường, vị thần bí phú hào lại dùng món cháo ốc khô này để khảo nghiệm khả năng của nàng.

Mùi hương quen thuộc, trình tự thuần thực, nàng mặc dù nấu cháo ốc khô, nhưng hết thấy mọi chuyện bên cạnh, từ lâu đã không phải ngày xưa.

Sau một lúc lâu, gạo trong nồi cũng mềm nhừ, ốc khô cũng thành sợi nhỏ, nàng chỉ thêm một chút gia vị muối biển, liền múc ra một chén đặt trên khay cùng thìa rồi bưng về đại sảnh.

Sau màn trúc, nam nhân kia vẫn nửa nằm nửa ngồi, thẳng đến ngửi thấy hương thơm, hần mới chậm rãi đứng dậy, sửa nằm thành ngồi.

“Xong rồi?”

“Vâng.”

“Bưng lại đây.” Hần hạ lệnh.

Họa Mi thật cẩn thận xúc lên màn trúc đi vào, mặt mày cúi thấp, không hề liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Một bàn tay vươn đến, bê đi khay chứa cháo.

Bàn tay kia mỗi khớp xương ngón tay đều như là bị hung hăng vặn gãy, rồi được kéo thẳng ra. Tuy rằng muốn phục hồi như cũ, nhưng là chung quy không thể khôi phục thẳng tắp, mỗi một đốt xương ngón tay đều nhìn ra được từng bị vặn xoắn, bề quặt ra sau lưu lại thương tổn.

Nàng không thể tưởng tượng, người nọ là gặp phải chuyện đáng sợ gì mới có thể lưu lại tổn thương nghiêm trọng như vậy. Từ đó suy đoán, có lẽ, thương tật tàn phá của hần không phải là trời sinh, mà là do trọng thương gây ra.

Nam nhân ngồi ở tháp gỗ hoa lê uống một ngụm cháo ốc khô.

Hần chỉ uống một ngụm thì dừng lại.

Sau đó, hần đặt bát cháo, khó khăn đứng dậy, xoay người đi vào phòng trong.

Thẳng đến nam nhân đứng dậy, Họa Mi mới ngẩng đầu lên nhìn thấy hần đội trên đầu chiếc nón có phủ vải lụa đen dùng để che khuất ánh mắt người ngoài. Chắc là trên mặt cũng có vết thương, cho nên hần không gỡ chiếc nón phủ lụa đen xuống.

Nhìn bóng dáng khom xuống của nam nhân kia, Họa Mi vừa định đuổi theo kêu lên để hỏi kết quả, quản gia bước đã bước đến, ngăn cản nàng tiến lên.

“Liễu phu nhân, gia ý tứ là nói gian cửa hàng kia có thể cấp người thuê.” Quản gia nói.

Nàng có chút kinh ngạc.

Xem ra, lúc nàng nấu cháo, vị phú hào thần bí đã phân phó qua. Hắn đồng ý uống một ngụm, là có nghĩa đồng ý; đại biểu thay nghề của nàng qua đờng cửa thử thách của hắn.

“Xin hỏi quán gia, tiền thuê tính như thế nào?” Họa Mi vào việc chính, chút không lãng phí thời gian.

“Một tháng năm mươi lượng, trước một tuần của mỗi tháng thu tiền thuê.”

Hàng mi tinh tế nhíu lại.

“Quán gia, giá tiền thuê có sai không?” Nàng thận trọng bàn bạc, khó hiểu hỏi: “Giá này so với thị trường thiếu hẳn một phần ba.”

“Đúng vậy, là gia phân phó. Nhưng mà gia nói, Liễu phu nhân yếu thuê gian cửa hàng kia, còn một điều kiện khác.” Quán gia chậm rãi nói.

“Điều kiện gì?”

“Gia mời liễu phu nhân, mỗi sớm đến trong phủ nấu cháo.”

Họa Mi có chút sững sốt.

“Liễu phu nhân có điều không biết, gia nhà ta kén chọn, ăn không quen thức ăn bản địa, mà cháo ngài nấu vừa khéo hợp khẩu vị của gia.” Quán gia nói. “Liễu phu nhân nếu đồng ý, chúng ta hiện tại có thể đánh giao kèo.”

Xem ra, truyền thuyết bên ngoài nói vị thần bí phú hào vui giận bất thường, làm việc toàn theo yêu thích của cá nhân này nửa điểm cũng không giả.

Bất quá, nếu sự tình phát triển thuận lợi như vậy, có thể tiết kiệm số lớn tiền thuê, tiết kiệm không ít phí tổn, nàng kỳ thật cũng không để ý nam nhân này có vui giận vô thường hay không.

Họa Mi lập tức quyết định.

“Tốt.”

Từ ngày ấy trở đi, sáng sớm nàng liền đến Phong gia, vào phòng bếp nấu xong cháo mới rời đi, cũng không gặp lại nam nhân thần bí lưng còng.

Mở quán ăn tiến hành thật thuận lợi, nàng tìm đến thợ giỏi trang hoàng lại cửa hàng, lại tìm đến thương gia cung ứng, mỗi ngày có thể đưa đến nguyên liệu nấu ăn tươi ngon, rồi nhận vào vài người phục vụ, chỉ tốn khoảng hai tuần chưa tới đã náo nhiệt khai trương.

Đúng như nàng dự đoán, việc làm ăn ở quán ăn thật tốt.

Quán ăn nguyên liệu tươi mới, mỹ vị, giá cả vừa phải trên đường Ngũ Dương nhanh chóng nổi tiếng, bất luận là thương lữ đến làm ăn, thuyền viên, hoặc là dân địa phương, chỉ cần nếm qua tư vị, liền khẳng định sẽ lại lần nữa đến ăn.

Tiểu nhị từng người thông minh lại chịu khó, tại phòng ăn thì có đầu bếp chính đóng giữ.

Họa Mi mỗi ngày sẽ nấu chút cháo, hoặc là xem nguyên liệu nấu ăn hôm đó, làm mấy món ăn sáng tinh tế ngon miệng, đặt trong mâm, chẳng những cảnh đẹp ý vui, mà còn làm cho người mở rộng khẩu vị.

Nàng còn tìm họ hàng xa khách sạn lão bản nương, một cô nương thông minh tuổi trẻ, tự mình chỉ dẫn cô gái kia nấu ăn, cùng với quản lý sổ sách, tránh cho lúc nàng sinh sản, trong tiệm có việc gì ngoài ý muốn phát sinh.

Chưa đến một tháng, sự tình đều đi vào quỹ đạo.

Mang thai gần tám tháng, Họa Mi lại có vẻ thần thái sáng láng, hàng ngày chạy đông chạy tây, tinh thần xem ra tốt hơn bất cứ người nào khác.

Ngày nọ, nàng lên xe kéo đến Phong phủ, quay đầu dặn xa phu nên đến nơi nào tìm lấy nguyên liệu nấu ăn, tiếp đó mới xoay người đi vào Phong phủ.

Tiền mua nguyên liệu nấu ăn mỗi tháng quyết toán, mà thương gia ký kết nàng tự mình tuyển chọn là tuyệt đối đáng tin, biết phẩm chất nguyên liệu nấu ăn không có vấn đề nên mới yên tâm cho xa phu đi nhận.

Bất quá, để cẩn thận, mỗi ngày sau khi rời Phong phủ trở lại quán ăn, nàng vẫn tự mình kiểm tra một lần tránh gây ra sai lầm.

Nhiều ngày nay, khí hậu càng lúc càng là nóng bức, có lẽ nàng nên cùng đầu bếp chính thương lượng, làm vài món canh ngọt giải nóng. Hoặc là, trước đem khăn dành cho khách ngâm trong nước có đặt một khối nước đá lớn, chờ khách đến sẽ vắt khô đưa lên...

Nàng vừa nghĩ vừa đi đến phòng bếp của Phong gia, bởi vì tình hình trước mắt mà kinh ngạc dừng lại cước bộ.

Không giống lúc trước, hôm nay phòng bếp Phong gia có thể nói là hoàn toàn hỗn loạn. Nha hoàn, sai vặt chạy tới chạy lui, người người biểu tình mờ mịt kinh hoảng, đại trù đầu đầy mồ hôi, trước ngọn lửa lớn vội vàng xào rau, nhưng mà mỗi lần xào xong món ăn, quản gia chỉ ném một ngụm thì uể oải lắc lắc đầu.

Đã nấu hơn cả mười món ăn, quản gia đầu vẫn lắc lắc, đại trù rốt cục phát hỏa .

“Mẹ nó, làm nhiều đồ ăn như vậy, người đều nói không được? Rốt cuộc là không được chỗ nào? !” Hần nắm lên quản gia, dùng sức lắc, tức giận đến hai mắt đỏ lên. “Nói a, lão tử làm đồ ăn, rốt cuộc là làm sao không được? Nói ra cho ta!”

Quản gia bị lắc chóng mặt mất phương hướng.

“A... A... Kia, kia, là hương vị, chính là không giống với.” Hần vẻ mặt cầu xin trả lời.

Đại trù rít gào vài tiếng, hai tay thả ra, đem quản gia ném về mặt đất.

“Có cái gì không giống với?”

“Đêm nay mở tiệc chiêu đãi là khách dị quốc ở phía nam. Gia dặn dò qua, khẩu vị thức ăn phải phù hợp với những người này.” Quản sự vẻ mặt bất đắc dĩ. “Ta cùng gia từng đi thăm viếng, những người đó khẩu vị vừa chua xót lại lạt, loại sang vị không biết diễn tả thế nào.”

“Ta đem thứ tin tức nửa vời này đều làm cả rồi, mà người còn chê không đủ chua sao?”

“Chua thì đủ chua rồi, nhưng hương vị chính là bất đồng a!”

“Người nói như vậy thì ai biết được? Ta không biết mấy tên dị quốc này ăn rốt cuộc là cái gì!” Đại trù nổi giận đùng đùng quát.

Nhìn thấy không khí nóng nảy, Họa Mi đứng ở một bên rốt cục tiến đến, ôn nhu nói: “Vùng Châu Hà có không ít dị quốc sinh sống, nên tới đó nhìn xem, có lẽ sẽ tìm được gia vị thích hợp.” Lúc sống trong khách sạn, nàng gặp qua không ít người dị quốc. “Về phần lời nói của quản gia, chua lạt mà sắc hương vị, có thể là Nam Khương*, hương liệu loại cây sả này cùng với cá tươi và muối, ngâm với nước sốt, ẩm thực của dị quốc nhân đều không thể thiếu thứ này, đến Châu Hà khu tìm xem, khẳng định có thể tìm được.”

Quản gia lúc này mới chuyển rầu thành vui.

“A, đa tạ Liễu phu nhân nhắc nhở!” Hần xoay người, hét to nô bộc. “Mau mau mau, nhanh đi mua trở về, để cho đại trù nấu lại thử xem.”

Nô bộc nghe chỉ thị chạy như bay đi, lập tức không thấy bóng người .

Quản gia xoa xoa mồ hôi trên trán, lần nữa xoay người đối với Họa Mi liên tiếp nói lời cảm tạ. “Đa tạ liễu phu nhân, nếu không có ngài chỉ điểm, ta thật không biết nên làm sao bây giờ!”

“Không cần khách khí, ta chỉ là vừa vặn biết chuyện.”

Còn chưa nói xong, một tiểu nha hoàn thở hồng hển chạy vào, nước mắt lưng tròng bỏ nhào vào trước mặt quản gia rồi khóc lớn.

“Ô a, quản gia... Quản gia...”

“Người khóc cái gì?”

“Ô ô ô, quần gia. Quần gia. Cái kia.”

“Chuyện gì? Người nói rõ ràng, đừng có lo khóc nữa!”

“Ô ô ô, cái kia. Cái kia.”

“Rất cuộc là chuyện gì a?” Quần gia gấp đến độ giơ chân.

“Ta vừa mới đến nhà kho lấy bàn chải khách, mới phát hiện. mới phát hiện. bàn sứ. vỡ.” Tiểu nha hoàn nước mắt lũ lượt rơi xuống.

Quần gia chỉ còn cảm thấy đầu mình rất nhanh sẽ bị chủ nhân chặt xuống.

“Vỡ? Vỡ?” Hần thì thảo tự nói, hai mắt đăm đăm, trong khoảng thời gian ngắn đầu trống trơn, không nghĩ ra biện pháp gì. Loại chuyện này hần lúc trước chưa từng gặp phải.

Họa Mi lấy khăn tay lau nước mắt cho tiểu nha hoàn. “Ngoan, đừng khóc.” Nàng ôn nhu hỏi: “Nói cho ta biết, bàn sứ là hỏng toàn bộ, hay chỉ là một, hai cái?”

Tiểu nha hoàn khóc thút thít .

“Chỉ hỏng một cái.”

Họa Mi cười khẽ.

“Như vậy, người đến đường phố Ngũ Dương, đến khu đồ cổ tìm xem. Chỗ có nhiều bàn sứ nhất, người đi tìm thử, khẳng định sẽ có cái tương tự.”

“Thật vậy chẳng?”

“Thật.” Họa Mi thay nàng lau khô nước mắt. “Người về nhà kho trước, nhớ kỹ kiểu dáng của bàn sứ rồi đi tìm, sẽ nhanh chóng tìm ra cái tương tự.”

Tiểu nha hoàn bán tín bán nghi lấy tay lau nước mắt, không dám ở lâu, lập tức bỏ chạy đi ra ngoài.

Lúc này, vẻ mặt của quần gia khi nhìn Họa Mi, chỉ có thể dùng từ cảm động đến rơi nước mắt để hình dung.

“Liều phu nhân, thật sự là. Thật sự là.”

“Quần gia không cần khách khí .”

Họa Mi cười nói, nhìn người hầu vội vàng chạy đông chạy tây, lại phần lớn nắm bắt được mấu chốt, làm nhiều mà không có kết quả. Trong lòng nàng đoán, Phong gia mặc dù trong thời gian quá ngắn phát lên, nhưng tất cả đều nhờ vào hùng hậu tài chính Phong gia, cùng với ánh mắt buôn bán tinh chuẩn.

Nay, hần rốt cục nguyện ý đi ra màn trức cùng thương gia giao tế, nhưng nô bộc trong nhà căn bản không có loại kinh nghiệm này, yển tiệc chiêu đãi lại là dị quốc nhân mới luống cuống tay chân.

Chiều như vậy đi xuống, đêm nay yển hội, chỉ sợ khó có thể khách và chủ tấn hoan.

Nàng yên lặng nghĩ, một bên vén ống tay áo, như lúc trước đi tới, chuẩn bị vo gạo nấu cháo, không ngờ vừa xoay người lại nhìn thấy trước cửa phòng bếp, một người nam nhân mặc hắc y đứng, đầu đội hắc sa lạp mạo, thân hình cồng xuồng.

“Phong gia.” Nàng nghiêng người thỉnh an, khách khí mà ôn nhu. “Nhất thời đi quá giới hạn, mong ngài thứ lỗi.” Nàng đoán hần đại khái đã muốn đứng ở nơi đó quan sát một lúc lâu.

Tiếng nói khàn khàn vang lên.

“Không sao, có thể đem sự tình dàn xếp ổn thỏa là tốt rồi.” Hần nói, ánh mắt sau mảnh lụa đen nhìn chăm chăm Họa Mi. “Người thoát nhìn tựa như có rất nhiều kinh nghiệm.”

“Không dám nhận.”

“Từng có kinh nghiệm trù bị yển hội sao?”

Nàng trong lòng nhói lên, bởi vì câu hỏi này mà nhớ tới những ngày tháng trước kia mà nàng không hề muốn nghĩ đến.

Sau một lúc lâu, Họa Mi mới trả lời.

“Có.”

Ánh mắt sau vải đen vẫn như cũ nhìn nàng.

“Như vậy, người có hứng thú tiếp nhận công việc làm ăn này hay không?”

“Công việc gì?” Nàng nâng hàng mi dài lên, nhìn vị thần bí phú hào.

“Ta đêm nay có yến hội, nhưng thiếu một người có thể sắp đặt xử lý. Người nếu nguyện ý tiếp nhận, ta sẽ trả ngân lượng cho người.”

Họa Mi chỉ suy nghĩ trong chốc lát.

“Được.” Có thể có thêm nhiều ít tiền đối tình cảnh hiện tại của nàng mà nói là không còn chuyện gì tốt hơn.

Hắn có chút kinh ngạc.

“Người không hỏi giá.”

Nàng mỉm cười. “Ta tin tưởng Phong gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi một người phụ nữ như ta.”

Cách tăng vải đen, nàng mơ hồ nhìn thấy khoe miệng hắn hơi cong lên. Nụ cười đó không biết như thế nào, có chút vận vẹo thâm thúy.

“Tốt lắm.” Hắn vừa lòng gật đầu, dùng thanh âm khàn khàn công đạo: “Về yến hội giao cho người phụ trách, bất luận cần cái gì, chỉ cần cùng quản gia nói một tiếng là được.”

Nói xong hắn xoay người cất bước, gian khổ mà khó khăn, từng bước một tiêu sái đi khỏi tầm mắt nàng.

9. Chương 9

Đêm đó yến hội diễn ra tương đối thuận lợi.

Tuy rằng ban ngày, mọi người đều loạn, như là rắn không đầu, xông loạn khắp các phòng. Nhưng là một khi Họa Mi đáp ứng, tiếp nhận trách nhiệm trừ bị yến hội, tình huống lập tức biến hóa.

Mọi việc nên chú ý, quy củ nên tuân thủ, nàng từng việc từng việc đối với mọi người ôn nhu phân phó, tiếng nói nhu hòa, mọi người vốn đang bối rối, nghe được như là ăn thuốc an thần, không còn lung túng nữa.

Không chỉ là ôn nhu mà nàng trong nhu còn có cương.

Buổi chiều hôm đó, khi nguyên liệu nấu ăn mới đưa đến, nàng tự mình xem qua, liếc mắt một cái liền nhìn ra phẩm chất nguyên liệu nấu ăn đều không phải tuyệt hảo.

Họa Mi lập tức dẫn theo quản gia, tự mình đi vào thương gia, ngoài việc đem nguyên liệu nấu ăn toàn bộ trả về, còn ôn nhu trò chuyện, nhẹ nhàng băng quơ nói nói mấy câu, khiến cho tên thương gia vốn tưởng lừa gạt người mua, đang chờ việc lừa dối trot lọt kinh hoàng, biết gặp phải người trong nghề phân biệt được ngon dở.

Bị người liếc mắt một cái nhìn rõ, mặt mũi tên thương gia tự nhiên không nén được giận, hơn nữa biết sau lưng nữ nhân này lại có cái tên thần bí phú hào tính tình cổ quái làm chỗ dựa, thương gia không dám đánh liều số phận, liên tục cúi đầu tạ lỗi, chẳng những ngoan ngoãn lấy lại hành hòa, còn đem ra hàng hóa thượng đẳng trong tiệm cho Họa Mi xem qua, đợi nàng gật đầu mới cho vận chuyển lên xe.

Vì để tạ lỗi, thương gia chỉ lấy đúng giá.

Trở lại Phong gia, khách sạn lão bản nương cũng đến.

Trong thời gian ở tại khách sạn, Họa Mi gặp qua không ít thương lữ dị quốc, vì những người dị quốc này, lão bản nương rất rành các món ăn dị quốc vừa chua lại vừa lạt.

Phong gia đầu bếp tuy khả năng nấu nướng rất tốt, nhưng lại thiếu kinh nghiệm nấu các món ăn này, cho nên hẳn phân phó nô bộc mời khách sạn lão bản nướng đến, cùng đầu bếp nghiên cứu nên dùng nguyên liệu nấu ăn cùng với hương liệu tại Châu Hà mua về như thế nào là tốt nhất cùng để làm ra món ăn ngon tinh xảo mà tuần tủy.

Họa Mi còn luôn kiểm tra vật dụng cùng bài trí trong Phong phủ, chính là thoảng thay đổi bài trí, thêm mấy bồn cây lục tùng tươi tốt mang phong cách cổ đã biến phòng thiết đãi yến tiệc bố trí lại lịch sự, tao nhã.

Đêm xuống, khi các tân khách dị quốc đến, nàng thông dong chỉ huy đại cục, khi nào thì nên làm cái gì, nàng tất cả đều cẩn thận tỉ mỉ.

Yến hội thuận lợi tiến hành, người hầu đoán vị quả phụ xinh đẹp này, đại khái cũng là xuất thân phú quý, nếu không thì một cô gái bình thường làm sao hiểu được những quy củ rườm rà này?

Mãi đến canh hai, này dị quốc tân khách mới tận hứng rời đi.

Khách sạn lão bản nướng đã sớm trở về nghỉ, mà Họa Mi lại kiên trì chờ tới khi yến hội chấm dứt, xác định mọi chuyện thỏa đáng mới bằng lòng rời đi.

Quản gia lòng mang cảm kích, đưa nàng đến cổng chính của Phong phủ.

Trước cửa đã có cỗ kiệu đang chờ, hai bên còn có hai tiểu nha hoàn đi theo hầu hạ.

“Liễu phu nhân, gia phân phó, đêm đã khuya nên những người này sẽ đưa ngài trở về.” Quản gia nói, ánh mắt nhìn Họa Mi mười phần kính ý. “Đây là gia công đạo, muốn giao cho người thù lao hôm nay.” Hẳn thật cẩn thận đưa ra ngân phiếu cất trong tay áo.

“Thỉnh quản gia thay ta đa tạ Phong gia.” Họa Mi mỉm cười nhận lấy tấm ngân phiếu kia.

“Mặt khác, gia còn nói hôm nay một nhóc Liễu phu nhân.” Hẳn xoay người sang chỗ khác, từ trong tay nô bộc lấy ra một cái hộp gấm tinh mỹ. “Đây là thuốc bổ an thai, thỉnh ngài mang về, bổ bổ thân mình.”

Nàng lắc đầu.

” Thuốc bổ này ta sẽ không thu.” Nàng cong khóe miệng khẽ mỉm cười, thái độ ôn hòa nhưng cũng kiên quyết. “Ta chỉ thu những gì ta nên được, thỉnh chuyển cáo Phong gia, hộp thuốc bổ này lòng ta lĩnh nhận.”

Quản gia cầm hộp gấm, có chút không biết làm sao.

“Nhưng là, cái kia. Liễu phu nhân.”

“Quản gia xin dừng bước, đưa đến đây là được rồi.” Nàng lạnh lẽo đánh gãy, tiếp theo xoay người, theo tiểu nha hoàn hầu hạ, đi xuống bậc thang, ngồi vào cỗ kiệu.

Quản gia tay cầm hộp gấm nhìn theo cỗ kiệu rời đi, trong lòng còn lo lắng, việc này không làm thỏa đáng nên bẩm báo thế nào với chủ nhân đây, vẫn hoàn toàn không biết tất cả mọi việc đã sớm rơi vào trong mắt chủ tử.

Trước cửa sổ lụa là ở lầu hai, nam nhân mặc hắc y lặng im đứng ở nơi đó, nhìn nàng đi ra cửa, nhìn nàng cự tuyệt, nhìn nàng rời đi.

Hết thấy, giống như đã từng quen biết.

Mỗi lần thấy nàng rời đi, hẳn sẽ lại lần nữa thể nghiệm nỗi đau đón thiêu đốt ngũ tạng.

Trong bóng đêm, cỗ kiệu dần dần đi xa, ánh trăng trong suốt, trắng bạc tựa đêm bão tuyết kia.

Thăng đến đỉnh cỗ kiệu kia biến mất sau phố, hẳn vẫn đứng ở tại chỗ nhìn về hướng nàng rời đi, thật lâu không hề cử động.

Từ đó về sau, lễ ngộ Phong gia đối nàng ân cần vượt xa lúc trước.

Mỗi ngày nàng bước ra cửa nhà, thì cỗ kiệu sớm đứng chờ ở ngoài, đưa nàng đi nấu cháo rồi quay về quán ăn. Mỗi lần yến hội qua đi, cũng là do kiệu đưa nàng về, chưa từng làm cho nàng đi bộ đêm nào.

Yến hội lần đó qua đi, trong vòng một tháng Phong gia lại chiêu đãi tân khách mấy lần.

Mỗi một lần Họa Mi đều xử lý thỏa đáng toàn vẹn, làm cho khách và chủ rất vui lòng. Nhưng mà do vậy, nàng mỗi ngày phải chăm sóc nhà hàng, lại đến Phong gia nấu cháo, khi có yến hội thì lượng công việc lại nhân lên, như là ngọn nến hai đầu bị đốt cháy, ít lâu sau nàng cũng dần cảm thấy kiệt sức.

Ngày nọ,, yến hội chấm dứt, khí hậu oi bức, mồ hôi trên trán chưa lau, khi bước ra Phong gia, trời lại thổi một trận gió đêm.

Mới đầu Họa Mi cũng không để ý, nhưng ngày hôm sau nàng liền mơ hồ cảm thấy thân thể có chút không khỏe, cả ngày không vững.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, nàng đã choáng váng, toàn thân đau nhức, bệnh đến nỗi không xuống giường được.

Họa Mi cố gắng đứng dậy, chịu đựng từng cơn mệt mỏi, viết xuống cách thức nấu cháo cùng trình tự, giao cho tiểu nha hoàn chăm sóc nàng.

“Oanh Nhi, người đem cái này giao cho kiệu phu, đã nói ta thân thể không khỏe, hôm nay không thể đi qua, thỉnh đại trù chiếu theo phương thức này nấu cháo.” Chỉ là nói chuyện mà đã tiêu hao không ít khí lực của nàng. Nàng vỗ ngực, yếu ớt nói: “Khi nào cơ thể khỏe lại, ta sẽ đến cửa tạ lỗi.”

Tiểu nha hoàn cầm tờ giấy lập tức chạy ra lập lại từng lời nói của Họa Mi cho kiệu phu, không quên nửa câu.

Chờ kiệu phu khiêng cỗ kiệu rời đi, tiểu nha hoàn mới lại chạy về.

“Phu nhân, ta trước đỡ ngài trở về nằm!” Oanh nhi tuổi tuy nhỏ nhưng thông minh sẵn sóc, hầu hạ Họa Mi cẩn thận. “Ngài nghỉ ngơi trong chốc lát, ta đi nấu chút cháo, ngài ráng ăn một chút bệnh mới mau tốt.”

Họa Mi suy yếu nằm xuống giường, mệt mỏi nhắm lại hai tròng mắt.

Nhưng nàng mới nghỉ ngơi trong chốc lát, ngay cả oanh nhi còn chưa nấu xong cháo thì ngoài cửa xôn xao, khiến nàng bừng tỉnh.

Oanh Nhi vội vàng chạy tiến vào, thở phì phò báo cáo.

“Phu, phu nhân, Phong lão gia đến đây!”

Cổ chủ của nàng, chủ cho thuê nhà của nàng, thần bí phú hào bị mọi người đồn đãi tính tình cổ quái, hỉ nộ vô thường thế mà lại đại giá quang lâm, đi đến ngôi nhà nhỏ của nàng?

Họa Mi chống đỡ thân mình suy yếu.

“Oanh Nhi.”

“Dạ.”

“Giúp ta thay quần áo, trang điểm.”

“Nhưng mà phu nhân, ngài cần nghỉ ngơi.”

“Khách quý đến đây, ta không thể thất lễ, ít nhất cũng phải tạ ơn mới được.”

Oanh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, tuy rằng không đồng ý nhưng vẫn xuất ra xiêm y, nhanh chóng giúp Họa Mi thay quần áo, trang điểm.

Một lúc sau, Họa Mi mới bước vào phòng khách đơn giản, sạch sẽ. Nàng tuy ăn mặc thỏa đáng, nhưng mặc xong quần áo, chải sơ lại tóc, càng làm nổi rõ lên thần sắc tái nhợt bệnh hoạn của nàng, càng khiến người khác đau lòng.

Nam nhân ngồi trên ghế, ánh mắt sau hắc sa lập mạo, nhìn nàng suy yếu đến gần gần, đau lòng cơ hồ muốn xuất huyết.

“Phong gia, đa tạ ngài còn đặc biệt đến đây một chuyến.” Nàng cố gắng tươi cười, nhẹ giọng nói.

Hắn khàn khàn hỏi: “Người bị bệnh?”

“Chính là cảm mạo không khỏe, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày liền ” còn chưa nói xong, nàng liền cảm thấy thấy hoa mắt, choáng váng đứng không nổi.

Nháy mắt, vị thần bí phú hào thân hình còng xuống, bị mọi người đồn đãi toàn thân nhiễm bệnh nặng đột nhiên đứng dậy như tia chớp, thân thủ cực nhanh tiếp được thân mình xui lờ của nàng, ôm nàng vào lòng.

“Phòng ngủ ở nơi nào?” Thanh âm khàn khàn vang lên.

Oanh Nhi bị tình huống này sợ tới mức không biết làm sao, chỉ biết chớp mắt.

”Ách... Ồ... Ngay tại bên trong... Nàng vén rèm cửa dẫn đường cho hắn, trơ mắt nhìn Phong lão gia ôm Họa Mi vào phòng ngủ.

Tuy nói, hành động này của Phong lão gia khả năng chính là xuất phát từ quan tâm, nhưng dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, hành động như vậy thật sự không hợp lễ nghi.

Họa Mi bị ôm lấy, thở hào hển nghĩ cự tuyệt, nhưng lại suy yếu nói không ra lời.

Trong chốc lát, nàng rốt cục được buông ra, nằm thẳng trên đệm mềm mại, hắn đã ôm nàng bỏ lại trên giường.

Có lẽ là bệnh quá nặng, bên trong ngực lung, nàng lại cảm thấy, vòng tay ôm ấp của nam nhân này có chút giống như đã từng quen biết, cực kỳ giống một nam nhân khác người nàng từng yêu thương sâu sắc, lại dùng phương thức tàn nhẫn nhất tổn thương nàng quá sâu quá nặng...

Nàng kháng cự, không hề suy nghĩ.

Mi mắt thật dài như như cánh bướm khẽ động, lát sau mới mở mắt. Nàng bệnh, tầm mắt có chút mơ màng, nhìn thấy thân ảnh màu đen ngồi cạnh giường.

“Phong gia, thật có lỗi.” Nàng vật lộn mở miệng.

“Đừng nói.” Thanh âm khan khàn, dựa vào thật gần. “Người không thoải mái thì nghỉ ngơi đi.” Hắn xốc lên mềm mại đệm chăn bao trùm trên người nàng, động tác mềm nhẹ.

Oanh Nhi đứng ngoài cửa sổ, ánh mắt trùng lớn hơn nữa, một câu cũng không dám nói.

Ô ô, làm sao bây giờ, nàng lo lắng phụ nhân quá, nhưng là Phong lão gia lại thật đáng sợ! Nàng dắt rèm cửa, đứng ở tại chỗ thò đầu vào, vừa lo lắng lại sợ hãi.

Hắc sa lập mào nghiêng xuống, ánh mắt sắc bén quét lại, cho dù cách hắc sa cũng làm cho Oanh Nhi sợ tới mức phải lùi vài bước.

“Ta mang theo canh bổ đến, đặt ở trong phòng, đi hâm nóng rồi mang lại đây.” Khàn khàn thanh âm nhưng mang theo uy nghiêm làm người khác không thể kháng cự.

Oanh Nhi không dám cự tuyệt, lập tức gật đầu liên hồi.

“Dạ!”

Nói xong, nàng chạy nhanh như là phía sau có ma đuổi, vội vàng chạy đi ra ngoài.

Phòng ngủ bên trong lại yên lặng, chỉ có Họa Mi nhợt nhạt hít thở.

Mối mối rã rời khiến nàng lần nữa nhắm mắt lại, nàng phát hiện được hắn còn ở lại trong phòng, không có rời đi. Theo lý thuyết, phòng ngủ có nam nhân, khẳng định sẽ làm nàng căng thẳng không thể thể nghỉ ngơi.

Nhưng là, không biết là bởi vì bệnh quá nặng, hoặc là nguyên nhân gì khác, cho dù cảm giác được hắn vẫn đứng ở bên giường, nàng lại chỉ cảm thấy an tâm.

Không nên như vậy. Tuy rằng hắn thân có tàn tật, nhưng dù thế nào hắn cũng là nam nhân.

Nàng biết mình phải đứng dậy, mở miệng mời hắn rời đi, nhưng không có khí lực.

Một cái khăn mặt ẩm áp đặt trên trán nàng. Hơi ẩm thấm vào lòng, lại có chút cảm giác quen thuộc, hai mắt mê hoặc nhắm nghiền.

Không phải người đó.

Không phải người đó.

Không phải người đó.

Đây không phải người đó. Mà là một người đàn ông khác.

Lòng của nàng đau đớn .

Không cần nghĩ.

Không cần nghĩ.

Không cần nghĩ.

Nàng cố gắng nói cho chính mình đừng suy nghĩ nữa, nhưng mà không thể.

Cho dù người đàn ông ngồi bên cạnh toàn thân dày đặc mùi thuốc, nhưng nàng giống như ngửi thấy được hương vị quen thuộc mà quyến luyến khi âu yếm tựa vào ngực một người đàn ông khác.

Ảo giác trở nên quá mức chân thật, làm cho lòng của nàng càng đau.

Một giọt lệ lặng lẽ tràn ra khóe mắt.

Nam nhân ôn nhu lau đi giọt lệ kia.

Một bàn tay to ấm áp phủ lên khuôn mặt nàng.

Từng, hắn cũng từng như thế thương yêu nàng.

Nhưng, tất cả đều là đã từng.

Không cần nghĩ. Không cần nghĩ. Không cần nghĩ. Không cần nghĩ.

Không cần nghĩ.

Trong lòng nàng không ngừng nói cho chính mình.

Hắn không phải người đó.

Không phải.

Đôi mắt sau chiếc nón trùm khăn đen chăm chú nhìn nàng, thấy giọt lệ lăn dài trên má.

Hắn vươn tay.

Đôi bàn tay khớp xương vặn vẹo khẽ run rẩy, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ, sau đó vuốt ve da thịt, ôn lại sự mềm mại của nàng.

Da thịt mềm mại của nàng, hương thơm ngọt ngào của nàng, mọi thứ của nàng là khát vọng của hắn, thỉnh cầu xa xỉ của hắn, hồi tưởng lại những kỷ niệm về nàng từng chút từng chút mới khiến hắn có năng lực vượt qua sinh tử, chính những tưởng niệm về nàng, lúc hắn cận kề cái chết, vẫn mãnh liệt chống đỡ hắn.

Cuối cùng, hắn còn sống, còn tìm được nàng.

Mà nàng, cũng đã không còn thuộc về hắn.

Là hắn.

Là hắn.

Là hắn.

Hắn nghĩ nói cho nàng chân tướng, nhưng biết rõ, chỉ cần biết được thân phận thật sự của hắn, nàng sẽ tức giận xoay người rời đi.

Từng, nàng là thuộc về hắn .

Nay, nàng gần ngay trước mắt, lại xa xôi không thể chạm vào như vậy.

Chỉ có lúc nàng hôn mê, hắn mới có thể vươn tay, mới dám đụng vào nàng, khẽ vuốt ve nàng như lúc này.

Mấy ngày nay, hắn nhiều lần nghĩ sẽ lại ôm nàng vào lòng, đem nàng bảo hộ ở trước ngực, tại nơi gần với trái tim nhất, vì nàng chắn gió che mưa, mỗi một ngày, mỗi một khắc, mỗi một lần hô hấp, mỗi một lần tim đập.

Mấy ngày nay, hắn nhiều lần nghĩ sẽ lại ôm nàng vào lòng, đem nàng bảo hộ ở trước ngực, tại nơi gần với trái tim nhất, vì nàng chắn gió che mưa, mỗi một ngày, mỗi một khắc, mỗi một lần hô hấp, mỗi một lần tim đập.

Trời ơi, hắn là như vậy nghĩ. Như vậy nghĩ. Như vậy nghĩ. Như vậy nghĩ.
Như vậy nghĩ.

Nghĩ nhiều đến nỗi hồn phách của hắn gần như muốn vỡ nát.

Họa Mi.

Họa Mi.

Họa Mi.

Họa Mi của hắn.

“Liều phu nhân.” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu to cùng với bước chân.

Hắn nhanh chóng rút tay về, xoay người lại, thấy ánh nắng rực rỡ đem thân ảnh một người nam nhân chiếu bóng in trên rèm cửa.

“Liều phu nhân, là ta.” Nam nhân kia nói.

Trên rèm cửa, một thân ảnh nhỏ nhắn lặng lẽ tới gần.

“Lưu đại phu, ngài tới rồi? Phu nhân đang ở trong phòng nghỉ ngơi.” Oanh Nhi thật cẩn thận nói, trong tay còn cầm cây quạt. Thấy người quen, trong lòng nàng kiên định hơn.

“Vậy, ta sẽ chờ liều phu nhân đứng lên, rồi ”

“Không không không, thỉnh ngài hiện tại liền đi vào!” Oanh Nhi vội vàng nói, hy vọng đại phu tiến phòng ngủ mới tiếp can đảm cho nàng. “Mời vào, phu nhân hiện tại rất cần ngài! Bằng không thì tại sao sáng sớm ta đã đi thỉnh ngài lại đây?”

Thanh niên ôm cái hòm thuốc, lộ ra biểu tình ngại ngần, khi Oanh Nhi xốc lên rèm cửa mới đi vào. Nhưng khi vào phòng ngủ, nhìn thấy một người mặc y phục đen trong phòng, biểu tình lập tức chuyển thành kinh ngạc.

“Vị này là Phong lão gia.” Oanh Nhi vội vàng nói, tiếp theo xoay người đi đến bên giường, ánh mắt mờ to đông nhìn một cái, tây nhìn một cái, chỉ sợ chủ tử có việc.

Kiểm tra một lúc, xác định hết thấy thanh thần, nàng mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, cúi đầu tới gần bên gối nhẹ nhàng gọi : “Phu nhân, phu nhân, Lưu đại phu đến đây.”

Lúc đầu, thần sắc tú lệ tái nhợt ốm yếu không có phản ứng. Đến lúc Oanh Nhi gọi vài lần, hàng mi thật dài mới nhẹ nhàng mở mắt, hai mắt mông lung như trong mộng..

“Phu nhân, xin người tỉnh lại, Lưu đại phu đến đây.” Oanh Nhi lặp lại.

Họa Mi mở to mắt, hai tròng mắt dần dần trở nên minh bạch. “Đỡ ta đứng lên.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Dạ.”

Oanh Nhi động tác linh hoạt, trong giây lát đã giúp đỡ chủ tử ngồi ổn thỏa, còn cầm chiếc gối, chêm dưới thắt lưng Họa Mi, để nàng có thể ngồi thoải mái chút.

Sau đó, nàng lại chuyển một cái ghế đến đặt cạnh giường.

“Lưu đại phu, ngài ngồi đi!” Nàng nói, sau khi an bài thỏa đáng, dường như nhớ đến cái gì lại chạy đi ra ngoài.

Thanh niên gật đầu, vén áo đi đến bên giường, ngồi cách Họa Mi không đến một thước, trong mắt dấu không được quan tâm cùng với vui sướng.

“Người có khỏe không?”

Nàng suy yếu mỉm cười.

“Không tốt.”

“Xem ra, ta thật là thích đặt câu hỏi ngốc nghếch này.” Hắc cũng cười.

Nàng chủ động vươn tay cho hắc bắt mạch.

Hết thấy mọi việc đều được một nam nhân khác xem trong mắt.

“Mạch tượng của người nầy nhanh, bị nhiễm phong hàn.” Hắc nói. “Mấy ngày gần đây, có phải mồ hôi nóng chưa khô, liền gặp gió thổi phải không?”

“Ân.”

“Như vậy không được.” Thanh niên nhíu mày. “Còn hơn một tháng người sẽ lâm bồn, sao lại không cẩn thận chiếu cố chính mình?”

“Chỉ là sơ sót nhất thời.”

“Chút sơ sót cũng không được.”

“Sau này ta sẽ chú ý.”

“Nhớ kỹ, chớ trúng gió, ra vào đều phải cẩn thận.” Hắc cẩn thận dặn dò. “Còn có, người công tác rất vất vả, mấy ngày kế tiếp, tốt nhất tránh làm việc mệt nhọc, tĩnh dưỡng nhiều hơn.”

Nàng nở nụ cười.

“Hết thấy đều nghe theo chỉ thị của đại phu.”

Nhìn nàng cười, gương mặt tuần tú của thanh niên hơi đỏ lên.

Khuôn mặt giấu sau chiếc nón phủ khăn đen bởi vì ghen tị cùng phần nộ, trở nên dữ tợn vô cùng. Hắc tận mắt thấy nàng đối một nam nhân khác mỉm cười; chính tai nghe nàng đối một nam nhân khác ngoan ngoãn phục tùng.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân căng cứng mà run rẩy, gần như muốn xông lên trước, ngay tại chỗ xé nát tên đại phu kia. Ngay cả khổ hình đáng sợ nhất, đều không kịp một màn trước mắt này, làm cho hắn đau nhức toàn bộ tâm cùng ngũ tạng.

Hắn có thể chịu đựng được roi quất, chịu đựng sắt nung, chịu đựng được đau nhức bẻ gãy xương chi, nhưng không cách nào chịu đựng được nàng đối với một nam nhân khác, nhẹ nhàng êm ái, khe khẽ cười.

Rèm cửa lại lần nữa bị xốc lên, Oanh Nhi bưng chén thuốc, tay chân nhẹ nhàng tiêu sái tiến vào.

“Lưu đại phu.” Nàng cầm chén thuốc, vụng trộm liếc nhìn bên cạnh một cái, sau đó rất nhanh thu hồi tầm mắt. “Đây là canh bổ do Phong lão gia đưa tới, dành cho phu nhân uống.”

Thanh niên nhìn bát canh lắc đầu.

“Nàng không thể uống này.” Hắc xoay người lại, nhìn vị thần bí phú hào, lộ ra vẻ mặt đầy hối lỗi. “Thật có lỗi, cô phụ ý tốt của Phong lão gia. Nhưng, Liễu phu nhân là ngoại cảm phong hàn, không nên bồi bổ, chỉ

nên dùng tân ôn được liệu, chẳng hãn như cây kinh giới, phòng phong, cây khương hoạt, quế chi, cây Ma Hoàng, tía tô, hành các loại, trước loại bỏ hàn khí trong người, tiếp đó ẩm phổi tránh gió.”

Thanh âm khàn khàn, từng chữ từ giữa hàm răng cắn chặt bật ra.

“Mau chóng chữa khỏi nàng là được.” Hãn lạnh giọng nói.

“Đây là chức trách của ta.” Thanh niên cung kính trả lời, đứng dậy đến gần vài bước. “Phong gia, nghe thanh âm của ngài, chẳng những là cổ họng bị thương, mà hơi thở không thuận, thỉnh thoảng không ổn định, tựa hồ từng chịu qua nội thương rất nặng. Mời ngài có thể đưa tay, cho phép tại hạ vì ngài bắt mạch?”

Hãn nhiệt tâm lại lấy đổi cự tuyệt lạnh như băng.

“Không cần.” Ngữ điệu nghiêm khắc giống như tên bắn, từ mũi trùn vải đen bắn ra, người nghe được trong lòng rét lạnh.

Trong phòng mọi người đều nhận thấy dịch ý cùng với phần nộ tràn đầy của người nam nhân này.

Hãn quay đầu liếc nhìn về phía giường lần cuối.

Sau đó, hãn đi ra phòng ngủ, không hề quay đầu rời đi.

Được Oanh Nhi chăm sóc cùng với Lưu đại phu liên tiếp mấy ngày đến chẩn bệnh, cẩn thận dùng thuốc, phong hàn của Họa Mi mấy ngày sau liền khỏi hẳn.

Nàng lại công việc lu bù lên lần nữa, sáng sớm tới Phong phủ nấu cháo, sau đó trở lại quán ăn, chiếu cố việc lớn nhỏ trong quán, thẳng đến ban đêm hết việc, Oanh Nhi mới đến tiếp nàng trở về nghỉ ngơi.

Ngày phong hàn khỏi hẳn, nàng vào Phong gia, vừa mới bước vào phòng bếp, chỉ trong chốc lát, quần gia cũng vội vàng chạy đến.

Hãn thân dài quá cổ, nhìn khắp nơi tìm, đến lúc thấy Họa Mi mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, vội vàng đi tới.

“Liều phu nhân, thân mình có khỏe không?” Hãn cẩn thận hỏi.

“Nhờ phúc của ngài, xem như mạnh khỏe.”

“Phải không?” Quần gia thì thào tự nói. “Thật tốt quá thật tốt quá.”

Thấy hãn vẫn đứng tại chỗ, Họa Mi nhợt nhạt cười. “Quần gia đặc biệt lại đây, không phải chỉ là để hỏi thân mình ta như thế nào chứ?”

Quần gia lộ ra biểu tình xấu hổ.

“Thật sự là cái gì cũng đều không thể gạt được Liều phu nhân.” Hãn gãi đầu, không dám trì hoãn, vội vàng truyền đạt chủ nhân phân phó. “Đêm nay, có vào vị khách nhân muốn tới, gia muốn ta tới hỏi trước, nếu Liều phu nhân thân mình mạnh khỏe, xin mời người chuẩn bị mở một buổi yến hội.”

Như vậy, nếu nàng thân thể không khỏe chẳng lẽ lần yến hội này sẽ không làm?

Họa Mi trong lòng nghĩ cũng không nói ra lời, trên dung nhan tuyệt mỹ vẫn là nụ cười ôn nhu yếu ớt. “Thỉnh chuyển cáo Phong gia, ta lập tức chuẩn bị.”

Quần gia liên tục gật đầu. “Vậy làm phiền Liều phu nhân.”

Đầu bếp đứng một bên, nghe hai người đối thoại cũng đã đi tới. “Đúng rồi, Liều phu nhân a, lúc ngài không tới, hoa quả khô trong nhà vừa vận đều dùng hết.” Hãn nói.

“Sao không bổ sung?”

“Có bổ sung.” Đại trù lộ ra biểu tình ảo não, tuy rằng sự tình liên quan đến tôn nghiêm của đầu bếp nhưng không thể không cúi đầu. “Chính là, mặt hàng bổ sung cũng không tốt giống như của Liều phu nhân lúc trước chọn.”

“Như vậy, phải thỉnh bếp trưởng theo ta đi ra ngoài một chuyến, đi chọn chút hoa quả khô trước.” Nàng cười yếu ớt, dùng từ ngữ thể thiếp tử mỉa, không hề làm đả thương người.

Nghe xong chỉ thị của nàng, quản gia thét to nô bộc mau mau đi bị ỏn thỏa cổ kiệu, sau đó tự mình đưa Họa Mi cùng với bếp trưởng xuất môn. Hắn đứng ở trước cửa, tận mắt cổ kiệu đi xa, mới vội vàng chạy về trong đại sảnh hướng chủ tử hồi báo.

Trong Xích Dương thành, các cửa hàng bán hoa quả khô phần lớn tập trung ở trên đường Thương Thủy. Nhưng mà Họa Mi chỉ biết cửa hàng có thể cung cấp hoa quả khô tốt nhất, cũng không hiểu biết đường sá nơi đây.

Cổ tình, hôm nay hôm nay không khéo, vừa vặn gặp phải gian hàng nàng quen thuộc hôm nay nghỉ lễ, nàng đành phải phân phó kiệu phu đem cổ kiệu đứng ở ngoài Thương Thủy phố, rồi cùng đại trù cùng với hai, ba người sai vặt đi đến từng gian từng gian lựa chọn.

Trên đường Thương Thủy, các cửa tiệm rất nhiều, cái gì cũng không thiếu, ngoài loại nấm cùng hải vị và hoa quả khô ra, còn có các thứ tạp hóa Nam Bắc, hoa quả khô, lá trà, hương liệu, vân... vân... Đương nhiên, cũng không ít ngũ cốc hoa màu.

Khí hậu nóng bức, nàng lại có thai, khi chọn mua hoa quả khô tuy rằng không cần xoay người, đều có chủ điểm đem hoa quả khô đưa đến trước mặt, nhưng là đi một đoạn đường, nàng cũng bắt đầu có chút chịu không nổi.

Nhìn thấy nàng lộ vẻ mệt mỏi, chủ quán quan tâm chủ động mở miệng.

“Phu nhân, ngài trước nghỉ ngơi trong chốc lát đi, ngồi ở nơi này, ta đi lấy chén trà cho ngài.”

Họa Mi nhẹ giọng nói cảm tạ, đỡ lấy thắt lưng đau nhức cẩn thận ngồi trên chiếc ghế nghỉ ngơi tránh nóng. Mặt trời chói chan nhô lên cao, mỗi người mồ hôi rơi như mưa, nàng lấy ra khăn tay lau khô mồ hôi trên trán, không quên lời dặn dò của đại phu.

Chỉ là nàng không hề quên, những chuyện phát sinh trong ngày bị nhiễm phong hàn, khi nàng nằm trên giường bệnh.

Vị phú hào thần bí nghe thấy nàng bị bệnh liền bỏ thân phận tôn quý đến thăm, còn đặc biệt mang theo canh bổ, vì nàng bổ thân mình.

Tuy rằng khi đó bệnh hỗn loạn, nhưng Họa Mi vẫn nhớ rõ, hắn ôm lấy nàng đang yếu ớt, còn ôm nàng đi trở về giường, khẳng khẳng muốn nàng nghỉ ngơi thật tốt.

Nàng thật sự nhớ rõ, cánh tay hắn, lồng ngực hắn, tuy nhìn có vẻ gầy yếu, nhưng tuyệt đối không phải là lão nhân. Nàng nhớ rõ tiếng nói khàn khàn của hắn, hành động vì nàng lau lệ, độ ấm trên tay hắn, cùng với bóng dáng phẩy tay áo bỏ đi cuối cùng của hắn.

Nam nhân này đến thăm nàng, thái độ thất thường, động tác vượt quá khuôn phép, chẳng lẽ chính là vì cháo ốc khô?

Đương nhiên không có khả năng.

Nàng cảm giác được đến, hắn đối nàng có tâm.

Vì thế, nàng bắt đầu lo lắng, có nên tránh đi nam nhân này hay không.

Sau khi đến Xích Dương thành, đến nay đã mấy tháng, tuy rằng nàng có thai, nhưng nam nhân đối nàng bày tỏ tâm ý cũng không thiếu, Lưu đại phu chính là một trong số đó. Nàng tuy rằng yển chuyển hàm xúc như nước, nhưng lại khiến các nam nhân như đụng phải cái đinh mềm mại, vừa không tiếp nhận bất luận kẻ nào, nhưng cũng không đắc tội bất luận kẻ nào.

Nhưng, trong mấy tháng này, đây là lần đầu tiên nàng thật sự suy tư, muốn đi tránh đi một người nam nhân.

Bởi vì, duy độc hắn làm nàng nhớ tới một người nam nhân khác.

Nam nhân mà nàng chỉ cần nhớ tới thì lòng đầy đau đớn.

Rõ ràng là không giống hần. Rõ ràng là không phải hần.

“Ai a, lão bản, giá tiền hàng không đúng a!” Quầy giữ có nhân kêu la, ngữ khí vừa vội lại hoảng. “Đây là hàng hóa cung cấp cho Hạ Hầu gia, rõ ràng phải trả một ngàn lượng, Hạ Hầu gia lại chỉ đưa có hai trăm lượng.”

Đôi vai mảnh khảnh bởi vì tên dòng họ quá mức quen thuộc kia mà trở nên cứng ngắc như đá.

Nàng muốn đứng lên rời đi, không nghe về dòng họ đó, về gian lương hành đó, về tin tức của nam nhân kia, nhưng không biết vì sao hai chân chính là không nghe nàng sai bảo, không hề nhúc nhích.

Điểm chủ đi đến quầy giữ, đầu tiên là thở dài một tiếng sau mới mở miệng nói: “Hai trăm lượng thì hai trăm lượng, lần giao dịch này người ghi nhớ đi!”

“Không đúng a, rõ ràng còn thiếu tám trăm lượng.”

“Ai, có thể lấy đến hai trăm lượng cũng nên cảm ơn trời đất .”

“Tại sao có thể như vậy? Ta nhớ rõ, Hạ Hầu gia uy tín rất tốt, tiền hàng đừng nói là thiếu, thậm chí còn không từng chậm trễ. Tại sao lần này, hàng hóa chúng ta đưa đi, tiền lại chỉ thu được một phần năm?”

Điểm chủ lại một tiếng thở dài.

“Cái gì Hạ Hầu gia? Hạ Hầu gia đã sớm không có, hiện tại chỉ còn lại một cái xác trống rỗng.”

Họa Mi cứng người, trên mặt không có nửa điểm huyết sắc.

Không có?

Đây là ý gì?

Thanh âm của điểm chủ như là từ một nơi rất xa truyền đến, một câu lại một câu, bay đến tai nàng.

“Mấy tháng trước, Hạ Hầu gia lương hành đã bị Cổ gia tiếp quản, trừ bỏ khỏi chiêu bài ở ngoài, người bên trong tất cả đều đổi thành họ Cổ .”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy sao?”

“Đúng vậy, tên này ở khắp các thành sừ cầu hàng hóa, lấy đi rất nhiều rất nhiều hàng hóa. Bọn thương gia tất cả đều là sau khi nhận được tiền hàng, mới phát hiện không thích hợp.” Điểm chủ nói. “Tên họ Cổ này vẫn giữ chiêu bài của Hạ Hầu gia không đổi, lừa không ít thương gia, rồi bán trao tay hàng, kiếm no túi tiền. Đáng tiếc a, cơ nghiệp Hạ Hầu Dần gây dựng lúc trước, hiện tại biến thành đường dẫn cho Cổ gia cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân.”

“Như vậy, Hạ Hầu Dần đâu? Chẳng lẽ chỉ trở mắt nhìn lương hành của mình bị người khác nuốt?”

“Trơ mắt? Hần nếu có thể trơ mắt là tốt rồi!” Điểm chủ thở dài.

“A?”

“Trước khi lương hành bị chiếm đoạt, Hạ Hầu Dần đã bị ẩn tội danh phản quốc, thông đồng với địch, bắt vào nhà lao. Nghe nói, hần bị nghiêm hình tra tấn, sau đó đã chết ở trong lao.”

Lòng Họa Mi chấn động mạnh.

Lúc đầu, trong đầu nàng trống rỗng, không thể xác định đến tột cùng là mình nghe được cái gì. Sau đó, những lời điểm chủ nói, một câu lại một câu, như là quanh quẩn bên tai không đi, ở trong đầu nàng không ngừng lặp lại, vừa lặp lại vừa vang dội.

Hạ Hầu gia đã sớm không có.

Nàng run run đứng dậy.

Hiện tại chỉ còn lại cái xác trống rỗng.

Nàng mở miệng.

Bị Cổ gia tiếp quản.
Nàng muốn hỏi, lại không phát ra thanh âm gì.
Trừ bỏ khối chiêu bài ra.
Nàng thở hào hển.
Thông đồng với địch phản quốc.
Nghiêm hình tra tấn.
Đã chết.
Thì ra, hắn đã chết.
Thì ra.
Thì ra.
Hắn đã chết.
Họa Mi trước mắt tối sầm, ngất đi.

10. Chương 10

Âm thanh.
Có âm thanh.
Âm thanh trầm thấp, tiếng bước chân, rồi sau đó là tiếng đóng cửa.
Họa Mi từ từ tỉnh lại.
Giường mạncột giường khắc hoa, đệm chăn, gối trúc đều xa lạ. Nàng có chút mờ mịt, chậm rãi chống đỡ thân mình ngồi dậy, không biết đang ở nơi nào.
Một nam nhân mặc hắc y đi đến bên giường, cúi đầu nhìn nàng. Hình ảnh trên giường là khuôn mặt xinh đẹp, trắng nõn phần nộn như ngọc của nàng.
“Tỉnh chưa?” Thanh âm khan khan không giấu được lo lắng.
Nàng ngẩng đầu lên, trong mắt đầy nghi hoặc.
“Phong gia?”
“Người té xỉu trong cửa hàng tại Thương Thủy phố, bọn họ buộc lòng phải đưa ngươi về đây trước.” Hắn rót một ly trà nhét vào tay nàng. ” Mau uống chén trà này trước.”
Gồm sứ chứa trà ấm nóng, nàng cầm trên tay, trong lòng bàn tay là ấm, nhưng trong lòng là lạnh. Nàng nhớ đến mọi chuyện nghe được trước khi ngất.
Hạ Hầu gia đã sớm không có.
Hiện tại chỉ còn lại xác trống rỗng.
Bị Cổ gia tiếp quản .
Trừ bỏ khối chiêu bài ra.
Thông đồng với địch phản quốc.
Nghiêm hình tra tấn. Nghiêm hình tra tấn. Nghiêm hình tra tấn.
Đã chết.
Một giọt nước mắt chảy xuống gò má, từng giọt rơi vào nước trà.

“Đã chết.”

Nàng thì thào tự nói, vẻ mặt đờ đẫn, không có phát hiện nam nhân cạnh giường bởi vì hai chữ này, thân hình đột nhiên cứng đờ.

“Ta tưởng là sẽ không đau. Nhưng mà đau quá, đau đớn quá.” Lại một giọt lệ mới rơi xuống.

Nàng ngẩng đầu như mê sảng thì thầm .

“Đau quá.” Nàng thì thào nói xong. “Ta cho rằng ta không thương hấn , nhưng mà, vì sao biết hấn đã chết, ta lại đau như vậy.”

Khuôn mặt sau chiếc nón phủ khăn đen như là đang gánh chịu nỗi thống khổ cùng cực, vì mỗi câu nói của nàng mà vận vẹo. Hấn nắm chặt hai nắm đấm, buộc chính mình mở miệng.

“Ai đã chết?”

“Chồng trước của ta.” Nàng cười một tiếng, nước mắt lại rơi xuống. “Ta cũng không phải quả phụ, ta là bị hừ.”

Tầm mắt của nàng không biết dừng ở nơi đâu, chỉ nhìn về phía trước, hoảng hốt, đau xót.

“Từng, ta cho là đời này kiếp này sẽ cùng hấn ân ái dài lâu. Nhưng, tình cảm tám năm so ra không bằng một người tiều thiếp. Hấn nói nàng có thai, lấy lý do không con hừ ta.” Nàng cười nói, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. “Ta rời đi Phượng thành, sau khi xuống thuyền mới phát hiện chính mình mang thai. Thực châm chọc, đúng không?”

Mấy tháng vừa qua, đây là lần đầu tiên nàng nói đến chuyện này.

Tin tức Hạ Hầu Dần đã chết hiển cho tất cả sự kiên cường của nàng đột nhiên vỡ nát.

“Ta cho là ta có thể quên hấn, sẽ cùng hài tử sống một cuộc sống mới.” Nàng vỗ về hài tử trong bụng, không thể nào tưởng tượng được, thông minh như Hạ Hầu Dần mà lại có ngày này.

Suy sụp?

Đã chết?

Tại sao lại như vậy?

Nàng nhớ tới Phượng Thành, nhớ tới tòa dinh thự rộng lớn. Tuy rằng đã rời đi, nhưng đã sống một thời gian dài đến tám năm, nơi đó chính là nhà của nàng.

“Hấn đã chết, vậy những người khác đâu? Bọn họ ra sao rồi? Đi nơi nào? Yến Nhi đâu? Quản sự đâu? Đồng Khiết đâu?” Nàng thất thần thì thầm, hàng lệ lại giàn dụa chảy ra.

Nam nhân khó khăn mở miệng, thanh âm so với lúc trước càng khàn hơn.

“Hấn hừ người, người không hận hấn sao?”

“Hận hấn?” Nàng mở miệng lắp lại.

Nếu là hận hấn, vì sao nàng không quên được hấn? Nếu là hận hấn, vì sao chỉ cần nhớ đến, nàng lại khó chịu? Nếu là hận hấn, vì sao nghe được tin hấn chết, lòng của nàng lại có thể đau như vậy?

Nếu, là.

Lòng của nàng chẳng những đau, mà còn hỗn loạn.

“Ta không hiểu được.” Nàng nghẹn ngào, cho tới hôm nay mới hiểu được, nàng đối với Hạ Hầu Dần, kỳ thật không chỉ có hận, mà còn có tưởng niệm càng sâu, càng nặng, càng giày vò.

Nam nhân đứng cạnh giường run rẩy, hô hấp nặng nề. Hấn vươn tay, khát khao có thể lau khô từng giọt lệ của nàng, có thể ôm nàng trong lòng, khiến nàng không còn đau lòng.

Bàn tay to run rẩy chưa kịp chạm vào vai nàng thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, phịch một tiếng, cửa bị mở ra .

Một thân ảnh nho nhỏ mang đôi giày hồng thêu hoa vội vã chạy vào. Đôi mắt cô bé chứa lệ, vội vàng tìm tìm, thẳng đến nhìn thấy Họa Mi trên giường, nước mắt mới lặn xuống.

“Bá mẫu!” Tiểu cô nương khóc kêu, chạy như bay đến bên giường, tay nhỏ bé mập mạp bám chặt lấy quần áo Họa Mi, như là sợ lỏng tay nàng sẽ biến mất không thấy.

Họa Mi khiếp sợ, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Hai tay nàng run run, vén tóc tiểu cô nương đang nức nở, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt lưng tròng.

“Yến Nhi?” Nàng khó có thể tin, tay vẫn run run. “Yến Nhi, người sao lại ở chỗ này?” Đây là mộng sao? Là nàng đang nằm mơ sao?

Hạ Hầu Yến khóc thút thít, lại bám lấy váy Họa. “Bá mẫu, Yến nhi nhớ người, nhớ người lắm!”

Nàng ôm tiểu cô nương, tâm loạn mờ mịt.

” Phụ thân người đâu?”

“Phụ thân còn tại Nam Dương.” Hạ Hầu Yến chôn mình trong váy nàng, khóc nói. “Bá mẫu, cháu rất muốn gặp người, nhưng bá bá nói Yến Nhi phải ngoan ngoãn chờ, bằng không sẽ dọa đến bá mẫu. Nhưng mà cháu nghe được có người nói người té xỉu, cháu lo lắng quá, lo lắng quá.” Nàng ngẩng đầu lên, rớt cục khóc lớn. “Yến nhi nhịn không được! Yến nhi không ngoan, nhưng mà Yến nhi rất nhớ người!”

Đôi tay ôm tiểu cô nương bỗng dưng cứng lại.

Sau một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi mở miệng, dùng thanh vô cùng âm bình tĩnh hỏi: “Bá bá muốn cháu ngoan ngoãn chờ?”

“Ân.” Tiểu cô nương gật đầu.

Lúc đầu Họa Mi không nhúc nhích, qua một hồi lâu sau, nàng mới chậm rãi, từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt ướt đầm lệ nhìn thẳng vào nam nhân đứng một bên, trầm mặc không nói.

Thời tiết mặc dù nóng, nàng lại cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

Nàng nhìn chăm chăm vào hắn, toàn thân mặc hắc y, mặc dù gầy yếu nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy nam tính khí lực. Nam nhân trước mắt thân hình không hề khòm xuống, khôi phục cao ngất như xưa, mà nàng lúc này vì đắm chìm trong đau xót mà không nhận thấy được!

Mọi chuyện được vạch trần.

Hắn lừa nàng.

Ông trời, sao nàng lại mù quáng đến mức này?

Bên trong rơi vào yên lặng, chỉ nghe được tiếng nức nở của Yến Nhi. Cô bé khóc trong chốc lát, rồi cảm giác được không khí có chút không bình thường, mới ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn hai người.

“Bá mẫu?” Nàng kêu to, kéo kéo Họa Mi váy. “Bá mẫu, người làm sao vậy?” Vì sao bá mẫu sắc mặt lại tái nhợt như vậy? Là nàng dọa bá mẫu sao?

Ngoài cửa lại lần nữa truyền đến tiếng bước chân, lão nhân tuổi hơn năm mươi, đầu bạc râu bạc trắng, vẻ mặt lo lắng, ở cửa nhìn xung quanh, chính là Hạ Hầu gia quân sự.

Nhìn thấy tình hình trong phòng, quân sự trong lòng kêu hồng hét rồi, lập tức biết sự tình trở nên gay go, bởi vì sự xuất hiện của Hạ Hầu Yến xuất hiện, mà bị vạch trần.

“Tiểu thư!” Hắn kiên trì tiến vào, ôm lấy Hạ Hầu Yến, đầu tóc bạc trắng từ đầu đến cuối đều gục xuống, không dám liếc nhìn Họa Mi một cái.

“A, không cần bắt ta, ta muốn ở trong này, ta muốn ở bên cạnh bá mẫu. A.” Tiểu cô nương giãy dụa nhưng vẫn bị lão quân gia ôm lấy, vội vàng dẫn ra ngoài.

Tiếng ồn ào dần dần đi xa, hai người lại thủy chung nhìn nhau.

Đối mặt ánh mắt lên án của Họa Mi, Hạ Hầu Dần sắc mặt xanh mét, trong lòng hiện lên trăm ngàn cái ý niệm. Hắn mấy lần mở miệng muốn giải thích, nhưng biết nàng sẽ không còn tin tưởng hắn.

Yến Nhi xông vào làm hỏng tất cả dự tính của hắn.

Không biết qua bao lâu, Họa Mi ngồi sững trên giường nãy giờ, mới thong thả vươn tay, tay nhỏ bé trắng nõn khẽ run, chặt chẽ nắm lấy gối trúc. Tiếp theo nháy mắt, nàng không chút nghĩ ngợi, dùng hết khí lực nắm gối trúc ném về Hạ Hầu Dần.

“Sao người có thể đối xử với ta như vậy? !” Nàng khó tin chất vấn, tức giận thở hào hển.

Hạ Hầu Dần đứng ở chỗ cũ, không tránh cũng không trốn. Nàng ném gối trúc đánh trúng giữa ngực hắn rồi rơi xuống trên mặt đất.

“Họa Mi, người nghe ta giải thích.” Hắn khàn giọng nói.

Nàng nghe không nổi bất cứ chuyện gì nữa.

“Không có gì thích hợp để giải thích !”

Đúng rồi, vân theo long, phong theo hổ. Cho nên hắn sửa họ thành Phong.

Nàng nên sớm nghĩ ra! Nàng nên sớm nghĩ ra! Nàng nên sớm nghĩ đến !

Họa Mi xốc lên chân đệm bước xuống giường, đứng dậy đi ra ngoài. Nàng một lòng nghĩ muốn rời đi, đi ra khỏi căn phòng này, đi ra khỏi tòa dinh thự này. Đi đến nơi nào khác cũng tốt cả! Nàng rút cuộc không thể chịu đựng được việc ở cùng một mái nhà với nam nhân này.

Chính là, lòng nàng quyết tâm nhưng sức lại không đủ.

Mới đi vài bước, nàng liền cảm thấy một trận suy yếu, hai chân nhũn ra, cơ hồ đứng không nổi.

Hạ Hầu Dần vội vàng tiến lên, vươn hai tay khớp xương vịn vịn vội vã muốn đỡ lấy nàng, chỉ sợ nàng ngã sẽ làm bị thương chính mình.

“Không nên đụng ta!”

Nàng không thấy cảm kích, dùng hết sức lực, oán hận đẩy tay hắn ra, nhất thời không trụ vững được, thậm chí ngay cả chiếc nón phủ vải đen cũng bị nàng làm rơi ra.

Khuôn mặt tuấn lãng ngày xưa đã sớm bị hủy hoại. Trên mắt phải của hắn là một tấm màn che mắt, trên mặt còn có vài vết sẹo dữ tợn.

Ở sâu trong nội tâm, nơi không ai nhìn thấu được dường như bị kim châm chích, đau đớn quá..

Cơn đau làm cho Họa Mi càng buồn bực, nàng căm giận hắn nhưng cũng tức giận chính mình. Phần nộ làm cho nàng không thể suy xét, thậm chí là nói không hề suy nghĩ.

“Người diễn trò thật là hoàn hảo.” Nàng cắn cánh môi, nhìn thẳng vào gương mặt quen thuộc nhưng cũng xa lạ. “Ta hỏi người, trêu đùa ta như vậy, chơi tốt lắm sao?”

“Người bình tĩnh một chút, không nên làm động đến thai khí.”

“Cho dù ta chết, cũng không liên quan đến người!” Nàng thét lên giận dữ. “Hạ Hầu Dần, Hồ gia, hay Phong gia, mặc kệ người là người nào, ta đời này cũng không muốn lại nhìn đến người!”

“Người diễn trò thật là hoàn hảo.” Nàng cắn cánh môi, nhìn thẳng vào gương mặt quen thuộc nhưng cũng xa lạ. “Ta hỏi người, trêu đùa ta như vậy, chơi tốt lắm sao?”

“Người bình tĩnh một chút, không nên làm động đến thai khí.”

“Cho dù ta chết, cũng không liên quan đến người!” Nàng thét lên giận dữ. “Hạ Hầu Dần, Hồ gia, hay Phong gia, mặc kệ người là người nào, ta đời này cũng không muốn lại nhìn đến người!”

Nàng nói quả quyết, làm cho Hạ Hầu Dần vốn rất bình tĩnh trở nên hoảng hốt. Cả đời này, bất cứ thứ gì hắn cũng từ bỏ được, ngoại trừ nàng...

Hắn chặt chẽ ôm lấy nàng, không cho nàng rời đi, lo sợ nàng thật muốn đi, càng sợ sẽ vĩnh viễn không thấy được nàng. Hắn thà rơi vào luyện ngục cũng chịu đựng được nỗi thống khổ như vậy!

“Hài tử trong bụng nàng cũng là hài tử của ta.” Hắn thô ráp nói, ánh mắt bốc cháy, không ngại dùng bất cứ lí do gì để giữ lại nàng.

Nàng giãy dụa không thoát được vòng ôm cứng như sắt của hắn.

“Của ta, của ta, không phải của người.” Nàng không ngừng giãy dụa, ngực không thể hô hấp. “Hài tử của ta không có cha, cha hắn đã chết!”

Hạ Hầu Dần nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt hiện lên đầy vẻ đau đớn.

“Họa Mi, ” hắn thì thầm. “Ta là bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ?” Nàng cười lạnh. “Người tính gặt ta bao lâu?”

Hắn trả lời cực nhanh.

“Cho đến khi nào nàng chịu tha thứ cho ta.”

Nàng nhìn hắn, một chữ cũng không nói.

Khoảng thời gian ngắn ngủi này đối với Hạ Hầu Dần mà nói, giống như dài đến vĩnh hằng. Hắn chờ đợi, quan sát, kỳ vọng, thấp thỏm, khát vọng, mãi cho đến khi nàng lại lần nữa mở miệng.

“Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. . . .” Họa Mi nhìn thẳng hắn, thông thả mà rõ ràng tuyên bố: “Không, có, khả năng!” Nói xong, nàng dùng sức giãy, quay đầu bước đi, thẳng tắp rời khỏi gian phòng.

Phòng ngủ to như vậy chỉ còn lại Hạ Hầu Dần.

Hắn đứng ở tại chỗ, cổ họng thắt chặt, nhìn hai tay vịn vịn của chính mình lưu không được nàng.

Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Không có khả năng.

Hắn nhắm lại mắt, đau đớn không thôi, mỗi một từ nàng nói đều giống như đinh nhọn đóng thật sâu vào lòng hắn.

Trời đang hoàng hôn, Họa Mi đi ra Phong gia.

Quản gia sớm bị tốt cổ kiệu chờ trước cửa, nàng lại kiên trì cự tuyệt, tự mình đi bộ rời đi, không chịu bất cứ chuyện gì Hạ Hầu Dần an bài.

Nàng đi qua mấy cái phố, rất lâu sau mới trở lại nhà mình. Oanh Nhi đang ở làm cơm chiều, không nghe thấy nàng vào cửa, nàng đi vào trong phòng, xoay người muốn đóng cửa thì nhìn thấy Hạ Hầu Dần đang đứng ở phố đối diện, đôi mắt đen không đáy lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng cự tuyệt hắn an bài, hắn lại một đường đi theo nàng trở về, không chịu để nàng đơn độc.

Nếu đã thương tổn nàng nặng nề như vậy, hiện nay ân cần thì có ích gì?

Đôi mắt Họa Mi lạnh như băng, nàng nghiêm mặt, đóng sầm cửa thật mạnh trước mắt nam nhân mặc hắc y kia.

Hoàng hôn dần dần đậm, rồi sau đó trăng treo trên ngọn cây.

Trong phòng, ánh nến lung linh.

Họa Mi ngồi trong ánh nến, tâm tư rối loạn. Có rất nhiều hình ảnh như đèn kéo quân quanh co, từng chút từng chút hiện lên trước mắt.

Những người đó, những chuyện trước kia, nàng vốn tưởng chính mình đã quên. . . . Nàng tưởng mình đã quên hết tất cả!

Thế nhưng, chính là quên không được.

Thọ yến, vòng cổ trân châu, Đồng Khiết, đại tuyết, hươu thư.

Thanh âm của hắn.

Liễu thị Họa Mi gả nhập Hạ Hầu gia nhiều năm, chưa từng có con, nay lấy hươu thư này làm chứng, từ nay về sau đoạn tuyết danh phận phu thê, ngày sau nam hôn nữ gả đều không liên quan. Người lập thư, Hạ Hầu Dần.

Đoạn tuyết danh phận phu thê.

Rõ ràng là hắn chính miệng nói qua .

Ngày sau nam hôn nữ gả đều không liên quan.

Như vậy, mọi chuyện được an bài, chuyện bọn họ ở Xích Dương thành gặp nhau, hắn đối với nàng tương trợ là vì cái gì?

Là trêu đùa sao?

Hắn mất nhiều công phu như vậy là vì trêu đùa nàng?

Thanh âm khan khan liên tục quanh quẩn bên tai.

Họa Mi. Hắn nói. Ta là bất đắc dĩ.

Nàng ngồi dưới ánh nến, gắt gao nhắm lại hai mắt, móng tay đâm vào lòng bàn tay mềm mại.

Họa Mi.

Nàng vì sao không quên được lời hắn nói?

Ta là bất đắc dĩ.

Tay nàng nắm thật chặt.

Nàng buồn bực, phẫn nộ, nhưng cũng biết rõ mọi chuyện hỗn loạn đều có duyên cớ. Nhưng nàng đoán không ra chân tướng, càng không thể tha thứ hắn lại đối đãi nàng như vậy.

Ta là bất đắc dĩ.

Lòng của nàng càng rối loạn.

Rèm cửa bị xốc lên, Oanh Nhi đi đến. Nàng lo lắng nhìn vẻ mặt của chủ tử, im lặng trong chốc lát rồi mới rụt rè mở miệng.

“Phu nhân, ” Oanh Nhi khẽ gọi. “Bên ngoài có vị lão gia nói muốn gặp ngài.”

“Ai ta cũng không muốn gặp.”

“Nhưng là. Nhưng là. Nhưng là kia lão gia quỳ gối trước cửa, nói ngài nếu không thấy hắn, hắn sẽ không đứng lên.” Oanh Nhi khó xử nói, hai tay nắm chặt váy.

Họa Mi nhìn ánh nến, trong lòng mơ hồ đoán ra người đến là ai.

Lúc sau, nàng thở dài một hơi. “Quên đi, cho hắn tiến vào.”

“Dạ.”

Oanh Nhi nghiêng người, lập tức chạy đi. Một lát sau dẫn đến một lão nhân tóc hoa râm, mặt đầy nước mắt.

Mới đi vào nhà, nhìn thấy Họa Mi, thân mình quẫn sự nhất ai, ngay lập tức quỳ xuống.

“Phu nhân.” Hắn khóc kêu to.

“Ta đã không phải là phu nhân.” Họa Mi thản nhiên nói. “Oanh Nhi, đỡ lão nhân gia đứng lên.”

Lão nhân mặc dù đứng lên, nước mắt vẫn chảy.

“Phu nhân ”

Nàng đưa tay ngăn lại, không cho đối phương nói thêm gì nữa. “Quản sự, nếu ngài lần này đến là muốn mở lời vì hần nói chuyện, ngài hiện tại là có thể đi rồi.” Nàng nói trước.

Quản sự lại lắc đầu.

“Phu nhân, ta lần này đến, không phải vì Hồ gia nói chuyện, chính là. . . .” Những giọt lệ già nua chảy xuống, lại kiên trì muốn nói. “Chỉ là có chút sự tình, lúc ấy không thể cùng phu nhân thẳng thắn, cho nên tổn thương tình cảm của ngài, trong lòng ta thật sự bất an.”

Họa Mi không có đáp lời, yên lặng nhìn ánh nến.

Quản sự xoa xoa lệ, thận trọng nói: “Phu nhân, ngài hãy nghe ta nói. Hồ gia cùng Nhị phu nhân chưa từng cùng một chỗ.”

Nàng rồi đột nhiên đứng dậy, giống bị đâm vào chỗ đau đớn, yếu ớt nhất, sắc mặt trở nên tái nhợt hơn tuyết. “Ta không muốn nghe chuyện này!”

“Phu nhân, ngài không thể không nghe.” Quản sự lại kiên trì nói tiếp. “Bởi vì hết thảy đều là vì bảo toàn ngài.”

“Bảo toàn ta?”

Quản sự gật đầu.

“Lúc trước, Cổ Hân thềm nhỏ dãi không chỉ là Hạ Hầu gia mà còn có phu nhân ngài.” Hần hít sâu một hơi, biết lúc này không nói, chỉ sợ sẽ không cơ hội. “Hồ gia biết Cổ Hân quyền thế quá lớn, cửa ải này khó qua, cho nên mới cùng Nhị phu nhân diễn kịch, kích động ngài rời đi Phượng thành.”

Họa Mi cứng người tại chỗ cũ, không nhúc nhích.

“Ngài rời đi Phượng thành không đến mấy ngày, Cổ Hân liền phái người áp giải Hồ gia, tịch thu Hạ Hầu gia, Nhị phu nhân cũng bị bắt đến Cổ gia.” Quản sự nhìn nàng, một câu một câu nói, cố ý đem toàn bộ chân tướng nói cho nàng. “Hồ gia bị giam trong ngục, nhận hết nghiêm hình tra tấn. Hồ gia sớm biết Cổ gia một khi ra tay sẽ không chừa cho hần con đường sống, cho nên giấu được trong miệng. Hần chống đỡ hơn mười ngày, chờ cho tất cả mọi người có thời gian trốn xa mới nuốt được giả chết.”

“Ngục tốt đem Hồ gia chôn ở bãi tha ma, ta đợi cho đến nửa đêm, mới dám đến mộ phần đem Hồ gia đào ra.”

Quản sự miêu tả tình hình khiến lòng nàng sợ hãi và đau đớn, nàng không muốn biết hần phải chịu tra tấn, nhưng vẫn lắng nghe những lời này.

” Tay chân Hồ gia bị chặt đứt từng khúc, vỡ nát hết, trên người nơi nơi da tróc thịt bong, có chỗ còn thối rữa sinh mủ. Ta công Hồ gia ngồi trên thuyền đã sớm an bài, suốt đêm rời đi Phượng thành, máu trên người hần thấm vào quần áo, hài miệt của ta, toàn bộ toàn ướt đầm. . . .” Hần nghẹn ngào nói.

“Lúc Cổ Hân bắt đầu lộ ra ác ý, Hồ gia đã bắt đầu sắp đặt đường dây, đem phần lớn tài sản của Hạ Hầu gia chuyển dời đến các thành phía nam. Hần sớm lấy lại quyền lực của ngài, không cho ngài xem sổ sách ghi chép là vì để che giấu ngài.”

“Hồ gia hôn mê hơn nửa tháng, vừa mới tỉnh dậy là đến xem ngài.”

“Nhưng mà ngài đặt chân ở Xích Dương thành. Nơi này khí hậu nóng bức, không hề thích hợp dưỡng thương, nhưng Hồ gia cũng không chịu rời đi, kiên quyết ở tại chỗ này, sợ ngài một người có thể xảy ra sơ xuất.”

Dưới ánh nến, nét mặt Họa Mi không chút thay đổi đứng, nhưng một giọt lệ lại lặng lẽ trào ra.

“Thời gian này, Hồ gia mặc dù không hiện thân nhưng vẫn luôn quan tâm ngài, ngày ngày đều hỏi chuyện ngài. Hần vừa mới có thể rời đi giường bệnh, liền kiên trì dù thể nào cũng phải xuất môn, cho dù chỉ có thể từ xa lên nhìn thấy ngài, ngay cả nói cũng không thể nói một câu, hần cũng cam tâm tình nguyện.”

Quản sự xoa xoa lệ, biểu tình bi ai.

“Phu nhân, ta cũng không phải nói chuyện vì Hồ gia, chính là, ta nghĩ ngài hẳn là phải biết những chuyện này.” Hấn nhìn chăm chú vào Họa Mi, nước mắt trên mặt cũng mặc kệ không lau. ” Hai trăm hai mươi mấy mạng người trong Hạ Hầu phủ đều là do Hồ gia dùng nửa cái mạng cùng hơn phân nửa tài sản đổi lấy. Nếu hẳn không làm như vậy, không bảo toàn được mọi người, cũng không giữ được phu nhân, càng không bảo đảm hài tử trong bụng ngài.”

Lão nhân khóc, nói xong cổ họng đều khàn khàn, lại vẫn không thể không nói.

“Phu nhân, Hồ gia là bất đắc dĩ.” Hấn nói.

Dưới ánh nến, Họa Mi nắm chặt hai tay, cắn chặt cánh môi.

Giọt nến lặng lẽ ngã nhào, như nước mắt nàng.

Họa Mi.

Nàng nhớ rõ Hạ Hầu Dần thì thầm.

Ta là bất đắc dĩ.

11. Chương 11

Sáng sớm hôm sau, cổ kiệu của Phong gia vẫn chờ ngoài cửa.

Thái độ Họa Mi khác thường, không lên kiệu mà làm như không thấy, tiêu sái tự mình đi đến quán ăn, tùy ý kiệu phu khiêng cỗ kiệu nhắm mắt theo đuôi nàng, đi qua vài khu phố thẳng đến phố Ngũ Dương, sau khi nhìn nàng đi vào quán ăn, kiệu phu cuối cùng mới buông tha cho khiêng cỗ kiệu về Phong gia.

Đầu bếp cùng bọn tiểu nhị trong điểm lần đầu nhìn thấy nàng đến quán ăn sớm như vậy, biểu tình đều kinh ngạc, nhưng nhận thấy vẻ mặt ảm đạm của nàng, bọn họ tuy rằng tò mò nhưng tất cả đều ngậm chặt miệng không dám hỏi nhiều.

Họa Mi tiêu tụy nhưng vẫn cẩn thận, tỉ mỉ làm công việc.

Nàng ở trong ngoài điểm cẩn thận kiểm tra một lần, xác định đã chuẩn bị thỏa đáng liền phân phó bọn tiểu nhị mở cửa, chuẩn bị đón khách.

Mới mở cửa không bao lâu, khách nhân liền lục tục vào cửa, không lâu sau trong điểm đã ngồi đầy tám phần. Bọn tiểu nhị hoạt bát thét to, chịu khó tiếp đón gọi món ăn, từ phòng khách mang sang từng đĩa thức ăn mới mẻ nóng hổi.

Nhìn quán ăn chính mình một tay kinh doanh, mới ngắn ngủn mấy tháng đã có chút phát triển, rất được hoan nghênh, nhưng Họa Mi vẫn là mặt co mày cau.

Hôm qua, biết được vị thần bí phú hào khắp nơi trợ giúp nàng kỳ thật chính là nam nhân từng hưu nàng. Nàng buồn bực đi về nhà, suy nghĩ đóng cửa quán ăn sang nhượng cho người khác, sau đó đi nơi khác.

Nhưng mà có rất nhiều nguyên nhân khiến nàng không thể rời đi.

Những người phục vụ này là nàng tìm đến, tất cả đều tín nhiệm nàng, nghe theo nàng, nàng có trách nhiệm với bọn họ, nếu vội vàng sang nhượng thì thật sự xin lỗi với bọn họ. Hơn nữa, Hạ Hầu Dần trong tay nắm hợp đồng, vì lưu lại nàng hẳn nhất định sẽ làm khó dễ người muốn tiếp nhận.

Còn có nàng sắp lâm bồn, hiện tại đi xa thật sự là không khôn ngoan.

Họa Mi khẽ cắn cánh môi, tâm loạn như ma.

Việc nàng lưu tâm nhất, kỳ thật chính là những lời quản sự nói tới hôm qua.

Hóa ra, trước và sau khi nàng rời đi Phượng Thành đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà Hạ Hầu Dần lại che giấu tất cả, dùng cách thức tàn khốc nhất để bức nàng rời đi cơn bão tố đó. .

Trong lòng nàng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi rõ ràng, còn có rất nhiều bí ẩn cần hẳn chính miệng giải thích. Nhưng mà nàng hiện tại không muốn đi gặp hẳn.

Lý trí nói cho nàng, không nên do dự nữa, tốt nhất là dao sắc chặt đay rói* (giải quyết dứt khoát), tránh được càng xa càng tốt.

Nhưng mà, lại có tiếng nói, khan khan mà mà nặng trĩu không ngừng thì thâm bên tai nàng, khiến nàng muốn lưu lại, do dự thiếu quyết đoán.

Ta là bất đắc dĩ .

Câu nói kia, mỗi một lần nhớ tới, lòng của nàng lại đau đớn một lần.

Đứng ở sau quầy, Họa Mi nắm bút lông trong tay, bút lại treo trên sổ sách ghi chép, rất lâu không hạ xuống, mực nước trên bút, từng giọt từng giọt nhỏ trên trường sách, lem luốc khắp trang giấy.

Bỗng dưng, một khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà xuất hiện trước mắt nàng, che khuất gần hết tầm mắt. Đôi mắt to của cô bé lấp lánh ánh sáng, nghịch ngợm nháy nháy, cái miệng nhỏ nhắn cong cong, cười hết sức vui vẻ.

“Bá mẫu!” Hạ Hầu Yến gọi, khanh khách cười, tay chân giống nhau cử động, dẫm lên ghế dựa của mình, leo lên trên quầy đi đến trước mặt Họa Mi. “Bá mẫu, cháu đến đây!” Cô bé vươn tay vòng lấy cổ Họa Mi tựa trên vai nàng làm nũng.

“Cẩn thận, đừng đè nặng bá mẫu cháu.”

Tiếng nói khan khan lại trầm thấp, làm nàng trần trọc không ngọc vang lên từ chỗ cách quầy không xa.

Họa Mi ngẩng đầu nhìn vào trong mắt Hạ Hầu Dền.

Hắn đứng đó, toàn thân hắc y như trước, nhưng thiếu chiếc nón phủ vải đen. Không có vải đen che lấp, khuôn mặt hắn lộ ra dưới ánh mặt trời, vài vết sẹo đỏ thẫm trông thật dữ tợn và đáng sợ, nổi bật khiến người khác không thể chuyển dời tầm mắt.

Nghe thấy lời dặn, Yến Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn mắt híp phản bác.

“Không có đâu, cháu rất nhẹ nhàng.” Nàng ngẩng đầu nhìn Họa Mi, thực nghiêm túc nói: “Yến Nhi rất ngoan. Bá bá nói trong bụng Bá mẫu có tiểu bảo bảo, cho nên phải cẩn thận, cháu cũng rất cẩn thận.” Nàng dùng cái miệng nhỏ nhắn mềm mại hôn môi Họa Mi, làm nũng hỏi: “Bá mẫu, ta thực ngoan, đúng không?”

“Ân, Yến Nhi ngoan nhất.” Nàng kháng cự, không hề nhìn hắn, cố gắng mỉm cười với tiểu cô nương.

Chỉ là, dù cố ý không nhìn tới hắn, cảm giác của toàn thân nàng vẫn mãi cảm nhận thấy được tầm mắt nóng rực mà chuyên chú cùng với thân ảnh của hắn từng bước lại từng bước, thông thả đến gần quầy.

“Yến Nhi rất nhớ nàng.”

Thanh âm khan khan nói bên tai nàng.

Nàng cố ý không nhìn hắn, biểu tình giả bộ lãnh đạm không muốn để cho hắn nhìn ra thanh âm tạo ra ảnh hưởng nơi nàng, nhiều đến nỗi khiến nàng không biết làm sao.

Sự lãnh đạm của nàng cũng không làm cho Hạ Hầu Dền lùi bước.

“Nhớ nàng không chỉ có Yến Nhi.” Hắn lại chậm rãi nói, nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng lấp lánh của nàng, mắt sáng rực tựa như ngọn lửa. “Còn có ta.”

Đơn giản một câu liền khiến lòng của nàng càng rối loạn.

Nàng nghĩ muốn rời khỏi, nghĩ trốn tránh, nhưng nàng biết trước mắt công chúng, nàng căn bản không thể trốn. Nơi này là quán ăn, trong điểm nơi nơi đều là khách nhân, mỗi một ánh mắt đều đang nhìn, mỗi một đôi tai đều đang nghe, bất luận là nàng lảng tránh ngay tại trận, hoặc là mở miệng đuổi người cũng khiến cho người bên ngoài chú ý.

Hướng hồ, hắn sớm có chuẩn bị, còn dẫn theo Yến Nhi mà nàng thương yêu nhất đảm nhận trách nhiệm làm tấm lá chắn, điều này khiến cho nàng càng không mở miệng được.

Tay nhỏ bé nhuỷ nộn vòng lấy cổ nàng, giống con mèo nhỏ làm nũng.

“Bá mầu, bụng cháu đói quá đi!” Hạ Hầu Yến vừa nói vừa nhìn đến trên bàn những người khác, thèm ăn suýt chảy nước miếng, bụng nhỏ cũng đói thẳm thì kêu vang.

Đối với tiểu cô nương này, Họa Mi vô cùng mềm lòng, từ trước đến nay chưa bao giờ nỡ để cô bé bị đói.

“Yến Nhi, cháu ngoan, đến một cái bàn ngồi xuống đi, Bá mầu đi lấy cháo diêm Bát Bảo, với chi ma tạc bính (bánh vừng rán) cho cháu ăn.” Nàng nhẹ giọng dỗ dành.

“Dạ!”

Hạ Hầu Yến cười meo meo trả lời, buông ra hai tay, thân mình nho nhỏ bùm một tiếng liền nhảy xuống quây, tìm chiếc bàn trống cách quây gần nhất, ngoan ngoãn ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong Họa Mi cho ăn.

Cổ ý không nhìn tới nam nhân vẫn nhìn chăm chăm vào nàng này giờ, Họa Mi rời quây, một tay xốc lên rèm cửa đi vào phòng bếp.

Cháo diêm Bát Bảo đã sớm nấu xong, còn nóng hằm hập trong nồi. Nàng vén tay áo, tự tay nhào bột, hai mặt đều dính đầy hạt vừng mới đưa bột vào nồi, rán thành chi ma tạc bính hai mặt vàng óng ánh thơm lừng.

Chờ bánh rán xong, nàng mới lấy bát múc một chén cháo, rồi cầm tiếp một cái bát khác định múc bát thứ hai thì động tác đột nhiên dừng lại.

Nàng cẩn cẩn môi cánh hoa, đặt xuống chiếc bát không, chỉ bưng một chén cháo. Nhưng quay người lại nhìn chi ma tạc bính vừa mới rán trong nồi thì lại phát hiện bản thân rõ ràng rán nhiều lắm, Yến Nhi căn bản ăn không hết.

Bánh rán trên đĩa số lượng thích hợp cho hai người ăn, một lớn một nhỏ.

Có chút dỗi, nàng tìm cái đĩa nhỏ, chỉ mang hai cái bánh rán cùng với bát cháo ngọt bê ra ngoài, số bánh rán còn lại toàn bộ bị đặt trong nhà bếp.

Bên ngoài khách nhân đông đúc như cũ, nhưng không khí so với lúc trước cổ quái hơn trước vài phần.

Tiếng nói chuyện của khách khứa rõ ràng nhỏ đi nhiều, lúc này cao đàm khoát luận, giờ biến thành châu đầu ghé tai, tất cả tầm mắt đều dừng lại cùng một chỗ.

Không có hắc sa lập mào che phủ, Hạ Hầu Dần mang mạng che mắt, vết sẹo trên mặt, cùng với đôi tay khớp xương vạm vỡ đều khiến người khác chú ý.

Mọi người lảng tránh ánh mắt hắn nhưng lại nhịn không được vụng trộm đánh giá, có ánh mắt mang theo thông cảm, có ánh mắt lại tràn ngập chán ghét. Người khách ngồi ở bàn kế bên thậm chí vội vàng đứng dậy chuyển bàn, còn có người dứt khoát trực tiếp tính tiền chạy lấy người.

Hạ Hầu Dần bất động như núi, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia xem như không thấy chung quanh, trái ngược với Họa Mi nhìn những người này chỉ tỏ, nghe thấy những tiếng nói khe khẽ lại cảm thấy ngực buồn bực đau đớn.

Từng, người bên ngoài nhìn hắn chăm chú là vì hắn tuần lã.

Nay, người bên ngoài cũng nhìn hắn chăm chú là bởi vì hắn thương tàn.

Họa Mi thấy vô cùng khó chịu, cố gắng cứng rắn tâm tư, không để ý tới trận đau lòng kia. Nàng bưng cháo ngọt cùng chi ma tạc bính đi tới bên cạnh bàn đặt trước mặt Hạ Hầu Yến.

“Oa!” Tiểu cô nương hoan hô một tiếng, vươn tay nhỏ bé cầm lấy bánh còn nóng, mau chóng cắn một ngụm. Bánh rán xốp giòn cùng hạt vừng dính đầy tay cô bé, có chút còn rơi vãi trên quần áo.

“Ăn chậm một chút, cẩn thận nóng.”

Nàng ôn nhu dặn dò, vươn tay phủi bụi bánh.

“Của ta đâu?” Hắn mở miệng hỏi, nhìn chăm chú ánh mắt của nàng, ôn nhu như buổi sáng ngày xưa khi bọn họ ở hồ điệp thính ở Mai viên, hắn vì nàng chọn lựa trên châu.

“Ta chỉ chuẩn bị phần của Yến Nhi, Phong gia nếu đói bụng xin mời người khác tiếp đón ngài đi!” Nàng khắc chế không bị nhu tình trong mắt hấn dao động, biểu tình duy trì đậm mực, sau khi nói xong những lời này liền xoay người đi trở về quây.

Nàng vừa mới bước vào quây, một thanh niên nhã nhặn tuần tú bước vào cửa, trong tay đang cầm một chén được nấu tốt, mới thấy Họa Mi, ngay cả nói đều còn chưa nói đã đỏ mặt trước.

“Liều phu nhân, ” hấn đi đến trước quây, cổ lấy dũng khí nói. “Ta sáng nay tình dậy liền nấu cho người một chén thuốc có ích cho việc sinh sản, dưỡng thân bảo vệ thai nhi.” ,

Họa Mi lộ ra tươi cười, tiếp nhận kia chén được.

“Lưu đại phu, ngài quá khách khí, phiền toái người như vậy thật là ngượng ngùng.” Nàng ôn nhu nói, mấy tháng nay đã sớm quen với lòng tốt của người thanh niên hay bồi rối lại chân thành này.

“Ách, một chút cũng không phiền toái, không phiền toái” Kia khuôn mặt tuần tú như là ăn một mâm ớt, trướng hồng cả lên.

Lấy chén thuốc nàng cũng không quên đáp lễ, cười hỏi: “Ngài ăn cơm chưa?” Nàng đi ra quây, trùng hợp nhìn thấy có một bàn trống liền tiếp đón hấn ngồi xuống. “Đến, thỉnh ngồi bên này, hôm nay rau cần nước tươi ngon, ta làm món rau trộn, Lưu đại phu gấp dịp mời nếm thử.” Nàng đang muốn xoay người lại nghe hấn mở miệng.

“Liều, Liều phu nhân. Họa.” Hấn thốt lên mấy chữ, còn nói chưa ra miệng, mặt đỏ lựng. “Ta có thể gọi người Họa Mi không?”

Nàng có chút sững sốt.

Con người đen từ nãy giờ vẫn chăm chú nhìn vào Họa Mi nghe thấy những lời này bỗng dừng nhú lại.

Lưu đại phu hít sâu mấy hơi, cổ lấy dũng khí, những điều trong lòng đè ép mấy tháng nay lúc này mới có dũng khí nói ra miệng.

“Một người nuôi nấng đứa nhỏ rất vất vả. Nếu ta. Nếu người.” Mới nói có một nửa, hấn liền cắn răng, đến cả ngọn tóc đều đỏ.

Chính là, tuy lời chưa nói xong nhưng bất cứ ai cũng nghe ra ý tứ của hấn.

Họa Mi có chút kinh ngạc, thật không ngờ vị đại phu nhã nhặn lại chọn giờ khắc này, trước mặt công chúng biểu lộ tâm lòng với nàng.

Nàng càng không nghĩ sẽ cho Hạ Hầu Dần chứng kiến cảnh này.

Tám năm vợ chồng, cho dù nàng không quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được, mặc dù hấn không mở miệng nhưng rõ ràng là đang nổi cơn thịnh nộ khiến người khác phải sợ hãi.

Nàng vội vàng mở miệng, muốn ngăn cản không cho thanh niên này nói thêm gì nữa.

“Lưu đại phu ”

“Xin cho ta nói xong trước.” Hấn dồn hết dũng khí kiên trì nói.

Ánh mắt phía sau giống như đao kiếm sắc bén. Nàng thật sự lo lắng, nếu để thanh niên này nói xong, chỉ sợ hấn sẽ mất mạng ngay tại chỗ

“Ngài trước nghỉ ngơi một chút, ta đi pha ấm trà cho ngài.” Họa Mi uyển chuyển nói, muốn đổi đề tài.

Đối thanh niên này, nàng tuy rằng vô tâm, nhưng cũng có hảo cảm, loại cảm tình này tựa như đối đãi với người nhà, mặc dù không thể tiến tới nhưng không đành lòng thấy hấn dây dưa không thoát ra được.

Nhưng là, hấn lại thật sự trì độ, thậm chí còn cổ lấy dũng khí cầm tay Họa Mi.

Khách!

Phía sau truyền đến thanh thúy thanh âm.

Nàng không kiềm được run lên, không cần quay đầu cũng biết là Hạ Hầu Dàn tay không bóp nát cái chén.

“Không cần, ta, ta không khát.” Thanh niên hít sâu một hơi, thâm tình nhìn Họa Mi, không chút nào nhận thấy phía sau có ánh mắt sắc bén xâu xé, như dã thú nhìn chăm chăm vào hân, giống như sẽ bổ nhào tới bắt hân cầu xé tươi sống.

“Họa. . . . Họa Mi, ta ta ta. . . .” Hân lắp bắp, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, rốt cục cố lấy dũng khí nói thành câu. “Ta hôm nay tới là vì hỏi ngươi có nguyện ý cân nhắc theo ta thành thân hay không.”

Nàng có thể cảm giác được nam nhân ở bàn phía sau gần như không còn nhẫn nại được nữa.

“Lưu đại phu, ý tốt của ngài lòng ta xin nhận.” Nàng cố gắng mỉm cười, không muốn tổn thương thanh niên này. “Nhưng mà ta hiện tại thật sự không có biện pháp suy nghĩ việc này.”

Trên khuôn mặt tuần tú kia đầu tiên là xuất hiện thất vọng, tiếp theo lại dấy lên hy vọng. “Kia, không quan hệ, ta nguyện ý chờ!”

Nàng thật sự không đành lòng nói cho hân, cho dù chờ bao lâu cũng không có kết quả.

Đúng lúc này, một người thợ khắp người đầy bùn thở hổn hển chạy vào, biểu tình lo lắng hết lớn: “Uy, Lưu đại phu đâu? Ta đi đến hiệu thuốc tìm không thấy, nghe người ta nói hân đến đây!”

“Ta ở trong này.” Thanh niên vội vàng lên tiếng trả lời, đứng dậy. “Làm sao vậy?”

“Cát gia tường sụp, có năm, sáu người bị đè nặng, hiện trường đang loạn cả lên!” Người thợ kêu la, tóm lấy tay đại phu kéo chạy về phía hiện trường. “Nhanh chút, dừng trì hoãn, có mấy người ngất đi, người nếu không tới sợ đã muộn!”

Cứu người như cứu hỏa, thân là đại phu đương nhiên không dám trì hoãn. Hân đứng dậy đi hai bước lại còn nhớ nàng, đỏ mặt lập lại: “Họa Mi, ta có thể chờ, ta nguyện ý chờ.”

Nói còn chưa nói xong, hân đã bị người thợ kia dắt, một đường lúi ra cửa chính, nhanh chóng không còn thân ảnh rất nhanh sẽ không gặp người ảnh.

Nàng sững sờ ở tại chỗ, thở dài nhẹ nhõm.

Không nghĩ tới, trong nháy mắt, cơ thể đầy nam tính tới gần, thân ảnh hân bao trùm nàng, đưa bàn tay to chế trụ cổ tay, động tác mau lẹ khiến nàng không thể giãy dụa, thậm chí ngay cả cơ hội kêu lên còn không có.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của công chúng, Hạ Hầu Dàn giữ chặt nàng kéo vào bên trong.

Rèm cửa lay động, thân ảnh hai người đồng thời biến mất sau rèm.

Hân tóm lấy nàng, không hề quay đầu lại mà một đường hướng bên trong đi đến.

“Hạ ” nàng vừa nói một chữ liền khép chặt miệng lại. Phượng Thành tuy rằng xa cuối chân trời, nhưng nơi này vẫn là thuộc quốc thổ miền Nam, nhớ đến quyền lực của Cổ gia, nàng sửa lại lời nói. “Phong gia, xin ngài tôn trọng một chút!”

Hạ Hầu Dàn lại ngoảnh mặt làm ngơ, giống như nàng mở miệng cảnh cáo là nói người khác, tiếp tục lôi kéo nàng đi vào bên trong.

Lực đạo của hân tuy không đến mức làm đau nàng, không có quá mức ngang ngược thô bạo, nhưng là mạnh mẽ làm nàng không thể giãy giụa. Bàn tay tóm chặt lấy cổ tay nàng, khớp xương vụn vụn, đừng nói là so với tay người, kỳ thật là vô cùng giống thú trảo.

Hồ gia tay chân, đoạn đoạn, vỡ nát hết.

Ngực nàng co rúm lại, khả năng phản kháng nháy mắt đều tan biến.

Đoạn đoạn.

Nàng nhìn chăm chú vào tay hân.

Vỡ nát hết.

Hắn đến tốt cùng là chuyện đáng sợ đến cỡ nào?

Họa Mi nhìn bàn tay, mặc cho Hạ Hầu Dần lôi kéo, không tự chủ được đi phía trước, thẳng đến hai người đi vào phòng nhỏ sau quán ăn, nơi nàng dùng để tính toán sổ sách.

Hắn tự động đóng cửa phòng rồi xoay người lại, con ngươi đen nhìn vào nàng, lập lòe như lửa. Mỗi tác cô thể dưới hắc bào đều giống như dây cung bị kéo hết cỡ, căng thẳng như đang cố hết sức kềm nén một áp lực nào đó sắp có nguy cơ bùng nổ.

Hạ Hầu Dần cúi đầu tựa vào bên tai nàng, dùng thanh âm khàn khàn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng chữ.

“Chỉ cần hắn gặp người thêm một lần nữa, ta sẽ giết hắn.” Ngực hắn bởi vì phần nộ mà phập phồng, hai tay nắm khung cửa gân xanh hiện rõ, dùng sức gần như muốn bóp nát khung cửa.

Làm vợ chồng tám năm, nàng chứng kiến qua các loại cảm xúc của hắn, nhưng chưa bao giờ gặp qua bộ dáng hắn phần nộ không khống chế được như thế. Vô luận gặp gỡ bất cứ chuyện gì hắn đều có thể bày mưu nghĩ kế, khắp nơi tính toán mưu kế, ngay cả muốn đâm bị thương nàng, làm cho nàng tuyệt vọng rồi đi cũng là vô cùng thận trọng.

Hắn có thể đổi trắng thay đen, trước con mắt giám thị của Cổ gia vẫn chuyển đi được phần lớn tài sản.

Hắn có thể ở trong nhà giam, nhận hết nghiêm hình tra tấn, cho đến khi mọi người đều rời đi.

Hắn có thể lần nữa nhen lửa, trong thời gian chưa đến một năm lại hóa thân thành phú hào thần bí ở miền Nam..

Một nam nhân bình tĩnh đến mức tàn khốc như vậy, lại bởi vì nhìn thấy một nam nhân khác bày tỏ tình ý với nàng liền tức giận gần như điên cuồng?

Họa Mi lưng tựa vào cửa, bị giam cầm dưới ánh mắt hắn. Nàng ngẩng đầu lên lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hắn, vô cùng bình tĩnh mở miệng hỏi: “Người không phải chính miệng nói qua, ngày sau nam hôn nữ giả cũng không liên quan sao?”

Đáp lời nàng là một tiếng gầm trầm thấp như dã thú.

Câu nói kia, đập nát chút lý trí còn sót lại của Hạ Hầu Dần.

Nháy mắt, hắn rốt cuộc không thể chịu đựng được, phần nộ cùng thèm khát đồng thời thổi quét qua người hắn. Hắn mạnh mẽ ôm lấy nàng, siết chặt vòng tay đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu tìm môi nàng, hung hăng đè hôn, dùng phương thức nguyên thủy nhất nhắc lại sự chiếm hữu của hắn với nàng.

Nụ hôn nồng nàn mà kích tình, cơ hồ làm cho Họa Mi không thể thở dốc. Hắn hôn nàng, xâm nhập, trực tiếp, cuồng dã, mà lại tràn ngập cướp đoạt, va chạm true đùa bên trong khuôn miệng mềm mại của nàng cho đến khi tiếng rên rỉ yêu kiều của nàng gần như bật ra.

Thân thể của nàng so với lý trí đã sớm hơn tiếp nhận hắn.

Trong căn phòng nhỏ, chỉ có ánh nắng bên ngoài chiếu xuyên qua khung cửa sổ trên tường. Nàng từ lúc ban đầu cứng đờ dần dần trở nên mềm mại, thậm chí là không tự chủ được, giống như ngày xưa yêu kiều rụt rè đáp lại hắn.

Trí nhớ từng giọt từng giọt quay trở lại.

Tân hôn, ân ái, tám năm đó, hắn trân sủng, hắn bá đạo, hắn yêu thương, hắn ôn nhu.

Hắn lừa gạt.

Bỗng dưng, then thể mềm mại yếu đuối nằm trong lòng hắn lại lần nữa cứng ngắc lên.

Họa Mi mở mắt ra, dùng hết khí lực toàn thân, mạnh mẽ giãy thoát khỏi nụ hôn nồng nhiệt của hắn. Nàng hai tay run run, chống đẩy ngực hắn, muốn rời đi vòng tay ôm ấp nhưng không cách nào lay động được hắn dù chỉ một chút.

“Tránh xa ta một chút!” Nàng tuyệt vọng kêu lên.

Thanh âm hần so với nàng càng tuyệt vọng.

“Ta làm không được.”

“Người lúc trước không phải dễ dàng làm được sao?”

Là ảo giác của nàng, hay là hần thật sự thở dài một hơi?

“Đó là bất đắc dĩ.”

Lại là những lời này!

Nàng không nghĩ nghe lại những lời này làm lý do của hần, nhưng cũng không tự chủ được, lần nào cũng bị dao động.

Hơi nước nóng rất tràn ngập trước mắt, nàng quay đầu đi, tay nhỏ bé hươ lưng tung không muốn cho hần thấy bộ dáng rơi lệ của nàng.

Trong lúc chống đỡ, tay nàng vô tình ngăn vạt áo đen của hần, đụng đến chiếc túi nhỏ may giấu bên trong. Một vật ấm áp bị nhiệt độ cơ thể hần sưởi ấm ở trong lúc nàng giây dựa bị kéo rơi xuống đất.

Rơi trên mặt đất là hà bao.

Một cái hà bao dùng tơ hồng thêu hồ văn tinh xảo.

Tầng lệ trước mắt cũng không có ảnh hưởng đến tầm nhìn của nàng, nàng kinh ngạc nhìn cái hà bao đó, thậm chí không phát hiện, Hạ Hầu Dần không biết khi nào đã buông tay, buông ra lao tù giam cầm thân mật.

Trước cái nhìn chăm chú của nàng, hần chậm rãi ngồi xổm xuống nhặt lên hà bao, một lần nữa để vào trong lòng.

“Đó là của ta.” Nàng nhận ra nó. “Ta đem nó ném, ta rõ ràng bắt nó ném.” Vào ngày rời đi Phượng Thành là nàng tự tay đem cái hà bao kia ném vào trong vụn băng ở bến tàu, là chính nàng tận mắt thấy cái hà bao này chìm vào dòng nước lạnh như băng.

Hần đứng dậy, tất phần nộ cùng bá đạo lúc này gần như biến mất.

“Không, đây là của ta.”

Họa Mi thốt ra. “Của người là chỉ thêu màu đen, của ta mới là ”

“Chúng nó là một đôi, đương nhiên nên ở cùng một chỗ.”

“Ta bắt nó ném! Ném vào trong kênh đào.”

“Ta biết.” Thanh âm của Hạ Hầu Dần quanh quẩn trong căn phòng nhỏ, chua xót làm cho nàng vĩnh viễn không quên được. “Ta đi nhặt lại .”

Nàng rõ ràng nhớ rõ, lúc ném xuống hà bao là tháng mười hai.

Khi đó nước sông lạnh lẽo đông cứng, trên bề mặt kết thành một tầng băng, nếu muốn kiếm về cái hà bao này thì phải đánh nát mặt băng, bơi trong kênh đào lạnh băng để tìm kiếm, đáy sông u ám, dòng nước mơ hồ bất định, hần lặn xuống dưới bao nhiêu lần, dùng bao nhiêu thời gian mới có thể tìm về hà bao bị nàng ném?

Hần bức nàng đi nhưng lại luyến tiếc một cái hà bao bị nàng ném.

Nước mắt dâng tràn làm mắt nàng đau đớn. Nàng gắt gao nhắm lại hai mắt, quay đầu không hề nhìn hần.

Trong nhà nhỏ hoàn toàn yên tĩnh, tĩnh giống như hai người từng ở Mai Viên, trên chiếc giường ấm áp, tóc dài giao quần ngủ thiếp đi, cứ thế trải qua hơn hai ngàn đêm.

Hết thấy giống như chưa từng phát sinh.. Giống như nàng vẫn là vợ hần. Giống như giữa bọn họ chưa từng có nhiều nước mắt như vậy, chưa từng có nhiều đau xót như vậy.

Hạ Hầu Dần mở miệng, âm điệu như trước, thanh âm lại khàn khàn thô ráp.

“Năm trước, khi Trung Thu vừa qua không lâu, ta từng một đêm không về.” Hắc chậm rãi nói, chọn giờ khắc này thổ lộ tất cả với nàng. “Khi đó, ta nói cho nàng, ban đêm uống say ngủ lại nhà thương gia, quên phải người thông tri nàng.”

Nàng rõ ràng nhớ ngày đó.

Thành thân hơn tám năm, vào ngày đó hẳn lần đầu có sự việc che giấu nàng.

Xa nhau mấy tháng, mãi đến giờ này khắc này, hẳn cuối cùng mới nguyện ý mở miệng nói cho nàng chân tướng.

“Kỳ thật, đêm đó là ta đi quật lao.” Hạ Hầu Dần từ tốn, vững vàng mà thong thả nói ra từng câu. “Từ trong quật lao cứu đi phạm nhân, chính là ta.”

Họa Mi nín thở, khiếp sợ quay đầu nhìn hắn, trăm ngàn lần cũng không nghĩ đến đại án cướp ngục kinh động cả tòa Phụng Thành lại chính là người bên gối nàng.

“Trước khi ta với nàng thành thân, ta đã quen biết hắn, tuy rằng hai nước giao chiến, nhưng hắn vẫn là bạn thân của ta, từng cứu mạng ta. Ba năm trước, hắn đi vào Phụng Thành bị bại lộ hành tung, bị bắt bỏ tù. Ta sắp đặt suốt ba năm mới cứu được hắn ra.”

Nàng nắm chặt hai tay, nghe con người từng vô cùng thân mật với mình nói xong một câu chuyện hoàn toàn xa lạ. “Việc này, người chưa từng nói cho ta.”

“Ta không muốn làm cho nàng lo lắng.”

“Cho nên, người tha làm tổn thương trái tim ta?”

“Ta thật không ngờ, sự tình hội diễn biến thành như vậy.” Hắc trong mắt hiện lên thống khổ. “Kế hoạch cứu người của ta tuy kín đáo nhưng vẫn làm cho Cổ Hân lần theo manh mối tìm được chứng cứ, lần theo dấu vết đến Hạ Hầu gia. Hắc đưa ra điều kiện, muốn nàng thay ta chịu tội, thậm chí còn muốn ta thuyết phục nàng.”

Ngày ấy, sau khi Cổ Hân rời đi Hạ Hầu phủ, dùng vẻ tươi cười hòa ái nhất giống như bậc trưởng giả từ ái đưa ra điều kiện cực kỳ tà ác với hắn.

Cổ Hân buộc hắn dùng người Họa Mi đến đổi Hạ Hầu gia cùng mạng của hắn.

“Việc này, quân sự đều nói qua cho ta.” Nàng cố gắng muốn duy trì bình tĩnh, nhưng thanh âm vẫn run nhẹ. “Cho nên, người tìm một nữ nhân khác tới thay thế ta?”

Hắn chăm chú nhìn vào nàng, trong đôi mắt đen thâm u tìm không thấy nửa phần hối hận.

“Ta là ích kỷ.” Chỉ cần có thể bảo trụ Họa Mi, hắn sẵn lòng không từ bất cứ thủ đoạn nào.

“Ta cứu nàng cũng không phải muốn nàng thay ta chịu tội.” Nàng không thể chịu đựng việc này. Nghĩ đến Đồng Khiết vì nàng mà vào Cổ gia, cảm giác tội ác liên bao phủ nàng. “Sao người lại có thể làm như vậy?”

“Đây là kế sách tạm thích ứng.”

“Chẳng lẽ, người thật sự làm cho nàng bị ”

Hắn cắt ngang nàng.

“Trước khi ta bị bắt vào tù đã nhờ Tào Duẩn hỗ trợ. Vào đêm đó, nàng ta được Tào Duẩn cứu đi, không bị bất cứ thương tổn gì.” Sau khi hắn thanh tỉnh lại, quân sự đã đem chi tiết tình hình báo cáo cho hắn.

“Như vậy, người cũng có thể cho ta đi, rồi để cho người khác tới cứu ta.”

Hạ Hầu Dần trả lời như đinh đóng cột.

“Không, ta làm không được!” Con người đen của hắn rục lên, tầm mắt khóa chặt nàng, thanh âm khàn khàn gần như rỉ máu. “Đồng Khiết không phải nàng cho nên ta có thể nhẫn, có thể mạo hiểm. Đổi lại là nàng rơi vào tay bọn chúng, không biết sinh tử ra sao, ta không có khả năng chống đỡ trong nhà lao lâu như vậy”

Cổ gia quyền thế quá lớn, khi đó, ngay cả mưu kế tuyệt diệu như hần cũng không có nắm chắc có thể bình yên thoát thân hay không.

Chính là, hần gần như lập tức quyết định, bất luận chuyện tối tệ này có vượt qua hay không, bất luận là sau này có bảo toàn được bản thân và gia đình hay không, hay là thất bại thảm hại, hần cũng không nguyện ý nhìn nàng lọt vào vòng nguy hiểm.

Họa Mi run rẩy, đầu ngón tay cơ hồ muốn phá nát lòng bàn tay mềm mại. Nàng không thể tin được tại thời điểm hần phải đối mặt với cái chết mà lại có thể làm ra loại quyết định thế này, đem nàng đẩy đi rất xa.

“Người không tín nhiệm ta.” Nàng cắn môi, thanh âm nhỏ gần như không thể nghe thấy.

“Không,” Hạ Hầu Dần lắc đầu. “Ta rất tín nhiệm nàng, rất hiểu rõ nàng.”

Vợ chồng tám năm, hần hiểu được bản chất nàng ngoài mềm trong cứng.

Bọn họ đều rất cố chấp, bởi vì yêu đối phương cho nên tuyệt đối không tán thành đối phương. Nếu để nàng biết được nội tình, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ lại hần rồi đi, mà là lựa chọn cùng hần đối mặt, thậm chí vì đối lấy mạng hần, cam nguyện vì hần đi chịu tội.

Hần thà rằng chết cũng không nguyện ý để sự việc này phát sinh!

Phòng nhỏ u ám, Hạ Hầu Dần chậm rãi bước đi đến trước mặt Họa Mi, vươn tay ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng. Ngay cả chính hần cũng không nhận thấy bàn tay mình vẫn lộ ra da thịt ấm áp, tựa như dĩ vãng.

“Nếu là nàng, nàng sẽ làm như thế nào?” Hần thấp giọng hỏi, vọng tiến vào trong mắt nàng. “Nói cho ta biết, Họa Mi, đối làm là nàng, nàng sẽ làm như thế nào? Là trở mặt nhìn ta tiến vào miệng cạp, mặc ta sinh tử không biết, hay là thà rằng làm cho ta hận nàng?”

Một giọt lệ trong vắt rớt xuống, rơi vào lòng bàn tay hần.

Nàng trả lời không được.

Từng lời hần nói đều làm cho lòng nàng sợ hãi, dao động gần như không thể thừa nhận. Trong lòng nàng hiểu rõ, nếu tình huống trao đổi nàng sẽ lựa chọn hành động nào, nhưng không cách nào thốt ra miệng...

Quyết định của nàng, sẽ cùng hần giống nhau, lựa chọn để chính mình gánh vác toàn bộ.

Hạ Hầu Dần vô cùng dịu dàng lau đi hàng lệ kia. “Ta tình nguyện để nàng hận ta cũng không nguyện ý khiến cho nàng bị thương tổn.” Hần cúi đầu áp vào trán nàng nói ra câu này, hần từng nghĩ sẽ không bao giờ có cơ hội nói ra.

Hần làm cho nàng đau lòng, làm cho nàng nhận hết lạnh nhạt, làm cho nàng ở trong bão tuyết mang theo phong lưu thư rời đi.

Nhưng mà, trái tim hần so với nàng càng đau hơn.

Vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê, hần lê thân trọng thương đi vào Xích Dương thành, chỉ dám ở xa xa nhìn nàng, mỗi ngày mỗi đêm đều mong nhớ, ngóng trông, van cầu, thậm chí không tiếc lấy thân ốm yếu dùng kế dụ nàng đến Phong gia, chỉ để thấy mặt nàng, chính tai nghe lại một chút tiếng nói mềm mại như gió xuân của nàng.

Ngay cả khi mưu kế bị vạch trần, sau khi nàng buồn bực rời đi, hần vẫn không chịu hết hy vọng, lập thế rằng cho dù hao hết cả nửa đời còn lại, hần cũng phải lại lần nữa bù đắp cho nàng.

Có lẽ, một ngày nào đó nàng sẽ tha thứ hần, dùng giọng nói ôn nhu nói với hần một câu.

Có lẽ, một ngày nào đó, nàng nhìn thấy hần sẽ mỉm cười, tựa như dĩ vãng.

Mà có lẽ. Chính là có lẽ. Hần khẩn cầu, một ngày nào đó hần có thể đền bù một phần nào đó thương tổn hần gây ra cho nàng.

“Đối với ta mà nói, trong cả cuộc đời này, chỉ có nàng là quan trọng nhất.” Hạ Hầu Dần thì thầm, sau đó nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Ánh nắng chiếu xuống, đem thân ảnh hai người chiếu trên vách tường.

Thân ảnh kết hợp, giống như hần cùng nàng chưa bao giờ tách biệt.

Sau khi nói xong hết thấy, Hạ Hầu Dần liền rời đi .

Họa Mi ngồi một mình trong căn phòng nhỏ một lúc lâu sau.

Biết được chân tướng, nàng cuối cùng không thể hận hần nhưng cũng không cách nào dễ dàng tha thứ hần. Suy cho cùng thì trong lòng nàng vẫn nhớ rõ như cũ, mưu kế của hần, sự giấu diếm của hần, lừa gạt của hần.

Đối với ta mà nói, trong cả cuộc đời này, chỉ có nàng là quan trọng nhất.

Nhưng mà, những lời hần hần để lại vẫn còn quanh quẩn bên tai nàng.

Họa Mi ngồi một mình trong vài canh giờ, không phát hiện ngoài cửa sổ sắc trời dần dần tối sầm. Nàng ngồi ở chỗ cũ, nghĩ ngợi, hồi tưởng, tâm loạn .

Mãi đến trong bụng nàng truyền đến một chút sức lực nhỏ bé nhưng không thể bỏ qua được. Hài tử trong bụng như là muốn được nàng chú ý nên nhẹ nhàng đá nàng một chút.

Họa Mi vươn tay nhẹ vỗ về thai nhi trong bụng, cho dù đứa nhỏ chưa sinh ra nhưng tình yêu của nàng dành cho nó cũng đã tràn đầy khó có thể hình dung.

Nếu khi đó Hạ Hầu Dần nói cho nàng tình hình thực tế, nàng quyết định ở lại Phượng Thành cùng hần đang đối mặt nguy hiểm, liệu đứa nhỏ này còn giữ được không?

Nàng không thể tưởng tượng tình huống này.

Lúc đó, ngay cả tánh mạng bọn họ đều có khả năng rơi vào tình huống hết sức nguy ngập, sinh mệnh nhỏ bé yếu ớt tựa như ánh nến trước gió, nếu không cẩn thận che chở có khả năng sẽ tắt ngúm.

Nếu hần không làm như vậy, không bảo đảm mọi người, cũng không giữ được phu nhân, càng không bảo đảm đứa nhỏ trong bụng ngài.

Lời nói của quần sự vang lên trong đầu.

Hạ Hầu Dần vì bảo trụ nàng, cho nên mới làm cho nàng đi xa, nhưng cũng đồng thời vô tình, bảo toàn nàng hài tử trong bụng nàng. Hài tử của bọn họ.

“Phu nhân, ngài còn ở bên trong sao?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến gọi, đánh gãy suy nghĩ hỗn loạn của nàng.

Họa Mi lấy lại bình tĩnh, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đêm đã khuya, chúng ta đóng cửa.” Tiểu nhị nói.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc trời ngoài cửa sớm tối đen, chỉ thấy mảnh trăng non cong cong, khi đó mới phát giác, chính mình không biết ngồi ở chỗ này bao lâu rồi.

“Các người mau chóng dọn dẹp đi, ta bây giờ phải đi về.” Họa Mi nói, đi ra phòng nhỏ vào đại sảnh của quán ăn, phát hiện trong đại sảnh trống rỗng, khách nhân đều đã rời đi, thậm chí ngay cả cái bàn đều vệ sinh thỏa đáng.

Không biết vì duyên cớ gì, Oanh Nhi đêm nay lại không tới đón nàng.

Đại trù cùng bọn tiểu nhị đều làm việc cả ngày, nàng không muốn để cho bọn họ mệt mỏi, mỗi bọn họ đi một đoạn đường. Trong lòng nàng biết, Hạ Hầu Dần khẳng định phái người ở tại bên ngoài đi theo sau nàng cho đến khi nàng bình an về nhà.

Trăng lưỡi liềm cong cong treo nơi chân trời, tỏa ra ánh sáng bàng bạc ôn nhu.

Họa Mi đi qua mấy con đường, vào cửa nhà nhìn thấy ánh sáng ngọn nến sớm đốt bên trong. Nàng đẩy cửa ra, vừa bước vào phòng đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi không thể nhúc nhích.

Oanh Nhi nhỏ nhẩn, miệng bị nhét vải bố, giống như cái bánh chưng bị trói lại ở góc tường, nước mắt lưng tròng, trong mắt đầy kinh hoàng cùng lo lắng.

Họa Mi thở hắt kinh ngạc, còn chưa kịp mở miệng thì chợt nghe thấy tiếng cảnh cáo bên tai.

“Đừng kêu, bằng không tiểu nha của ngươi sẽ lập tức không còn mệnh.” Người nọ đứng ở góc, trên mặt che cái khăn đen chỉ lộ ra một đôi mắt hí. “Không cho phép lên tiếng, đem cửa đóng lại.”

Nàng cứng ngắc nghe theo.

Tầm mắt đối phương từ trên xuống dưới đánh giá nàng, miệng chặc chặc thành tiếng. Ánh mắt thâm tà nhìn nàng khiến nàng không tự chủ được run rẩy lên.

“Lại đây.” Hắc ra lệnh, hưởng thụ sự bất an của nàng, đối với thủ đoạn khi dễ nữ tử đã sớm tập thành thói quen.

Họa Mi cố nén sợ hãi, bước một bước tiến qua.

Bỗng dưng, người nọ vươn tay, thô lỗ đem nàng kéo qua. Một thanh âm kinh tởm, giọng cười đầy bất hảo ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

“Hạ Hầu phu nhân, đã lâu không gặp.”

12. Chương 12

Oanh Nhi bị ném trong góc tường, tuy miệng bị nhét đầy vải vẫn cố sức phát ra âm thanh.

Trơ mắt nhìn phu nhân bị bắt đi, nàng sợ hãi, lo lắng trên mặt đất qua lẩn lại. Nàng dùng sức di chuyển thân mình, phịch một tiếng ngã xuống đất, bất chấp đau đớn, tựa như con sâu lông ra sức choài người ra cửa.

Mất một phen công phu thật vất vả, Oanh Nhi toàn thân đầy mồ hôi, rốt cục đi ra được trước cửa.

Nàng lợi dụng cánh cửa làm rớt mảnh vải nhét trong miệng, tiếp đó lên tiếng thét to.

“Cứu người a! Cứu mạng a! Người đâu tới nhanh một chút!” Nàng vừa khóc vừa dùng hết khí lực khàn giọng kêu to, chỉ hy vọng hàng xóm có thể nghe thấy.

Chính là, nàng vừa mới hô hai câu, chợt nghe phịch một tiếng, cổng chính bị người đẩy mạnh ra, ba nam nhân mặc hắc y nghe tiếng xông vào..

A, hàng xóm tới thật nhanh!

Nhưng là. Nhưng là. Lạ quá, nàng giống như chưa từng gặp qua bọn họ!

Mặc kệ, xa lạ thì xa lạ, nhìn lên thấy có người, gánh nặng trong lòng Oanh Nhi liền nhẹ hẳn đi, nước mắt rơi tí tách, không chịu ngừng rơi. “Van cầu các người, phu nhân nhà ta, phu nhân nhà ta. Nàng, nàng bị.”

Hắc y nhân ngồi xổm xuống rút đao ra cắt đứt dây thừng.

“Làm ơn, phu nhân nàng.”

“Phu nhân làm sao vậy?” Hắc y nhân khẩu khí so với nàng còn muốn lo lắng hơn.

“Ô ô ô, phu nhân nàng. Phu nhân nàng bị kẻ xấu bắt đi rồi.” Oanh Nhi khóc thút thít. “Ta tận mắt thấy tên xấu xa đó tóm lấy phu nhân đi ra từ cổng sau.”

Ba hắc y nhân tất cả đều thay đổi sắc mặt, lặng lẽ trao đổi ánh mắt, cho dù không nói cũng đều biết tự nên làm cái gì.

Một người trong đó ở lại, truy hỏi tiểu nha hoàn bị dọa hoảng sợ.

Một người khác chạy về Phong gia trong thời gian ngắn nhất hướng Hạ Hầu Dần báo cáo.

Người còn lại chạy ra cửa sau, một mạch lần theo dấu vết truy tìm, dò theo dấu vết mới nhất trên tảng đá bên đường, theo dấu vết bánh xe rõ ràng nhất đuổi theo tới cửa Đông.

Tin tức truyền đến Phong gia, Hạ Hầu Dần chưa đi vào giấc ngủ vội vàng chạy ra. Vừa nghe xong thuộc hạ báo cáo Họa Mi bị kẻ gian không rõ là ai bắt đi, sắc mặt hắn liền trắng bệch, sợ tới mức tất cả can đảm đều vỡ nát.

“Phóng ra tin tức, để cho tất cả mọi người đi ngoài truy tra!”

Hắn cố nén sợ hãi, ngăn không cho lo lắng đục khoét, lớn tiếng chất vấn: “Có ai nhìn thấy nàng bị bắt đi như thế nào không?”

Người vừa từ chỗ Họa Mi gấp rút chạy về vội vàng tiến lên, kể ra manh mối quý giá thật vất vả mới hỏi ra.

” Nha hoàn của Phu nhân nói người nọ lấy nàng uy hiếp phu nhân, lại dùng đao cường áp phu nhân đi ra theo cổng sau. Khi hai người rời đi, nàng nghe thấy được có tiếng xe ngựa.”

“Theo đường nào?”

“Đã có người đuổi theo.”

Hạ Hầu Dần nắm chặt tay, ngay cả lúc trước bị áp tải nhập lao ngục, lúc cùng Cổ Hân trong lúc đó khó phân thắng bại, hắn cũng chưa từng hoảng loạn đến mức này.

Họa Mi là trái tim của hắn, tính mạng của hắn. Hắn không thể chịu được việc nàng bị bắt cứ thương tổn gì.

” Nha hoàn kia còn nói gì không?”

“Nàng nói, người kia che mặt thấy không rõ bộ dạng, còn xưng phu nhân là Hạ Hầu phu nhân.”

Hắn trong lòng phát lạnh.

Như vậy là người bắt Họa Mi thật sự biết chân chính thân phận của nàng?

Rốt cuộc là người nào, chẳng những biết được thân thế nàng? Còn có thể đặc biệt đi vào Xích Dương thành ra tay bắt nàng đi?

Hạ Hầu Dần cắn chặt hàm răng bắt buộc chính mình phải trấn định.

Hắn hiện tại không thể bối rối, phải bảo trì bình tĩnh. Chỉ có như vậy, hắn mới có cơ hội đuổi tới trước khi tên bịt mặt kia thương tổn Họa Mi tiền, mau chóng tìm được nàng, cứu nàng trở ra.

Trên mái hiên truyền đến vang nhỏ, một hắc y nhân thi triển khinh công dừng lại trong đình viện vội vàng chạy vào.

“Phong gia, có người đánh bất tỉnh thủ vệ ở cửa thành đông, mở cửa thành đánh xe rời khỏi thành!” Tin tức khẩn cấp, hắn không dám trì hoãn, vội vã quay trở về thông báo.

“Tốt!” Hạ Hầu Dần tâm tư nhanh chóng quay lại, trong thời gian ngắn nhất liền đưa ra quyết định. “Đi dắt chó săn ra, lấy xiêm y của nàng cho chó săn ngửi thấy, mọi người phân công nhau đi tìm, tìm được liền phát hỏa tín thông báo!”

“Dạ!”

Tất cả hắc y thật nhanh chạy vội ra ngoài, nhưng vẫn không đuổi kịp Hạ Hầu Dần, lòng hắn nóng như lửa đốt, sau khi thả chó săn ra liền nhanh chóng đuổi ra đến ngoài cửa thành đông..

Hắn lao vút đi trên đường, không lãng phí nửa điểm thời gian, trong lòng không ngừng khẩn cầu .

Không cần!

Không cần!

Không cần!

Cái gì hắn cũng nguyện ý làm.

Ông trời ơi, xin đừng để nàng gặp chuyện không may!

Ánh trăng mờ nhạt, một chiếc xe ngựa ở trên đường lớn lướt đi .

Xe ngựa xóc nảy làm Họa Mi đầu váng mắt hoa, tên lái xe giả thô lỗ quát ngựa giục ngựa chạy điên cuồng, xe ngựa vài lần nảy lên thật mạnh, chấn động làm ngũ tạng nàng phát đau, thiếu chút nữa nôn ra.

“Người cuối cùng là muốn mang ta đi đâu?” Nàng cố nén bất an cùng với chán ghét, nhìn nam nhân trước mắt.

Nàng nhận ra hắn.

Gương mặt xấu xí, mắt nhỏ như hạt đậu cùng khóe miệng nhe răng cười, tà ác làm cho nàng dù muốn quên cũng quên không được.

Dưới ánh trăng, Cổ Dịch quay đầu cười lạnh vài tiếng.

“Đừng tưởng ta không biết người tìm núi gia sản của Phong mà dựa vào. Ở lại chỗ đó, bất cứ lúc nào cũng có người của Phong gia đến giám sát, lão tử không thể tận tình hưởng thụ.” Hắn đánh giá Họa Mi, nhìn không được liêm liêm môi, lập tức xả nhanh dây cương.

Ngựa hí vang, cuối cùng khi bốn vó dừng lại, bốn chân gầy yếu đều mệt phát run.

“Nơi này cách Xích Dương thành cũng đủ xa, nếu người chờ không kịp, chúng ta hiện tại bắt đầu!” Hắn vươn tay, trong mắt lộ rõ vẻ thâm tà làm cho người ta buồn nôn, bàn tay không biết đã gây ra bao nhiêu tội ác sờ lên bụng Họa Mi.

Họa Mi sờn tóc gáy, dùng sức gạt tay hắn ra.

“Không cần dùng bàn tay bẩn thỉu của người chạm vào ta!” Nàng trừng mắt nhìn Cổ Dịch, hai tay ôm bụng cố hết sức bảo hộ hài tử.

Nàng gạt tay lại làm cho Cổ Dịch thẹn quá hóa giận.

Gương mặt tà ác trong phút chốc liền hóa thành điên cuồng phẫn nộ.

“Mẹ nó!” Hắn thô tục chửi rủa, giơ tay lên đánh Họa Mi một chưởng thật mạnh, đánh cho nàng rơi xuống xe ngựa, thân mình mềm mại nặng nề ngã trên mặt đất, phát ra một tiếng rên rỉ vô cùng đau đớn.

“Người này xú bà nương, đừng tưởng rằng lại tìm được núi dựa thì ta không dám động người.” Hắn đi qua đi lại, miệng không ngừng mắng chửi, hung tợn đá nàng một cước.

Trọng tâm của cú đá là nhằm vào bụng Họa Mi. Nàng thét lớn một tiếng, đau đến sắc mặt trắng bệch, chỉ có thể ôm bụng cuộn mình trên mặt đất, thân mình bối vì đau nhức mà không ngừng run rẩy.

Cổ Dịch ngạo nghễ nhìn nàng, hắc hắc cười lạnh vài tiếng.

“Lão tử muốn nữ nhân, chưa từng có người dám ngăn cản. Người này tiện nhân lại dám phá hỏng chuyện của ta. Khi Hạ Hầu gia suy sụp, người bỏ đi tìm không thấy bóng dáng, ta trong lòng thế, bất luận tổn bao nhiêu công phu cũng phải bắt được người, hảo hảo mà giáo huấn một chút.”

Hắn vươn tay nắm lên Họa Mi yếu đuối vô lực, ép nàng dựa sát vào hắn.

“Nhưng ta thật không ngờ tới, người dĩ nhiên lại mang thai. Người gian dâm với tên dã nam nhân nào? Hay là trong bụng người chính là dã loại của lão quái thai Phong gia kia?”

Dù bên trong đau đớn, thân rơi vào hiểm cảnh nhưng khi Họa Mi nghe thấy những lời Cổ Dịch nhục nhã thậm tệ, nàng không kiềm được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cám ơn trời đất, Cổ Dịch chỉ tra ra nàng đến Phong gia làm việc, hắn vẫn chưa biết chủ nhân Phong gia kỳ thật chính là người bị Cổ gia đuổi tận giết tuyệt, còn có thể từ trước quý môn quan trở về- Hạ Hầu Dần!

Một trận đau nhức đánh úp lại khiến nàng đau đến rên rỉ.

Mắt thấy kia nam nhân tới gần, mặc dù biết rõ không thể trốn được, nàng vẫn cố nén đau đớn lui ra sau.

Cổ Dịch lại tiến lên túm lấy tóc nàng dùng sức kéo, lộ ra nụ cười hèn mọn.

“Người thật là lợi hại, vừa mới đến nơi đây, lập tức liền thông dâm với người khác, còn có thai dã loại.” Hắc hừ cười, liếc mắt nhìn bụng nàng. “Người theo Hạ Hầu Dần tám năm, hắc dưới đất mà biết được, không biết sẽ có bao nhiêu thương tâm đâu!”

Hắn vừa nói vừa kéo nàng lại rồi thật mạnh đem nàng quăng ngã trên mặt đất.

Lúc này, Họa Mi ngay cả tiếng rên rỉ cũng không thốt ra được. Nàng cắn chặt răng, mồ hôi lạnh chảy ròng, bụng từng cơn từng cơn đau, nàng thậm chí có thể cảm giác được giữa hai chân ướt sũng.

Cổ Dịch rút dao ra, lưỡi dao sắc nhọn, dưới ánh trăng chiếu rọi phát ra màu xanh lơ lơ làm cho ngực người khác phát lạnh.

“Xem tại ta cùng Hạ Hầu Dần còn có chút giao tình, không bằng ta trước hết thay hắn thanh lý môn hộ, móc dã loại trong bụng ngươi ra rồi chúng ta sẽ thật tốt mà hưởng thụ.” Hắc cười lạnh lẽo, dùng dao nhọn đặt dưới quai hàm của Họa Mi, nhìn dao nhọn cắt qua da thịt trắng như tuyết, nhỏ từng giọt máu đỏ tươi.

Máu tươi làm cho hắn không tự chủ được nở nụ cười, nhớ lại rất nhiều chuyện.

“Chắc chắn chắc, ta thực sợ Hạ Hầu Dần sẽ chết không nhắm mắt.” Hắc dùng dao nhọn kéo cằm của nàng lên, khoáy trúa mà hưởng thụ hỏi: “Người biết ta như thế nào khoản đãi hắc không?”

“Thúc thúc của ta công đạo, vô luận chết hay sống đều phải từ miệng Hạ Hầu Dần hỏi ra chỗ người ẩn trốn.” Hắc cười lạnh. “Ta hỏi hắc mười lần, mỗi một lần hỏi liền bấm một cái xương ngón tay, hắc lại thà chết cũng không chịu nói ra nơi người đang ẩn trốn.”

Họa Mi cắn cánh môi, toàn thân run rẩy, đồng thời bị bụng dưới đau nhức cùng với cảnh tượng Cổ Dịch miêu tả tra tấn.

“Đợi cho xương ngón tay hắc toàn bộ bị vặn quặt ra sau, ta móc một con mắt hắc ra, rồi dùng roi đập nát khuôn mặt hắc.” Hắc cười đến vô cùng đắc ý, giống đang lặp lại một chuyện vinh quang nhất. “Ta làm cho hắc muốn sống không thể, muốn chết không xong, mỗi ngày mỗi ngày đều đổi cách thức cho đa dạng, dùng roi đánh, dùng lửa đốt, a, đúng rồi, ta còn dùng gậy sắt, từng cây lại từng cây đánh gãy xương cốt hắc.”

Nói tới đây, Cổ Dịch lại lộ ra vẻ mặt tiếc hận.

“Đáng tiếc a, hắc chỉ chống đỡ hơn mười ngày thì chết. Hắc nếu có thể sống lâu thêm hai ngày, ta tính lột da hắc, rồi dùng dao nhỏ cắt xuống gốc rễ của hắc.” Hắc mỉm cười, dùng dao vỗ vỗ mặt Họa Mi, lưỡi dao có máu dính lên hai má. “Ai, Hạ Hầu Dần nhất định không biết được, nữ nhân mà hắc dùng mệnh che chở mới xoay người đã thông dâm với nam nhân khác, lại còn có thai.”

Hắn ngồi xổm trước mặt nàng, giơ lên dao nhỏ, chậm rãi, thông thả rạch mở xiêm y của nàng, lưỡi dao dừng lại trên cái bụng trắng nõn.

“Hạ Hầu phu nhân, ngài cho dù hoài dã loại vẫn là xinh đẹp như vậy!” Lưỡi dao sắc nhọn đặt trên bụng nàng nhẹ nhàng lướt. Hắc dữ tợn cười. “Xem ra, người cũng là một kẻ dâm đảng không thiếu được nam nhân. Bây giờ, ta sẽ đem bụng ngươi móc sạch sẽ, rồi sau đó chúng ta lại thống khoái vài lần đi!”

Hắn phát ra tiếng cười chói tai, bắt lấy tay Họa Mi, rồi giơ dao lên nhắm thẳng vào bụng nàng, hung hăng đâm xuống

Ngay khi lưỡi dao sắc bén sắp đâm vào Họa Mi trong nháy mắt, một thanh phi đao sắc bén trong bóng đêm đánh úp lại, lực va chạm rất mạnh, chỉ nghe thấy keng một tiếng, lưỡi dao trong tay Cổ Dịch liền bị cắt thành hai đoạn giống như sắt phá nát đồng, dính dính đang đang rơi xuống.

Hắn còn chưa kịp phản ứng thì chợt nghe trong bóng tối truyền đến tiếng gầm khàn khàn như dã thú, như quỷ gào thét, khiến cho người ta sởn tóc gáy.

“Cổ Dịch ”

Nghe được thanh âm đó, hắc toàn thân lạnh run.

“Ai? Là ai?” Hấn vội vàng đứng dậy, vừa mới quay đầu liền thấy nam nhân kia tựa ác quỷ từng bước một hướng hấn chạy tới.

Hạ Hầu Dần!

Ba chữ này vừa hiện lên trong óc thì tên ác quỷ kia đã đi đến trước mắt, tốc độ nhanh đến độ quỷ dị. Tiếp theo, hấn chỉ cảm thấy ngực đau đớn, cả người bị đá lộn ngược, chập vật ngã lăn qua một bên.

Không! Làm sao có thể?

Ý niệm trong đầu vừa mới hiện lên thì tiếp theo nháy mắt, hai tay ác quỷ đã siết chặt cổ hấn.

“Cổ Dịch, người dám tổn thương nàng!”

Hai mắt hấn mở to, vẻ mặt không dám tin, không ngừng kêu sợ hãi giãy dụa .

“Không, không có khả năng! Người đã chết! Ta tận mắt thấy bọn chúng chôn người.” Hấn kiệt lực giãy dụa nhưng vẫn không thể thoát được hai tay siết chặt lấy cổ hấn. Hai bàn tay khớp xương vụn vụn trên cổ hấn siết càng lúc càng mạnh, càng giãy càng lún sâu.

Quỷ!

Là quỷ!

Cổ Dịch không thể hô hấp, khiếp sợ nghĩ.

Khuôn mặt đáng sợ ở ngay trước mắt rõ ràng chính là kẻ đó, là kẻ sớm nên thối hư trong đất Hạ Hầu Dần. Hấn tuyệt đối không nhận sai, mỗi vết roi trên khuôn mặt đó đều là do hấn tự tay đánh lên, ngay cả một bên mắt cũng là hấn tự tay móc ra...

Là ác quỷ đến đòi mạng !

Trong đầu Cổ Dịch cuối cùng chỉ hiện lên ý niệm này. Tiếp đó chợt nghe “khách” một tiếng, xương cổ hấn bị bóp nát, cả người run rẩy vài cái, đầu lật qua một bên rồi không bao giờ còn cử động được nữa.

Lúc chết đi, vẻ mặt của hấn vụn vụn, tràn ngập nỗi kinh sợ khó diễn tả bằng lời.

Bỏ lại thi thể Cổ Dịch, Hạ Hầu Dần đứng dậy. Một tiếng rên rỉ vô cùng đau đớn truyền tiến tai hấn, hấn vội vàng xoay người lại, luồng sát khí lợi hại đủ để đả thương người vừa nhìn thấy nàng thì lập tức biến mất không còn thấy tăm hơi.

“Họa Mi!”

Nàng cuộn mình trên bùn đất lạnh như băng, sắc mặt tái nhợt, ôm chặt bụng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, ướt át giữa hai chân đã chuyển thành ướt đầm.

“Ta. Ta.” Nàng mở to mắt, suy yếu thở hào hển. “Ta muốn sinh” Thai nhi gần đủ tháng, nhưng trên xe ngựa xốc nảy, Cổ Dịch hung ác đánh đập nàng đã làm cho nàng động thai khí, đứa nhỏ này phải ra đời sớm.

Sắc mặt Hạ Hầu Dần thoáng chốc cũng trở nên tái nhợt giống nàng.

“Ta mang nàng trở về thành.” Hấn vươn tay, thật cẩn thận ôm lấy nàng giống như đang ôm trân bảo hấn yêu nhất kiếp này.

Họa Mi suy yếu lắc đầu.

“Không được, không còn kịp rồi.” Nước ối đã sớm phá, đau đớn từng cơn so với cơn trước mạnh hơn như là muốn xé rách nàng. Hiện tại nàng gần như không thể cử động, đừng nói là chạy về trong thành .

Hạ Hầu Dần lòng nóng như lửa đốt, hai tay ôm nàng, không thể khắc chế run sợ . Hấn thấy vết máu dưới váy nàng, máu tươi không ngừng từ giữa hai chân nàng tràn ra, thấm ướt váy nàng cùng tay hấn.

Nàng chảy máu!

Phụ nữ có thai sinh sản sẽ chảy nhiều máu như vậy sao?

Thông minh như hần giờ phút này thế nhưng hoàn toàn không thể suy nghĩ. Hần run rẩy hít sâu một hơi, dựa vào chút lý trí còn sót lại quan sát địa hình bốn phía.

Trong bóng đêm yên tĩnh truyền đến tiếng nước chảy rất nhỏ.

Hạ Hầu Dần thật cẩn thận ôm nàng xuyên qua phiến lay sậy, đi đến khoảng nhô ra cạnh con sông. Hần cắt xuống một mảng lau sậy đặt xuống rồi cởi quần áo trên người trải trên mặt đất xong mới đỡ nàng nằm xuống.

Dưới ánh trăng, nàng bởi vì đau đớn mà hai mắt mờ lung, nhìn qua mái tóc bị mồ hôi lạnh ẩm ướt dán trên trán, thấy một thứ gì đó.

Nàng thở hào hển từng cơn hai mắt.

Chỉ thấy trên lưng Hạ Hầu Dần tràn đầy vô số vết thương của đao, của roi, từng vết sẹo xé rách da thịt hằn. Trên lưng hần gần như nhìn không thấy một chỗ da hoàn hảo.

Khi hần xoay người lại, vết thương trước ngực thậm chí còn đáng sợ hơn sau lưng!

Ngoài vết thương do đao và roi lưu lại, ngực hần còn có dấu sắt nung, vết sẹo trắng nhợt quỷ dị đáng sợ. Vết sẹo sắt nung trên da thịt ngăm đen xấu xí nhăn nhoe, từng dấu từng dấu đều dự tợn, đáng sợ như vậy...

Ông trời ơi!

Họa Mi bụng đau, ngực lại càng đau hơn.

Từng giọt lệ như là chuỗi trân châu bị cắt đứt rơi xuống, nàng run rẩy vươn tay muợn chạm đến vết thương trên người hần, nhưng một trận đau đớn cùng cực lại lần nữa tập kích nàng

Hạ Hầu Dần đến bên cạnh nàng, đem nàng rơi lệ không thôi ôm vào lòng ngực đầy thương tích.

“Hừ, đừng khóc.” Hần hôn tóc nàng, nắm tay nàng giống như đưa toàn bộ nhu tình trong nửa đời còn lại của hần dồn vào mỗi lần tiếp xúc an ủi, vào từng nụ hôn.

“Bọn chúng đã đối xử với chàng như vậy...”

“Đều là quá khứ.” Hần nhẹ nhàng nói.

Họa Mi hé miệng, còn muốn nói chuyện, nhưng lại chỉ có tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng. Nàng tiến sát vào lòng hần, bởi vì đau đớn mà run rẩy.

“Ta ở đây.” Hần ôm ấp nàng, hướng nàng cam đoan, cũng như nói với chính hần. “Nàng sẽ không có việc gì, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

Đau bụng sinh.

Càng lúc càng dày đặc.

Nàng nắm chặt tay hần, cảm giác được áp lực dưới bụng càng lúc càng lớn. Toàn thân nàng căng cứng, đau đến nỗi tất cả xương cốt giống như vì dùng sức quá độ mà tách ra..

Đau.

Đau quá.

Đau quá, đau quá, đau quá, đau quá.

Nàng rên rỉ, dựa vào Hạ Hầu Dần, mồ hôi cùng nước mắt rơi xuống như mưa.

Ý thức càng lúc càng mơ hồ, nàng chỉ nghe thấy hần tựa vào bên tai nàng, dùng thanh âm khàn khàn mà run run, không ngừng nói chuyện cùng nàng.

“Chống đỡ.”

“Họa Mi, vì ta mà chống đỡ.”

“Nàng còn chưa thấy Mai viên mà tạo nên vì nàng.”

“Họa Mi, ta yêu nàng.” Thanh âm hần run rẩy gần như không thể thành câu.

Nàng gắng gượng mở mắt ra nhìn khuôn mặt tái nhợt, đôi môi không còn chút máu nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Hồ ca ”

Tiếp theo nháy mắt, đau đớn tới tột đỉnh.

Nàng như là bị xé rách .

“Họa Mi, chống, van cầu nàng chống đỡ.” Hần ôm chặt nàng, nhìn nàng máu đỏ như trút, giọng nói khan đục thét lên: ” Nếu nàng chết ta cũng sẽ không sống một mình! Nàng có nghe hay không? Ta sẽ không sống một mình!”

Họa Mi phát ra một tiếng thét chói tai, áp lực dưới bụng dòng chảy được khai thông. Nàng kiệt sức yếu ớt, trong mông lung chỉ nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng trẻ con nỉ non khóc.

“Họa Mi. Họa Mi.”

Bên tai nàng vọng lên tiếng gào thét của hần, nháy mắt tiếp theo, nàng chỉ cảm thấy trước chỉ còn màu đen, tất cả hình ảnh, thanh âm toàn bộ đều tiêu thất.

Đau.

Nàng vẫn đau.

Mặc dù không giống lúc trước đau nhức tê căn đoạn cốt, nhưng cơn đau ần ần này cũng làm nàng co rút đau đớn.

Họa Mi tỉnh lại.

Nàng mở to mắt, còn chưa nhận rõ đang ở nơi nào thì chợt nghe tiếng nói truyền đến từ cạnh giường.

“Nàng có khỏe không?”

“Phong gia, phu nhân vì động thai khí cho nên sinh non. Theo hiện tại, thân mình phu nhân hoàn hảo, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt, chú ý nghìn vạn lần đừng để gặp gió. Nàng thân mình rất hư nhược, hơn nữa mất máu quá nhiều, một khi nhiễm phải phong hàn, sẽ rất khó chống đỡ được.”

“Ta sẽ chú ý .”

“Mặt khác, đây là phương thuốc điều dưỡng thân mình, Phong gia có thể phái người dựa vào phương thuốc này mà đi mua.”

“Cám ơn đại phu.”

“Phong gia khách khí. Như vậy, lão phu xin đi trước .”

Tiếng bước chân vang lên, tiếp theo cửa bị đóng lại. Hạ Hầu Dàn xuyên qua phòng khách, đi vào phòng ngủ, thì phát hiện Họa Mi nguyên bản hôn mê bất tỉnh giờ đã tỉnh lại.

“Con đâu?” Nàng vừa mở miệng liền vội vã truy vấn.

Hạ Hầu Dàn đi đến bên cạnh bế ra một tiểu oa nhi bọc vải đỏ, thật cẩn thận đặt vào lòng nàng.”

“Con tốt lắm, rất giống nàng.” Hần nhẹ giọng nói đồng thời nhìn chăm chú vào Họa Mi cùng với hài tử trong lòng. “Là con trai.”

Đó là một tiểu oa nhi phấn nộn, hai mắt nhắm chặt, ngón tay mũm mĩm, ngủ ngon trông thật ngọt ngào. Họa Mi rơi nước mắt cảm động, nàng run run vươn tay khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, tiểu oa nhi cau miệng đáp lại nàng một chút, tiếp theo lại nặng nề thiếp đi.

“Nàng muốn cho con ăn không?” Hạ Hầu Dàn khàn giọng hỏi, khắc chế cơn xúc động muốn ôm vào lòng đôi mẫu tử.

Họa Mi gật đầu, lúc này mới cảm giác được trước ngực chính mình có cảm giác trướng đau mẫn cảm, kỳ dị.

“Ta đi gọi Oanh Nhi đến giúp nàng.” Hấn kèm chế ngữ điệu không đổi cùng suy nghĩ xúc động muốn lưu lại để tận mắt chứng kiến nàng cho con uống sữa, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Sau khi sinh hạ hài tử, nàng thân mình suy yếu, Hạ Hầu Dần kiên quyết bắt nàng dù thế nào cũng phải ở lại Phong phủ điều dưỡng thân mình.

Chính là, ngoài việc này ra, hấn không có lại bức bách nàng, thậm chí chưa từng nhắc tới chuyện cũ của bọn họ.

Hạ Hầu Dần thậm chí giữ nghiêm ranh giới, không hề vượt quá khuôn phép, bất luận là đối đãi nàng hay hài tử đều là săn sóc tỉ mỉ. Lo lắng Oanh Nhi chiếu cố không chu toàn, hấn thậm chí dùng địa vị chủ nhân chuyển vào gian phòng nhỏ của tiểu nha hoàn cách vách phòng ngủ nàng, tự mình chiếu cố mẫu tử hai người.

Bởi vì lúc sinh sản mất máu quá nhiều, suốt một thời gian dài Họa Mi luôn ngủ thật sự sớm.

Mà con trai nàng tựa hồ có phụ thân săn sóc, chưa bao giờ khóc đêm, khiến nàng có thể yên giấc đến bình minh.

Nghỉ ngơi đầy đủ, hơn nữa ba bữa không ngừng dùng thuốc bổ làm cho nàng dần dần khôi phục khỏe mạnh, hai gò má mềm mại cuối cùng cũng khôi phục vẻ hồng nhuận ngày xưa.

Đêm hôm đó, Họa Mi vốn đã ngủ.

Trong mộng, có một thanh âm trầm thấp đánh thức nàng dậy.

Thanh âm này kỳ thật nàng cũng không xa lạ, trong khoảng thời gian này cùng hôm qua ngẫu nhiên đều nghe thấy. Chính là nàng lúc trước rất suy yếu, luôn ngủ thật sâu, mà thanh âm kia cũng quá nhỏ bé nên chưa từng tỉnh dậy xem.

Nhưng mà đêm nay nàng lại tỉnh.

Sau khi thanh tỉnh, thanh âm kia càng rõ ràng hơn. Nàng ngồi dậy, tầm mắt xuyên qua phòng ngủ quan sát tình hình nơi đại sảnh.

Nàng thấy dưới ánh trăng, Hạ Hầu Dần trong phòng đi qua đi lại, vừa dỗ dành đứa nhỏ trong lòng. “Ngoan ngoan ngoan, đừng khóc, đừng đánh thức mẹ con.” Hấn thấp giọng nói, biểu tình nhìn đứa nhỏ có từ ái, cũng có bất đắc dĩ. “Hừ, đừng khóc.”

Họa Mi nhìn cảnh này, nhìn hấn, nhìn theo con của hai người, không thể chuyển khai tầm mắt.

Nguyên lai, con không phải là chưa bao giờ khóc đêm.

Nguyên lai, là hấn mỗi đêm đều hy sinh giấc ngủ ôm hài tử, ở trong đại sảnh nhẹ giọng dỗ dành mới làm cho nàng có thể ngủ thẳng đến bình minh.

Nàng không lên tiếng, ngược lại nằm xuống gối nhắm mắt lại, nghe trong phòng truyền đến hấn dùng thanh âm khàn khàn hát một bài đồng dao kỳ quái trấn an đứa nhỏ đang khóc nháo.

Một hàng lệ lặng lẽ chảy xuống làm ẩm ướt áo gối.

Nhưng mà không giống với dĩ vãng đau đớn, xót xa, sầu lo.

Lần này, mặc dù nàng rơi lệ, nhưng là vì xúc động sâu sắc.

Đứa nhỏ cuối cùng cũng ngủ.

Hạ Hầu Dần thở dài nhẹ nhõm một hơi, tay chân nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, đặt hài tử đang ngủ vào trong nôi, sau đó mới xoay người nhìn về phía giường.

Họa Mi còn đang ngủ.

Hấn lộ ra mỉm cười, giống như toàn bộ cực nhọc đều được bồi thường.

Chính là, hấn vừa mới bước vài bước chuẩn bị trở lại phòng nhỏ cách vách, tiểu oa nhi trong nôi lại phát ra rên rĩ, báo trước sắp khóc lớn.

Đứa nhỏ này chính là như vậy, chỉ cần buông ra nằm không được một lúc sẽ mất hứng khóc nháo, suốt đêm phải có người ôm, dỗ dành mới chịu.

Hạ Hầu Dần một lần nữa ôm lấy đứa nhỏ đi trở về đại sảnh, lại bắt đầu thông thả vừa bước đi vừa dỗ dành.

Bị ép buộc như vậy cả đêm, mãi đến khi mặt trời mọc lên từ phía chân trời, đứa nhỏ mệt mỏi cuối cùng mới đi vào giấc ngủ. Hắn đặt đứa nhỏ vào trong nôi, đợi trong chốc lát, xác định tiểu oa nhi đã ngủ, mới lễ bước chân mệt mỏi đi trở về gian phòng cách vách.

Gần như là vừa đặt đầu lên gối hắn ngủ ngay lập tức.

Thăng đến vài canh giờ sau, tiếng trẻ con ê a cùng với tiếng vang nhỏ nào đó khiến hắn đột nhiên bừng tỉnh dậy.

Trong ánh nắng mặt trời uốn lượn qua song cửa sổ, Họa Mi đang ôm đứa nhỏ, trên chiếc bàn trước mặt nàng có đặt một chén cháo ốc khô nóng hằm hập. Nàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào hắn, nhẹ nhàng cong lên khóe môi.

“Cháo của chàng.” Nàng nói.

Hạ Hầu Dần nhìn nàng, sau đó chậm rãi ngồi dậy đi đến trước bàn ngồi xuống.

Nhìn bát cháo ốc khô bốc khói nghi ngút, cổ họng hắn không khỏi co rút, từ lúc chào đời tới nay, hắn lần đầu tiên xúc động muốn rơi lệ.

Trong nháy mắt khi nàng mở miệng, hắn biết nàng cuối cùng đã bắt đầu tha thứ hắn .

“Thừa dịp còn nóng ăn đi.” Thanh âm mềm mại thản nhiên vang lên.

Không thể thốt ra tiếng, hắn chỉ có thể gật đầu.

Hắn cầm lấy thìa, múc một thìa cháo vào miệng.

Hương vị cháo ấm áp nhẹ nhàng, là hương vị hắn quen thuộc nhất, giống như ngày xưa, sưởi ấm lòng hắn.

Hắn một ngụm tiếp một ngụm, tất cả đều ăn từ từ đầy quý trọng.

Chỉ cần Họa Mi có thể tha thứ hắn, sinh mệnh hắn đã đầy đủ .

Đối với hắn mà nói, cả cuộc đời này chỉ có Họa Mi mới là điều quan trọng nhất. Nhưng mà từ nay về sau, đã có thêm con của hai người..

Ánh nắng ấm áp, có thể nói cùng làm bạn, Hạ Hầu Dần ăn xong bát cháo ốc khô.

13. Chương 13 : Ngoại Truyện 1

Mấy tháng sau, hắn lấy tên Phong Dần, một lần nữa cưới nàng.

Lúc này đây, hắn làm theo ý kiến của nàng, giảm thấp mấy bàn yến hội, chỉ mở tiệc chiêu đãi hảo hữu thân cận, cùng với những người từng chung hoạn nạn.

Đổng Khiết cùng Tào Duẩn cũng đến chúc mừng.

Bọn họ bởi vì sự kiện lần trước mà gần bó, mấy tháng trước cũng đã thành thân. Lúc này, Đổng Khiết đã mang thai được ba tháng .

Hỉ yến kết thúc, mọi người đều rời đi.

Họa Mi ở phòng trước làm việc trong chốc lát, mãi đến trời tối sầm mới xoay người đi vào biệt viện. Nàng bước trên gạch đá, vừa qua cửa đình viện liền nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Hạ Hầu Dần ôm hài tử không đầy một tuổi đứng đợi ở Mai Lâm.

Nguyên cả tòa Mai Lâm là hắn lần nữa tự trồng, mỗi một gốc cây đều là hắn từ Mai viên ở Hạ Hầu phủ gián tiếp mang đến, tự tay trồng xuống.

Nhìn trượng phu cùng hài tử, Họa Mi chậm rãi tiến lên, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Hắn nghe tiếng bèn quay đầu lại, vừa nhìn thấy nàng thì khóe miệng cong lên, vươn bàn tay còn lại ra.

Hai tay hắn bởi vì vết thương cũ mà vụn vẹo, không thể bình thường như ngày xưa, chặt chẽ ôm phủ lấy nàng, Họa Mi nửa điểm cũng không để ý, ôn nhu cầm lại tay hắn, ngẩng đầu mỉm cười

Mùa đông sắp kết thúc, trời dần ấm áp, trong sân hoa sớm đã nở rộ. Từng đóa hoa màu trắng theo gió thổi nhẹ nhàng rơi xuống.

Hắn cúi đầu hôn nàng nồng nàn.

Cánh hoa tiếp tục theo gió bay xuống trông giống như tuyết, nhưng lại có hơi thở mùa xuân.

Nhìn xem, mùa xuân đến rồi.

Hoa mai đang nở.

14. Chương 14ngoại Truyện 2

Mùa đông dần dần ấm áp, tuyết đang tan dần.

Vào một ngày trời đông giá rét lùi đi, Hạ Hầu Dần một lần nữa cưới Họa Mi.

Theo nguyện vọng của nàng, hỷ yến lần này không thiết đãi trăm bàn xa hoa, phô trương như năm đó, không có vương công, quý tộc làm khách mời. Chỉ mời những hảo hữu thâm giao cùng với những gia nhân không rời đi, cùng chung hoạn nạn.

Còn có nhi tử mà hai người vô cùng trân ái.

Vào ngày gió xuân thổi đến, Họa Mi thân là tân nương tự tay xuống bếp làm đầy bàn thức ăn, mở tiệc chiêu đãi những bạn thân thâm giao cùng gia phó bấy lâu nay đã đến giúp đỡ, làm bạn với hai người.

Còn Hạ Hầu Dần thì chăm sóc hài tử.

Lần thứ hai xuất giá, nàng không đội hồng sa, không mặc gả y mới. Nhưng là nàng có tình yêu nồng nàn sâu đậm nhất của hắn, cùng sự chúc phúc chân thành nhất của mọi người.

Khi hôn yến cử hành, bọn họ ngồi bên nhau, ôm hài tử nhỏ bé, cùng nhau nhận rượu mừng. Trong tiệc cưới, có tiếng cười, cũng có nước mắt.

Hôn yến kết thúc, nàng đang muốn thu dọn thì bị Đổng Khiết ngăn lại.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng làm, đây chính là ngày đại hỉ của tỷ.” Đổng Khiết cười, nhẹ nhàng giục. “Nơi này để uội và Oanh Nhi cùng nhau thu dọn, tỷ mau về biệt viện đi, đừng làm cho người ta nôn nóng chờ đợi.”

“Đúng vậy, phu nhân, ngài mau mau về biệt viện đi, nơi này em sẽ thu dọn.” Oanh Nhi cũng khanh khách cười, vội vàng phụ họa, đồng thời lấy đi bát đĩa trên tay nàng. ” Đừng để cho người ta nôn nóng chờ đợi.” Nàng lập lại.

Các nàng ý muốn ám chỉ ai, Họa Mi đương nhiên hiểu rõ.

Một chút thôi, mặt nàng khẽ cảm thấy nóng nóng hồng hồng, không khỏi cảm thấy thẹn thùng.

Khi này, hài tử khóc nỉ non, Hạ Hầu Dần ôm con cáo lui rời đi bữa tiệc, trở về hậu viện xong cũng không trở ra nữa, những người khách thức thời sau đó đều lần lượt rời đi.

Nhìn Đổng Khiết cùng Oanh Nhi tươi cười, Họa Mi có chút ngượng ngùng, điềm tĩnh gặt đầu. ” Như vậy thì đành làm phiền các em.”

Sau đó nàng mới xoay người rời khỏi sảnh trước.

Ngoài sảnh, ánh trăng trong suốt.

Nàng giẫm lên thềm đá lạnh lạnh, bước chân nhanh chút, vừa mới bước vào cửa đình viện đã thấy đằng sau cửa tròn, hắt ôm con đứng dưới ánh trăng ấm áp, nhìn lên hoa mai đã nở đầy sân, cũng không quên nhẹ nhàng dỗ dành hài tử trong lòng.

Không tự chủ được, nàng dừng lại.

Hạ Hầu Dàn đứng giữa rừng mai, mặc trang phục màu xám đậm, dáng dấp điệu bộ đều đã khác xa năm đó rất nhiều.

Những năm gần đây, nàng cùng từng nhìn thấy thân ảnh hắt đứng lặng dưới ánh trăng giữa rừng mai. Mỗi khi nhìn thấy, nàng đều cảm thấy trong lòng thật ấm áp, thế nhưng lúc này đây, ngoại trừ sự ấm áp, lòng nàng còn có đau xót.

Nhánh mai này, ban đầu là nàng từ nhà mẹ đẻ chiết ra mang theo, cùng nàng gả vào Hạ Hầu gia, mà sau khi biến cố xảy ra, hắt lại hao tổn biết bao công sức di dời từ trong phủ đến đây.

Đầu thu năm ấy, Hạ Hầu Dàn dùng kiệu hoa đỏ thắm trong quang cảnh náo nhiệt nghênh nàng vào cửa. Hắt của chín năm trước, tuần lễ phi phạm, là một thương gia lỗi không ai là không biết, không ai là không hiểu. Đến nay nàng vẫn còn nhớ rõ, đêm tân hôn hôm ấy, cảm giác khẩn trương cùng lung túng trong nháy mắt khi hồng sa bị nhấc lên.

Đêm đó nàng mới nhìn rõ dung mạo của hắt, nhìn thấy Hồ gia mà mọi người đồn đại, ánh mắt tinh chuẩn, tâm tư kín đáo, có thể dễ dàng nhìn thấu sinh ý lợi hại.

Chính là ngay ánh mắt đầu tiên, lòng của nàng đã luân hãm.

Hắt có một đôi mắt đen đầy ôn nhu như bầu trời đêm đầu hạ dễ dàng xoa dịu những khẩn trương, bối rối cùng bất an của nàng.

Nhấc lên khăn voan hồng sa, hắt nắm lấy bàn tay nhỏ bé khẽ run rẩy của nàng, dẫn nàng đi đến trong sân, tự tay đào lỗ đem nhánh mai nàng mang đến vùi nhập vào bùn đất bên trong.

“Từ giờ trở đi, nó sẽ ở chỗ này, lạc địa sinh căn.”

Hắt nhìn nàng, nhẹ giọng hứa hẹn.

“Nơi này, từ nay về sau là nhà của nó, cũng như là nhà của nàng.”

Bất an trong lòng, bởi vì những lời nói của hắt, bởi vì ánh mắt của hắt liền trở nên tan biến.

Đêm hôm đó, nàng yêu hắt.

2.

Họa Mi chưa bao giờ nghĩ đến, bản thân mình lại may mắn đến thế, có thể gả về làm vợ ột nam nhân tốt đến như vậy.

Những năm gần đây, tình cảm nồng nàn hắt đối với nàng không giảm, cũng như chăm sóc cây mai vô cùng cẩn thận. Dù cho trong khoảng thời gian này, biến cố liên tục xuất hiện, trải qua bao mưa gió, đường xa vận chuyển, cây mai di thực [nhổ lên trồng lại] đến vùng đất mới sinh trưởng, đến mùa khai hoa năm nay, từng búp hoa vẫn đua nhau nở rộ đầy cây.

Cây mai di thực, bởi vì trải qua di chuyển, nên theo lẽ thường sẽ không ra hoa năm đó. Trừ khi trong quá trình nhổ lên chuyển dời, cùng với sau khi di thực, cây mai vẫn được chăm sóc vô cùng cẩn thận.

Họa Mi hiểu rõ, Hạ Hầu Dàn đem cây mai này trở thành là nàng, thủy chung tỉ mỉ thương yêu.

Tuy rằng, quật lao khổ nhục làm cho hắt gánh chịu thương tích khắp người, không bao giờ có thể tuần lễ như ngày xưa nữa, nhưng là trong lòng nàng, thâm tình đối với hắt chẳng những không giảm mà trái lại, càng thêm đậm sâu.

Mỗi vết thương trên người hắt đều là vì nàng mà phải gánh chịu.

Không kềm lòng được, Họa Mi tiến bước về phía trước, thăm nghĩ nhanh chóng trở lại bên cạnh hấn.

Nghe được tiếng bước chân, hấn ôm con dưới ánh trăng quay đầu lại. Nhìn thầy nàng, khoe môi hấn cong lên, vươn tay hướng về phía nàng.

Bàn tay ấm áp của hấn bởi vì thương tật mà vắn vẹo, không còn bình thường như ngày xưa, chặt chẽ cầm lấy nàng. Nàng một chút cũng không ngần ngại, ôn nhu nắm lại tay hấn, ngẩng đầu mỉm cười.

Hoa mai trắng như tuyết, theo gió mà chậm rãi bay xuống. Hấn ở trong rừng hoa dưới ánh trăng, thâm tình hôn nàng.

Nụ hôn của hấn, chứa đựng hết thủy ôn nhu cùng áp lực, đau khổ nhẫn nại.

Trong khoảnh khắc đó, lòng nàng rung động mãnh liệt, tình yêu đối với hấn chan chứa. Khi hấn khẽ lùi về sau, chấm dứt nụ hôn này, nàng có thể trông thấy một cách rõ ràng sự ôn nhu cùng với khát vọng cháy bỏng trong mắt hấn.

Không biết từ khi nào, hài tử vốn đang anh anh khóc đã muốn khóc một mội, gối lên vai hấn ngậm lấy ngón cái đang ngủ.

“Chúng ta quay về phòng đi!” Nàng nhẹ giọng nói.

Hấn khẽ gật đầu, lúc này mới nắm chặt tay nàng, xoay người hướng trong phòng đi đến.

Trong phòng, nền đỏ chiếu sáng khắp nơi.

Hấn đặt con đã ngủ vào chiếc giường nhỏ ở phòng bên cạnh. Còn nàng thì đắp chăn cho con, xác định con ngủ say sưa mới cùng trượng phu nhẹ nhàng đi ra.

3.

Đi vào phòng ngủ, Họa Mi vén ống tay áo, thuần thực giống như ngày xưa, trước lấy ra khăn vải rồi bưng chiếc bồn đồng chứa nước ấm đến bên giường, vì Hạ Hầu Dần cởi áo ngoài, lại thay hấn lau đi một ngày phong trần.

Phu thê tám năm, nàng luôn luôn hiền thực ôn nhu, chuyện chăm sóc hấn nàng đều tự mình thực hiện, không để cho người hầu làm thay. Bây giờ, sau biến cố, nàng vẫn kiên trì muốn chính mình chiếu cố hấn.

Khuôn mặt vốn tuấn lãng của hấn bởi vì vết sẹo mà biến dạng; mà hai tay hấn khớp xương cũng vắn vẹo.

Trong phòng tĩnh lặng, Họa Mi cẩn trọng buông xuống tầm mắt, ngồi ở bên giường giúp trượng phu lau mặt, lau tay, phảng phất như không nhìn thấy khổ hình lưu lại dấu vết trên cơ thể hấn.

Thế nhưng hấn biết, nàng nhìn thấy. Bởi vì nàng luôn cẩn thận, thực dịu dàng, phảng phất như sợ hãi mạnh tay một ít sẽ làm hấn bị đau.

Sau đó, Họa Mi quỳ xuống, vì hấn cởi giày.

Nhìn thân hình nhỏ nhắn mềm mại quỳ gối trước mặt mình, , trong lòng Hạ Hầu Dần căng thẳng, lại có chút sợ hãi dâng lên. Hấn sợ nàng sẽ nhìn thấy thân mình tàn phá của hấn bên dưới quần áo; sợ nàng sẽ bởi vì dấu sắt nung hỏa hình khiến cho làn da trở nên vắn xoắn, chẳng chịt lên nhau mà cảm thấy sợ hãi.

Mấy tháng vừa qua, hấn dùng lý do nàng đang trong thời kỳ hậu sản, thân mình cần điều dưỡng nên chưa từng cùng nàng chung chăn gối, nhưng thực tế là còn vì sợ dọa đến nàng, sợ trong mắt nàng thấy được đến sợ hãi cùng kinh hách.

Vì lý do đó, khi nàng đưa tay vì hấn bỏ đi giày, hấn gần như muốn rút chân lại, đem nàng trực tiếp nằm lên giường, thổi tắt ánh nến đỏ bập bùng, không cho nàng tiếp tục nhìn thấy càng nhiều vết thương hơn nữa.

Nhưng là Họa Mi vẫn dịu dàng cầm lấy bàn chân hấn muốn rút về, chậm rãi, cẩn thận cởi đi hài miệt giúp hấn, vẫn như ngày xưa cùng giường cộng chăn hằng ngày.

Hấn không có cách nào chống cự. Hấn tưởng niệm nàng, tưởng niệm sự ôn nhu, vỗ về của nàng.

Hài cùng miệt [tất] đều ở hai bàn tay bé nhỏ của nàng rơi xuống đất.

Họa Mi cúi đầu, khi nhìn thấy vết thương trên chân hắn thì cả người run lên. Nàng cảm giác được hắn lại muốn rút chân, nhưng là nàng không cho phép, còn dùng đầu ngón tay khẽ run ôn nhu, thương tiếc, mềm nhẹ như cánh bướm mơn trớn vết sẹo đáng ghê tởm kia.

Lệ, vô thanh vô thức mạnh mẽ trào vào hốc mắt.

Khó trách, trong khoảng thời gian này hắn đi đường luôn khập khiễng, nguyên lai hắn không chỉ bị đánh gãy chân, ngay cả trên chân cũng tràn đầy vết thương những kẻ ác độc ác nhân đó thậm chí còn dùng dụng cụ tra tấn kẹp vào từng ngón chân của hắn, rồi lấy sắt nung in vào.

Cố nén nước mắt, nàng quỳ gối bên giường, lấy nước ấm áo vì hắn rửa sạch hai chân.

Hạ Hầu Dần ngóng nhìn Họa Mi thật sâu sắc. Hắn nắm chặt tay, kiệt lực cố nén sự xúc động muốn đem ánh nến thổi tắt.

Hắn biết, hắn không thể trốn cả đời, không thể trốn nàng.

Nhưng, thân thể hắn, so với chân còn tàn phá, hủy hoại hơn nữa.

Khi nàng cầm lấy khăn vải sạch sẽ cẩn thận lau khô chân cho hắn, sau đó bê bồn đồng đi, hắn rốt cục kèm chế không được, liền đứng dậy muốn tắt đi ánh nến.

Hắn không thể chịu đựng được phải nhìn thấy trong mắt nàng xuất hiện sự sợ hãi, hặc là xuất hiện thất vọng.

Nhưng là, Họa Mi lại căn cản hắn, kéo không cho hắn đến gần ánh nến.

“Không cần...”

Lời yêu cầu này, thật khê khàng nhưng lại ẩn chứa có chút ghen ngào.

Hạ Hầu Dần cúi đầu nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, tìm kiếm ghét bỏ cùng hoảng sợ, nhưng không hề thấy. Trên mặt nàng, trong mắt nàng đều không có những cảm xúc khiến hắn phải sợ hãi.

Trong đôi mắt trong suốt chỉ có nước mắt tràn đầy.

“Để cho thiếp xem.” Nàng nhìn lên hắn, đem đôi tay bé nhỏ run rẩy đặt lên ngực hắn, ghen ngào khấn nài. “Xin chàng, đừng sợ thiếp, đừng giấu giếm thiếp nữa.”

Hắn không thể đẩy ra nàng, càng không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng. Ngay cả không yên lòng nhưng hắn vẫn nhìn đôi mắt ẩn tình như nước mắt mùa và thu hồi bàn tay vươn đến ánh nến.

Chậm rãi, bàn tay nhỏ bé của Họa Mi đặt lên ngực Hạ Hầu Dần, cởi bỏ chiếc áo mỏng.

Trái tim của Hạ Hầu Dần nảy thật nhanh, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nơi này rất sáng.

Nàng sẽ nhìn thấy rất rõ ràng.

Không tự chủ được, hắn nắm lấy tay bé nhỏ của nàng, ngăn lại hành động của nàng.

Họa Mi cũng không lên tiếng kháng nghị, mà chỉ ngẩng đầu lên, lẳng lẳng, lẳng lẳng nhìn hắn. Trong mắt nàng có thâm tình cùng với khẩn cầu.

“Này, cũng không có gì để tốt để xem.” Hắn ngập ngừng mở miệng, thanh âm càng khàn đặc hơn. “Nàng sẽ bị hù dọa.”

Nàng không chịu lùi bước, dịu dàng lại kiên định nhìn hắn, ôn nhu nói: “Chúng ta là phu thê.”

Giọng nói mềm mại đủ để trấn an lòng người quanh quẩn, bỗng bênh trong không khí.

Chúng ta là phu thê.

4.

Duy nhất một câu nói nhẹ nhàng, mềm mại của nàng tức thì liền bao bọc, vỗ về trái tim đang rung động, bối rối của hắn. Nữ nhân âu yếm của hắn, cho tới nay, đều như cây mai giữa tuyết trời lạnh giá, vừa mềm mại vừa cương quyết.

Chúng ta là phu thê.

Đúng vậy, nàng là thê tử của hắn.

Thê tử mà hắn ngàn cầu vạn hộ, cũng muốn che chở ở lòng bàn tay.

Nhìn Họa Mi, Hạ Hầu Dần khẽ nắm chặt bàn tay mềm mại, hít vào một hơi sâu rồi mới buông ra.

Chiếm được sự ngằm đồng ý của hắn, bàn tay nhỏ bé non mềm lặng yên hướng lên trên, nhẹ nhàng cởi ra vạt áo của hắn, phơi bày ra lồng ngực của hắn.

Sau đó, Họa Mi rũ mắt xuống nhìn ngực của hắn cả một lúc lâu.

Rất lâu.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Hầu Dần từ đầu đến cuối đều ngồi cứng nhắc, mãi đến lúc nàng vươn tay, khẽ vuốt ve lồng ngực đầy những vết sẹo xấu xí như rắn rít uốn lượn trên đó.

Trong nháy mắt, nàng cảm giác được hắn còn muốn tránh né. Nàng có thể từ lòng bàn tay cảm nhận được sự chùn lại cùng buộc chặt của hắn.

Phu thê chung sống năm, nàng hiểu rất rõ tính tình của hắn. Hắn luôn đỉnh thiên lập địa, trí dũng song toàn, chưa từng tỏ ra hèn nhát, lại càng không từng trốn tránh tai họa hung hiểm. Hắn có thể cùng tham quan giằng co, ở ngực trung nhận hết mọi tra tấn, đợi cho đến lúc xác định nàng cùng với người thân, gia nhân đều đã an toàn, mới nuốt thuốc giả chết.

Nam nhân kiên cường như vậy, thế nhưng khi đối mặt nàng lại lùi bước.

Nàng biết, hắn đang lo lắng, sợ nàng sẽ để ý, sẽ sợ hãi.

Cho dù tất cả miệng vết thương đều sớm kết vảy bong ra từng mảng, nhưng mà những khổ hình còn đang lưu lại vết sẹo dữ tợn trên bờ ngực vốn bằng phẳng rắn chắc.

Trong ánh lửa sáng ngời, chúng thoát nhìn càng thêm rõ nét, tựa như lúc vừa mới bị thương.

Họa Mi đưa tay, lấy đầu ngón tay run run khẽ vuốt vết sẹo này, thậm chí không thể phân biệt đó là đao cắt, hoặc châm đâm, hay là hỏa thiêu, quất bằng roi tạo thành. Những vết sẹo chằng chịt lên nhau, lít nhít, giao triển rối rắm, xoắn xuýt lầy nhau.

Mỗi một vết sẹo đỏ bừng tươi rói, mỗi một vết bỏng vằn vẹo đều khiến nàng vô cùng xúc động. Nghĩ đến những tra tấn mà hắn phải chịu, lòng của nàng liền thắt chặt, đau quá đau quá.

Bàn tay nàng chậm chậm an ủi, mềm nhẹ như thế, Hạ Hầu Dần khẽ run lên, nhìn nàng, cảm giác nàng mơn trớn cẩn thận mỗi một vết sẹo đáng ghê tởm.

Không thể tự kiềm chế, hắn hít vào một hơi thật sâu, sự ấm áp xuyên thấu qua đầu ngón tay mềm mại non nớt của nàng truyền đến, trong nháy mắt, nàng tựa như tự tay vì hắn vuốt lên tất cả những đau thương gập ghềnh bất công, mang đi đoạn quá khứ chứa đựng nỗi đau mà hắn tưởng quên cũng không thể quên được.

Một giọt lệ trong suốt lặng lẽ ngã nhào.

Nàng vì hắn mà rơi lệ.

Hạ Hầu Dần vươn tay tiếp được giọt lệ nóng bỏng. Nước mắt ấm áp, sưởi ấm thể xác của hắn, cũng sưởi ấm cả tâm hồn của hắn.

“Làm, làm thế nào... chịu đựng được?” Họa Mi nâng hai mắt đầm lệ, tay nhỏ bé khẽ run, nhẹ nhàng phủ lên những vết sẹo.

“Những... này...sao chàng có thể chịu đựng được?” Hai mắt nàng đầm lệ, không có sợ hãi, không có ghét bỏ, chỉ có yêu thương cùng xót xa, còn có vì sự đau đớn vì những nỗi đau mà hắn gánh chịu.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về lên dung nhan tú lệ, khản thanh thừa nhận. “Ta nghĩ đến nàng, ta làm cho chính mình nghĩ đến nàng, thầm nghĩ nàng.” Ở mỗi một lần khổ hình, ở mỗi một đau khổ đến phát điên, hắn đều muốn nàng. Chỉ cần nàng có thể bình yên vô sự, chỉ cần nàng còn sống tốt, hắn cho dù vừa khổ vừa đau, cũng nguyện ý tiếp tục chống đỡ.

“Chỉ cần nhớ đến nàng, nghĩ có thể tái kiến nàng, sẽ không đau.” Hắn thì thầm.

Họa Mi đầm lệ, đôi môi hồng nhuận bật ra một tiếng khê nức.

Từng, hắn như vậy tuần lã, có được vô số gia sản, là thương nhân quyền thế bậc nhất. Nhưng là vì bảo trụ nàng, hắn tình nguyện vứt bỏ hết cả, tình nguyện làm cho nàng hận hắn, tình nguyện chịu nhục hình chịu tra tấn.

“Đừng khóc.” Hạ Hầu Dần lấy ngón cái lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Sự an ủi của hắn chỉ làm cho trái tim Họa Mi càng đau.

“Vì nàng, ta cam tâm tình nguyện.” Hắn khàn khàn nói.

Nàng cuộc đời này có phúc đức gì ? Có thể nhận được tình yêu tha thiết của hắn.

5.

Không thể nén lại tình cảm nồng nàn, Họa Mi cúi người ấn những nụ hôn nhẹ nhàng, triền miên mà lại ôn nhu lên lồng ngực đầy những vết thương chằng chịt.

Thân hình cao lớn chấn động mạnh mẽ. Hắn không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn nàng, đầu tiên là ở chỗ vết sẹo lớn nhất, ấn lên nụ hôn, sau đó đổi đến một vết sẹo khác, tiếp tục hôn, vô vàn thương tiếc.

Môi lưỡi nộn hồng, ôn nhu, chậm rãi liếm hôn từng vết sẹo của hắn, nước mắt trên đôi gò má mịn màng làm ẩm ướt miệng vết thương gập ghềnh đáng ghê tởm.

Hắn nghĩ muốn nói cho nàng, những vết thương này từ lâu đã không đau. Nhưng là ngay thời điểm nàng hôn môi những thương tích này, hắn mới phát hiện, vết thương thân thể tuy rằng khỏi hắn, nhưng thương tật linh hồn vẫn còn rất đau.

Nguyên lai, nàng biết tất cả, cho nên mới hôn môi tất cả những vết thương hiện hữu trên hắn, an ủi nỗi đau vô hình của hắn. Môi đỏ mọng mềm mại, một chỗ lại một chỗ, hôn rồi lại hôn.

Cuối cùng Họa Mi ngẩng đầu, ôm lấy gương mặt hắn, rưng rưng ấn hạ một nụ hôn thật sâu trên đôi môi khinh bạc của hắn.

“Thiếp yêu chàng.” Nhìn sâu vào mắt hắn, dán lên môi hắn, chân thành thốt lên từ tận tâm can. “Thiếp yêu chàng...”

Âm thanh mềm mại, nhẹ nhàng, trùng trùng điệp điệp rơi vào lòng hắn, Hạ Hầu Dần chấn động, rốt cuộc khắc chế không được, giơ tay gắt gao ôm lấy người yêu thương.

Từng, hắn nghĩ hắn sẽ mất đi nàng. Khi hắn cuối cùng thoát ly khổ hải, nhưng lại trở nên tàn bại như thế, hắn hạo hận, hạo hận, hận thân thể của chính mình trở nên xấu xí vô dụng.

Hắn có thể chống đỡ trở về, tất cả là vì có thể lại nhìn nàng một lần.

Liếc mắt một lần là tốt rồi, lúc trước hắn chỉ dám nghĩ như vậy. Hắn đã trở nên xấu xí quái dị như thế, không hề tuần lã cường tráng, lại từng vì bức nàng rời xa tai họa mà hung hăng thương tổn nàng, làm cho nàng tan nát cõi lòng.

Hắn không dám xa cầu Họa Mi tha thứ, Họa Mi khoan dung, thầm nghĩ chỉ cần được liếc nhìn nàng một lần, từ xa xa liếc mắt một cái là tốt rồi.

Thế nhưng vừa thấy đến nàng, hắn liền phát hiện, liếc nhìn một cái không hề thỏa mãn.

Lòng tham không đáy, muốn càng nhiều càng nhiều, thậm chí muốn nàng lại trở lại bên người. Nàng là tâm của hắn, là linh hồn của hắn. Hắn không thể buông tay, càng không thể trở mặt đem nàng tặng cho nam nhân khác.

Hạ Hầu Dần hôn lên đôi gò má mịn màng đầm lệt, thật sâu hôn lại. Hắn khẩn thiết, khát vọng, ở giữa ánh nến sáng ngời, đem nàng ôm đến giường, nhẹ nhàng tháo cởi quần áo nàng. Nhưng là, hắn đã khát vọng nàng lâu lắm, hai tay không khỏi ầm ụt đầy mồ hôi, thậm chí run run.

Nàng thâm tình mà lại e lệ, nắm lấy đôi tay run rẩy của hắn, sau đó chậm rãi ở trước mặt hắn cởi áo tháo thắt lưng. Thân thể mềm mại hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn, khiến hắn nín lặng khát cầu.

Sau đó, nàng lấy đi trâm cài tóc tóc, khiến mái tóc đen nhánh bóng mượt xõa xuống, như thác nước đen tuôn xuống, dừng trên ở da thịt trắng nõn. Nàng ngẩng đầu, ngượng ngùng cười, vô cùng giống năm ấy, trong đêm tân hôn, nàng đối hắn lần đầu lộ ra tươi cười.

Được như vậy trong nháy mắt, Hạ Hầu Dần lo lắng hết thảy những chuyện này đều là ảo mộng. Nàng là như thế xinh đẹp, như thế ôn nhu, trong khoảng thời gian chia lìa, hắn từng vô số lần mộng nàng, nhưng mỗi lần vươn tay, nàng đều biến mất vô tung, chỉ còn lại hắn sau khi nằm mộng tỉnh lại vì tưởng niệm mà càng thống khổ.

Nhưng mà lúc này đây, nàng không có biến mất, thậm chí còn cầm tay hắn, nhẹ nhàng kéo đến trước ngực, đặt trong lòng. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, tim đập dồn dập trong lòng bàn tay hắn.

Ấm áp như thế, chân thật như thế

Nàng là Họa Mi của hắn.

Của hắn

6.

Kẽm lòng không được, Hạ Hầu Dần vuốt ve da thịt nõn nà, mượt mà dưới lòng bàn tay.

Họa Mi nhẹ nhàng thở ra, gương mặt càng hồng, đôi mắt ngập nước đen sẫm phản chiếu thân ảnh hắn. Bàn tay to thô ráp mơn trớn, ve vuốt khắp thân thể nàng.

Hắn vốn tưởng rằng kiếp này không còn cơ hội chạm vào nàng. Nhưng là, trời xanh thương tình, nàng cuối cùng lại trở về trong lòng hắn.

Hắn khát vọng, trân quý âu yếm thắt lưng, chân, nơi tư mật non mềm tơ ngát của nàng. Nhìn nàng hai má đỏ hồng, yêu kiều thở gấp, hàm răng khê cắn môi đỏ mọng, ngay cả hai mắt cũng đều mê ly.

Hắn hiểu rõ thân thể của nàng, mỗi một tác, mỗi một chỗ.

Vô hạn mềm nhẹ, hắn khê tiến vào nơi ôn nhuận, ngọt ngào của nàng, trù mên nhu nhĩ, mãi cho đến lúc nàng ngẩng đầu run rẩy nắm lấy cánh tay hắn, khê khàng ưm ra tiếng.

“Hở ca...”

Hắn chăm chú nhìn nàng, nhìn nàng run rẩy, nghe nàng rên rỉ, sau đó cảm giác được cơ thể nàng vui thích co rút nhanh, bởi vì hắn mà xuân triều đầy đủ.

Nước mắt, bởi vì kích tình, làm mờ hai mắt của nàng.

Hắn cúi đầu hôn lên trán nàng, mãi cho đến nàng cơ hồ không thể chịu đựng được nữa mới rút ngón tay ra, để cho kiên đỉnh nóng rực chân chính tiến vào thân thể nàng.

Nàng ấm áp như thế, chặt chẽ bao bọc hắn. Hắn khát vọng lâu lắm, được trở về chỗ sâu thẳm trong thân thể nàng, giống trở lại mái nhà vô cùng ấm áp, khiến trong lòng hắn càng ấm áp hơn.

Chậm rãi, hắn vô tận yêu thương, hôn môi Họa Mi, khê nói: “Ta yêu nàng.”

Đêm đó, hắn lần nữa lại lần nữa yêu nàng, một lần lại một lần làm cho nàng bao bọc chính mình, làm cho nàng cần hắn cũng như cảm thụ sự cần của hắn.

Vào đêm đông tuyết dần tan này, hắn cùng nàng trao nhau ấm áp cho đối phương, an ủi tâm linh bị tổn thương, suốt cả đêm dài.

Hôm sau, Họa Mi hiếm thấy ngủ thẳng đến sau giữa trưa.

Lúc tỉnh lại đã không thấy thân ảnh của Hạ Hầu Dần. Nhưng mà nàng nghiêng tai nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng trò chuyện trầm thấp.

Nàng mặc quần áo, phủ thêm áo khoác đi qua xem.

Chỉ thấy Hạ Hầu Dần, đang đứng trên chiếc giường nhỏ bé trong phòng bên cạnh, tự tay thay con mặc quần áo.

Hai tay của hắn bởi vì bị thương, trở nên không còn linh hoạt, chuyện bình thường còn có thể làm, nhưng mà muốn thay hài nhi mặc quần áo, cài lại những nút thắt nhỏ nhỏ thì có phần hơi khó khăn.

Càng không đề cập nhi tử mới vài tháng không chịu an phận, ở trên giường xoay đến xoay đi ngộ nguy.

Hắn nhăn nheo, từng cái lại từng cái, chậm rãi cài.

“Thật có lỗi, trời lạnh, con không mặc thêm áo ấm không được. Con nhăn nheo thêm chút nữa, ta biết ta động tác rất chậm, nhưng mà mẫu thân con mệt mỏi còn đang ngủ, con đành phải tạm thời chấp nhận ta.”

Không biết là do nghe hiểu lời phụ thân nói hay là tò mò nghe tiếng hắn nói chuyện, nhi tử đành chỉ giả vờ, mở đôi mắt to đen lúng liếng nằm trên giường nhìn hắn.

Khóe miệng hắn cong lên, mỉm cười. “Cám ơn hợp tác.”

Cho dù con không giả vờ, Hạ Hầu Dần cũng thật vất vả mới cài lại một cái nút thắt. Sau đó, hắn nắm lên một cái khác, thật cẩn thận cài vào khuy áo. Chuyện này với hắn mà nói, kỳ thật có chút khó khăn nhưng hắn lại vui vẻ chịu đựng.

Họa Mi tìm đập thật nhanh. Hình ảnh này nàng vĩnh viễn đều xem không chán.

“Chàng nên gọi thiếp dậy.” Nàng nhẹ giọng nói, nhìn con trên người nút thắt áo đã cài một nửa. Nàng không hề tốn chút sức lực nào trong, hắn lại tiêu tốn thời gian dài.

Hạ Hầu Dần nghe tiếng ngẩng đầu.

“Nàng mệt mỏi.” Hắn ngó nhìn nàng, đáy mắt tràn đầy thâm tình. “Ta muốn nàng ngủ nhiều một chút.”

Khoảnh khắc đó, tâm hồn nàng ấm áp như nước mùa xuân.

Nhìn trượng phu đứng bên giường con, nàng không nén được tình cảm, mỉm cười chậm rãi tiến lên, đến trước mặt hắn ngẩng đầu, hôn đôi môi ấm áp của hắn.

Hoa mai theo gió thổi nhẹ nhàng tiến vào cửa sổ.

Nàng biết, nàng sẽ yêu thương hắn, mãi cho đến vĩnh cửu.

- Hoàn -

Posted by Đông Đông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mi>